

രാഷ്ട്രീയ ദൈവശാസ്ത്രം

കേരളസഭയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE

Thalassery, Kerala, India - 670 101

Ph: 0490 2344727, 2343707

Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

രാഷ്ട്രീയ ദൈവശാസ്ത്രം
കേരളസഭയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും

Title: Rashtriya Daivashasthram
Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry
 Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670101, Kannur, Kerala
 Ph: 0490 - 2344727, 2343707, + 91 8086312826
Published on: 27th March 2016 (Easter)

Editorial Board: Rev. Dr. Joseph Pamplany
 Rev. Dr. Thomas Kochukarottu
 Rev. Fr. Joseph Kakkaramattathil

Office Assistance: Bro. Jerin
 Mrs. Jeshitha Vijesh
 Mrs. Ranjumol
Design & Layout: Mr. Renjith KC
Printing: Vimala Offset Press, Thalassery
Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

---

---

1. രാഷ്ട്രീയ സമൂഹനിർമ്മിതി
 സഭയുടെ സാമൂഹിക പ്രബോധനത്തിൽ 5
2. വിശ്വാസതിരുസംഘം പുറപ്പെടുവിച്ച രാഷ്ട്രീയ മാർഗരേഖ 30
3. മതം, പൗരോഹിത്യം: മാർക്സിസ്തൻ ഭൗതികവാദവും
 സമന്വയസാധ്യതകളും 46
4. സുവിശേഷവൽക്കരണവും പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരലും 66
5. കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ സാമൂഹിക സംഭാവനകളും
 മാർക്സിസ്തൻ തമസ്കരണ നയങ്ങളും 80
6. കേരള നവോത്ഥാനവും മതങ്ങളും 103
7. വർഗ്ഗീയതയും ദേശീയതയും 113
8. കേരള ക്രൈസ്തവരും ദേശീയതയും 130
9. വിമോചനസമരവും വിപ്ലവത്തിൽനിന്നുള്ള വിമോചനവും 140

രാഷ്ട്രീയ സമൂഹനിർമ്മിതി സഭയുടെ സാമൂഹിക പ്രബോധനത്തിൽ

ആധാര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ഡോ. സ്റ്റീഫൻ ആലത്തറ (എഡി.), സഭയും രാഷ്ട്രീയവും (കൊച്ചിൻ: പി.ഒ.സി, 2010).
2. ഡോ. ജോസഫ് പാപ്പാപാനി, അരിവാളും കുരിശും (തലശ്ശേരി: ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2009).

സാമൂഹികപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള സാർവത്രിക സഭയുടെ പൊതിഫിക്കൽ കൗൺസിൽ കോർ ഉറനും (Cor Unum) 2004-ലാണ് സാർവത്രികസഭയുടെ സാമൂഹിക പ്രബോധനത്തിന്റെ സംക്ഷേപം (Compendium of the Social Doctrine of the Church) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. സാമൂഹികമേഖലയിലും അതിനു സഹായിക്കുന്ന രാഷ്ട്ര നിർമ്മിതിയിലും സഭ ശരിയായി ഇടപെടാനും ക്രിയാത്മകമായ ശുശ്രൂഷ നിർവഹിക്കാനും സഭയുടെ സാമൂഹികപ്രബോധനം ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങളുള്ള സാമൂഹികപ്രബോധനത്തിലെ എട്ടാം അധ്യായം രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്. ഈ അധ്യായത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇതിലെ ആശയങ്ങളാണ്.

ബൈബിൾപരമായ വശങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ആധിപത്യം

ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഇസ്രായേൽജനത ഒരു കാര്യത്തിൽ മറ്റു ജനതകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തരായിരുന്നു. അതായത്, അവർക്കു രാജാവുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ, അവർ യാഹ്വേയുടെ മാത്രം ആധിപത്യം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ന്യായാധിപന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഇസ്രായേലിനുവേണ്ടി സിദ്ധരിലൂടെ ഇട പെടുന്നത് ദൈവമായിരുന്നു. അത്തരം വ്യക്തികളിൽ അവസാനത്തെയാളായിരുന്നു സാമുവേൽ. അദ്ദേഹം പ്രവാചകനും ന്യായാധിപനുമായിരുന്നു. ഇസ്രായേൽജനം അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് ഒരു രാജാവിനെ ആവശ്യപ്പെട്ടു (cf. 1 സാമു 8:5; 10:18-19). രാജതം സ്വേച്ഛാധിപത്യപരമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് സാമുവേൽ ഇസ്രായേൽജനത്തിനു മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. (cf. 1 സാമു 8:11:18). എന്നാലും തന്റെ ജനത്തെ സഹായിക്കാൻ വരുന്ന യാഹ്വേയുടെ ദാനമായി രാജാവിന്റെ അധികാരം അനുഭവിക്കാൻ സാധിക്കും (cf. 1 സാമു. 9:16). അവസാനം സാവുൾ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു. (cf. 1 സാമു 10:1-2). സമീപസ്ഥരായ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ രാജതം മനസ്സിലാക്കാൻ ഇസ്രായേൽജനത്തെ കൊണ്ടെത്തിച്ച മാനസിക സംഘർഷം ഈ സംഭവങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു. യാഹ്വേ തെരഞ്ഞെടുത്ത് (cf. നിയമാ 17:15; 1 സാമു 9:16) അവിടുന്ന് അഭിഷേകം ചെയ്ത (cf. 1 സാമു 16:12-13) രാജാവിനെ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായി അവർ കണ്ടു (cf. സങ്കീ 2:7). അയാൾ ദൈവത്തിന്റെ ആധിപത്യവും രക്ഷാകരപദ്ധതിയും ദൃശ്യമാക്കാനുള്ള വ്യക്തിയായി കരുതപ്പെട്ടു (cf. സങ്കീ 72). അങ്ങനെ, രാജാവ് ദുർബലരുടെ സംരക്ഷകനും ജനങ്ങൾക്ക് നീതി ഉറപ്പുവരുത്തുന്നവനുമായി. പ്രവാചകന്മാർ രാജാക്കന്മാർക്കെതിരേ നടത്തിയ ആരോപണങ്ങളെല്ലാം ഈ ധർമ്മങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിന് രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായ പരാജയത്തിലാണ് കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് (1 രാജാ 21; ഏശ 10:14; ആമോ 2:6-8, 8:4-8; മിക്ക 3:1-4).

യാഹ്വേ തെരഞ്ഞെടുത്ത രാജാവിന്റെ ആദിരൂപം ദാവീദാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എളിയ ഉത്പത്തി ബൈബിൾ വിവരണത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു വിഷയമാണ് (cf. 1 സാമു 16:1-13). ദാവീദ് വാഗ്ദാനത്തിന്റെ സ്വീകർത്താവാണ് (cf. 2 സാമു 7:13-6; സങ്കീ 89:2-38, 132:11-18). അത് അദ്ദേഹത്തെ സവിശേഷമായ രാജകീയപാരമ്പര്യത്തിന്റെ, മിശിഹാപരമായ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ദാവീദിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾക്കും പാപങ്ങളും അവിശ്വസ്തതകളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവയെല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും, ഈ പാരമ്പര്യം വിശിഷ്ട വ്യക്തിയായ യേശുക്രിസ്തുവിൽ പൂർണ്ണമാകുന്നു. അവിടുന്നാണ് യാഹ്വേ അഭിഷേകം ചെയ്ത വ്യക്തി. അതായത്, അവിടുന്നാണ് കർത്താവിന്റെ അഭിഷിക്തൻ, (cf. 1 സാമു

2:35, 24:7,11, 26:9,16. പുറ 30; 2232), അവിടുന്ന് ദാവീദിന്റെ പുത്രനാണ് (cf. മത്താ 1:1-17; ലൂക്കാ 3:233, റോമാ 1:3).

ചരിത്രപരമായ തലത്തിൽ രാജതം പരാജയപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, അത് യാഹ്വേയോടുള്ള വിശ്വസ്തതയിൽ അനാനത്തോടെ ഭരിക്കുകയും നീതിയോടെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാജാവ് എന്ന ആദർശത്തിന്റെ തിരോധാനത്തിലേക്കു നയിച്ചിട്ടില്ല. ഈ പ്രത്യേക സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട് (cf. 1 സങ്കീ 12,20,21,27). മിശിഹാപരമായ പ്രവചനങ്ങളിൽ, കർത്താവിന്റെ ചൈതന്യം നിറഞ്ഞ, അനാനംനിറഞ്ഞ, ദരിദ്രർക്കു നീതി നടത്തിക്കൊടുക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു രാജാവ് യുഗാന്തകാലത്ത് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു (cf. ഏശ 11:2-5; ജെറ 23:5-6). ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഇടയനെന്ന നിലയിൽ (cf. എസെ 34:23-24, 37:24) അവിടുന്ന് ജനതകൾക്ക് സമാധാനം എത്തിച്ചുകൊടുക്കും (cf. സഖ 9:9-10). അനാനസാഹിത്യത്തിൽ രാജാവിനെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്, നീതിപൂർവ്വം വിധിക്കുന്നവനും ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ വെറുക്കുന്നവനും (cf. സുഭാ 16:12), ദരിദ്രരെ ന്യായത്തോടെ വിധിക്കുന്നവനും (cf. സുഭാ. 29:14), ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവരുടെ സുഹൃത്തും (cf. സുഭാ 22:11) ആയാണ്. നസ്രത്തിലെ യേശുവിൽ നിറവേറിയതായി സുവിശേഷങ്ങളും മറ്റു പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രഘോഷിക്കുന്നത് ക്രമേണ വെളിവാകുന്നു. രാജാവെന്ന വ്യക്തിയെപ്പറ്റി പഴയനിയമം പ്രവചിച്ച സുനിശ്ചിതമായ മനുഷ്യാവതാരമാണ് നസ്രത്തിലെ യേശു.

യേശുവും രാഷ്ട്രീയാധികാരവും

ദേശാധിപതികൾ കൈയാളുന്ന പീഡനപരവും സ്വേച്ഛാധിപത്യപരവുമായ അധികാരം യേശു നിഷേധിക്കുന്നു (cf. മർക്കോ 10:42). തങ്ങൾ ഉപകാരികളാണെന്ന അവരുടെ നാട്യം അവിടുന്നു തള്ളിക്കളയുന്നു (cf. 22:25). എന്നാൽ, യേശു തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ അധികാരികളെ നേരിട്ട് എതിർത്തിട്ടില്ല. സീസറിന് നികുതി കൊടുക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവിടുന്നു പ്രസ്താവിച്ചു (cf. മർക്കോ 12:13-17, മത്താ 22:15-22; ലൂക്കാ 20:20-26). ദൈവത്തിനുള്ളത് ദൈവത്തിനു നൽകണമെന്ന് ആ പ്രസ്താവനയിൽ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു ഭൗതികാധികാരം ദൈവികമോ കേവലമോ ആക്കാനുള്ള ഏതു പരിശ്രമത്തെയും പരോക്ഷമായി ശപിച്ചു തള്ളിക്കൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്. മനുഷ്യനിൽനിന്ന് എല്ലാം ആവശ്യപ്പെടാൻ ദൈവത്തിനു മാത്രമേ കഴിയൂ. അതേസമയം, ഭൗതികാധികാരത്തിന് അവകാശപ്പെട്ടത് ആവശ്യപ്പെടാൻ അതിനു കഴിയും. സീസറിനു നികുതി കൊടുക്കുന്നത് അന്യായമായി യേശു കരുതുന്നില്ല.

വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട മിശിഹാ രാഷ്ട്രീയ മിശിഹാത്വത്തെക്കുറിച്ച് ഉള്ള പ്രലോഭനത്തിനെതിരെ പോരാടി അതിനെ കീഴടക്കി. രാഷ്ട്രീയ മിശിഹാത്വത്തിന്റെ സവിശേഷത ദേശങ്ങളെ കീഴടക്കുകയെന്നതാണ് (cf. മത്താ 4:18-11; ലൂക്കാ 4:5-8). യേശു സേവനം ചെയ്യാനും തന്റെ ജീവൻ നൽകാനും വേണ്ടി (മർക്കോ 10:45; cf. മത്താ 20:24-28; ലൂക്കാ 22:24-27) വന്ന മനുഷ്യപുത്രനാണ്. അവിടുത്തെ ശിഷ്യന്മാർ തങ്ങളിൽ ആരാണ് ഏറ്റവും വലിയവൻ എന്ന് ചർച്ച ചെയ്തപ്പോൾ, അവർ തീർത്തും എളിയവരും എല്ലാവരുടെയും ദാസ്യമായിരിക്കണമെന്ന് യേശു പഠിപ്പിക്കുന്നു (cf. മർക്കോ 9:33-35). തന്റെ വലതുവശത്തിരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സെബദി പുത്രന്മാരായ യാക്കോബിനും യോഹന്നാനും കുരിശിന്റെ പാത കാണിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് അങ്ങനെ ചെയ്തു (cf. മർക്കോ 10:35-40; മത്താ 20:20-23).

ആദിമക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങൾ

അധികാരത്തോട് നിസ്സംഗമല്ലാത്ത, എന്നാൽ മനസ്സാക്ഷിയെ കരുതി (റോമാ 13:5) കാണിക്കുന്ന വിധേയത്വമാണ് ദൈവം സ്ഥാപിച്ച ക്രമം. അധികാരികളോട് ഒരു ക്രൈസ്തവനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ബന്ധങ്ങളെയും കടമകളെയും വിശുദ്ധ പൗലോസ് നിർവചിക്കുന്നുണ്ട് (cf. റോമാ 13:1-7). നികുതി കൊടുക്കാനുള്ള പൗരനടുത്ത കടമ അദ്ദേഹം ഉന്നിപ്പറയുന്നു: “ഓരോരുത്തർക്കും അവകാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് കൊടുക്കുവിൻ. നികുതി അവകാശപ്പെട്ടവനു നികുതി; ചൂങ്കും അവകാശപ്പെട്ടവനു ചൂങ്കും; ആദരം അർഹിക്കുന്നവന് ആദരം; ബഹുമാനം നൽകേണ്ടവന് ബഹുമാനം” (റോമാ 13:7). ഏത് അധികാരത്തെയും നിയമാനുസൃതമാക്കാൻ അപ്പസ്തോലൻ തീർച്ചയായും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. “എല്ലാവരുടെയും ദൃഷ്ടിയിൽ ശ്രേഷ്ഠമായത് പ്രവർത്തിക്കാൻ” (റോമാ 12:17) ക്രിസ്ത്യാനികളെ സഹായിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അവരുടെ അധികാരികളോടുള്ള ബന്ധവും അതിൽ പെടുന്നു. അധികാരികൾ ദൈവസേവനത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും (cf. റോമാ 13:4; 1 തിമോ 2:1-2; തീത്തോ 3:1) തിന്മ ചെയ്യുന്നവന്റെ മേൽ ദൈവകോപം നടപ്പാക്കുകയും (റോമാ 13:4) ചെയ്യുന്നിടത്തോളം അങ്ങനെ ചെയ്യാനാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. “എല്ലാ മാനുഷിക സ്ഥാപനങ്ങളോടും കർത്താവിനെപ്രതി വിധേയത്വമുള്ളവരായിരിക്കാൻ” (1 പത്രോ 2:13) വിശുദ്ധ പത്രോസ് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. തെറ്റു ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കാനും ശരിയായത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ പ്രശംസിക്കാനും രാജാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവർണർമാർക്കും (1 പത്രോ 2:14) കടമയുണ്ട്.

അവരുടെ ഈ അധികാരം “ആദരിക്കപ്പെടണം” (1 പത്രോ 2:17) അതായത്, അംഗീകരിക്കപ്പെടണം. എന്തെന്നാൽ “മണ്ടന്മാരായ മനുഷ്യരുടെ അജ്ഞതയെ നിശബ്ദമാക്കുന്നത്” (1 പത്രോ 2:15) ശരിയായ പെരുമാറ്റം ദൈവമാവശ്യപ്പെടുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം തിന്മ ചെയ്യാനുള്ള ഉടക്കൂന്യായമായി ഉപയോഗിക്കരുത്, പിന്നെയോ, ദൈവസേവനത്തിനായി ഉപയോഗിക്കണം (cf. 1 പത്രോ 2:16). നീതി ആദരിക്കപ്പെടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പൊതുനന്മ ഉറപ്പു വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന അധികാരത്തോട് സ്വതന്ത്രവും ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണവുമായ അനുസരണം സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്.

വിശുദ്ധ പൗലോസ്, താൻ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സമയത്തും, അധികാരികൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഉറപ്പു നൽകേണ്ടത് എന്താണെന്ന് അത് പരോക്ഷമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്: ഭക്തിയോടും മഹത്വത്തോടും കൂടെ നയിക്കപ്പെടുന്ന സമാധാനപൂർണ്ണവും പ്രശാന്തവുമായ ജീവിതം (cf. 1 തിമോ 2:1-2). “മാന്യമായ ഏതു ജോലിയും (തീത്തോ 3:1) ചെയ്യാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ സന്നദ്ധരായിരിക്കണം. എല്ലാവരോടും തികഞ്ഞ മര്യാദ” (തീത്തോ 3:2) പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും തങ്ങൾ രക്ഷപ്പെട്ടത് തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ടല്ല, പിന്നെയോ, ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യം കൊണ്ടാണ് എന്ന ബോധ്യത്തോടെയും അങ്ങനെ ചെയ്യണം. “നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ അവിടുന്ന് നമ്മുടെമേൽ സമൃദ്ധമായി ചൊരിഞ്ഞ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ പുനർജനനത്തിന്റെയും നവീകരണത്തിന്റെ സ്നാനം” (തീത്തോ 3:5-6) കൂടാതിരുന്നപ്പോൾ എല്ലാ മനുഷ്യരും “മൂഢന്മാരും അനുസരണമില്ലാത്തവരും തെറ്റായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ നയിക്കപ്പെട്ടവരും പലതരം മോഹങ്ങൾക്കും സുഖേച്ഛകൾക്കും അടിമപ്പെട്ടവരും ദ്രോഹബുദ്ധിയിലും അസൂയയിലും ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചവരും മനുഷ്യരാൽ വെറുക്കപ്പെട്ടവരും പരസ്പരം വെറുക്കുന്നവരും” (തീത്തോ 3:3) ആയിരുന്നു. മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ ദയനീയസ്ഥിതി നാം മറക്കരുത്. അതു പാപത്താൽ കളങ്കമാക്കപ്പെട്ടതും എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്താൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടതുമാണ്.

മാനുഷികാധികാരം ദൈവം നിശ്ചയിച്ച അതിരുകൾക്ക് അപ്പുറത്തേക്ക് കടക്കുമ്പോൾ അത് തന്നെത്തന്നെ ഒരു ദൈവമാക്കുന്നു; സമ്പൂർണ്ണമായ വിധേയത്വം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അത് വെളിപാടുപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്ന മൂഗമായിത്തീരുന്നു. പീഡകനായ ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാരത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ് മൂഗം. ആ പീഡകൻ “വിശുദ്ധരുടെ രക്തവും യേശുവിന്റെ രക്തസാക്ഷികളുടെ

രക്തവും കുടിച്ചവൻ” (വെളി 17:6) ആണ്. മൃഗം കള്ളപ്രവാചകന്മാരാൽ (വെളി 19:20) സേവിക്കപ്പെടുന്നു. അവരാകട്ടെ, കബളിപ്പിക്കുന്ന അടയാളങ്ങളാൽ മൃഗത്തെ ആരാധിക്കാൻ ആളുകളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പ്രവചനപരമായ ഒരു സൂചനയാണീ ദർശനം. മനുഷ്യരെ ഭരിക്കാൻ നുണകൾകൊണ്ട് മനുഷ്യരുടെ മനസ്സുകളിലേക്ക് ഒളിച്ചുകടന്നുകൊണ്ട് സാത്താൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ക്രൈമുകൾ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തു വിജയം വരിക്കുന്ന കുഞ്ഞാടാണ്. ചരിത്രഗതിയിൽ സ്വയം സർവാധിപത്യമായി മാറുന്ന അധികാരത്തെയും അതു കീഴടക്കുന്നു. അത്തരമൊരു അധികാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ രക്തസാക്ഷികളുടെ ചെറുത്തുനില്പാണ് വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ, ദുഷ്ടവും പൈശാചികവുമായ അധികാരത്തിനു തങ്ങളുടെമേൽ ഒരു അധികാരവുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനെ തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് വിശ്വാസികൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

മരണത്തെ കീഴടക്കിയ ക്രിസ്തു താൻതന്നെ വീണ്ടെടുത്ത പ്രപഞ്ചം ഭരിക്കുന്നെന്ന് സഭ പ്രഘോഷിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ കാലഘട്ടത്തെയും അവിടുത്തെ രാജ്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. പിതാവിന് എല്ലാം കൈയാളിക്കുകയും അന്തിമവിധിയിൽ മനുഷ്യചരിത്രം പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ ആ രാജ്യം അവസാനിക്കുകയുള്ളൂ (cf. 1 കോറി 15:20-28). അധീശത്വം പുലർത്താനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ എപ്പോഴും പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മാനുഷികാധികാരത്തിന് അതിന്റെ യഥാർത്ഥവും പൂർണ്ണവുമായ അർത്ഥം സേവനമാണെന്ന് ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവം ഏകപിതാവാണ്. ക്രിസ്തു മുഴുവൻ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെയും ഏക ഗുരുവാണ്. മനുഷ്യരെല്ലാം സഹോദരീ സഹോദരന്മാരാണ്. സർവാധിപത്യം ദൈവത്തിന്റേതാണ്. എന്നാൽ “അധികാരത്തിന്റെ വിനിയോഗം മുഴുവനും തനിക്കായി മാത്രം പിടിച്ചുവയ്ക്കാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അതതിന്റെ പ്രകൃതിക്കു ചേർന്ന കഴിവുകളനുസരിച്ചു നിർവഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ജോലികൾ ദൈവം ഓരോ സൃഷ്ടിയെയും ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സമൂഹജീവിതത്തിൽ ഈ ഭരണക്രമ മാതൃക അനുവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ദൈവം ഈ ലോകം ഭരിക്കുന്ന രീതി മാനവസമൂഹങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നവരുടെ ജ്ഞാനത്തെ പ്രചോദിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ദൈവം കല്പിക്കുന്ന വലിയ പ്രാധാന്യത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ് ഈ ഭരണരീതി. മാനവസമൂഹങ്ങളുടെ ഭരണകർത്താക്കൾ ദൈവിക പരിപാലനയുടെ ശുശ്രൂഷകരായി വർത്തിക്കണം.”

രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തെക്കുറിച്ച് ക്രൈസ്തവ വിചിന്തനത്തിനുള്ള അനന്തമായ പ്രചോദനം ബൈബിളിലെ സന്ദേശം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. രാഷ്ട്രീയാധികാരം ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നെന്നും അവിടുന്ന് സൃഷ്ടിച്ച ക്രമത്തിന്റെ സമഗ്ര ഭാഗമാണ് അതെന്നും ആ സന്ദേശം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ക്രമം മനുഷ്യ മനസ്സാക്ഷി കാണുന്നു. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ സമാധാനം നല്കാൻ കഴിയുന്ന സത്യത്തിലും നീതിയിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും ദുഃഖൈക്യത്തിലും അതിന്റെ നിറവേറൽ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും ലക്ഷ്യവും രാഷ്ട്രീയസമൂഹം, മനുഷ്യവ്യക്തിയും ഒരു ജനവും

രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും ലക്ഷ്യവും മനുഷ്യവ്യക്തിയാണ്. മനുഷ്യന് ഭൗതിക പ്രകൃതിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവന് സ്വന്തം തീരുമാനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ തലത്തിൽ ജീവിതത്തിന് അർത്ഥം നൽകുന്ന പദ്ധതികളിൽ പരിശ്രമിക്കാൻ അവനു കഴിയും. സർവാതിശായിയായവനോടും മറ്റുള്ളവരോടും തുറവുള്ളവനായിരിക്കുകയെന്നതാണ് അവന്റെ സവിശേഷതയും അവനെ വ്യതിരിക്തനാക്കുന്ന ലക്ഷണവും. മനുഷ്യവ്യക്തി സമഗ്രവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ സാക്ഷാത്കാരത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് സർവാതിശായിയോടും മറ്റുള്ളവരോടുംമുള്ള ബന്ധത്തിലാണ്. സാഭാവികമായ സാമൂഹിക ജീവിയും രാഷ്ട്രീയ ജീവിയുമായ മനുഷ്യവ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം “സാമൂഹികജീവിതം അവനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ഒന്നല്ല. പിന്നെയോ, സത്താപരവും മായ്ക്കാനാവാത്തതുമായ ഒരു മാനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

രാഷ്ട്രീയസമൂഹം വ്യക്തികളുടെ പ്രകൃതിയിൽ ജനിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലും മുദ്രിതമാക്കിയിരിക്കുന്ന ക്രമം അവരുടെ മനസ്സാക്ഷി “അവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും അത് അനുസരിക്കാൻ അവരെ കടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.” അത് “ധർമ്മികവും മതപരവുമായ ഒരു ക്രമമാണ്. വ്യക്തികളെന്ന നിലയിലും സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളെന്ന നിലയിലും ജീവിതസംബന്ധമായി അവർക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിലും രാഷ്ട്രങ്ങളെയും അവയുടെ പരസ്പരബന്ധങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിലും ഈ ക്രമത്തിനാണ് - കേവലം ബാഹ്യമായ ഭൗതിക ക്രമത്തിനല്ല - ഏറ്റവും കൂടിയ സാധ്യതയുള്ളത്.” ഈ ക്രമം മനുഷ്യവംശക്രമേണ കണ്ടെത്തുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. രാഷ്ട്രീയസമൂഹമെന്നത് മനുഷ്യവംശ

ത്തിൽ ലീനമായിരിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. മറ്റു വിധത്തിൽ നേടാനാവാത്ത ലക്ഷ്യം നേടാൻ വേണ്ടിയാണ് അതു നിലകൊള്ളുന്നത്. അതിന്റെ ഓരോ അംഗത്തിന്റെയും പൂർണ്ണവളർച്ചയാണ് ആ ലക്ഷ്യം. അംഗങ്ങളാകട്ടെ, പൊതുനന്മ പ്രാപിക്കാൻ സ്ഥിരം സഹകരിക്കേണ്ടവരാണ്. സത്യവും നന്മയുമായതിനോട് അവർക്കുള്ള സ്വാഭാവികമായ ചായ്വിന്റെ സ്വാധീനംവഴി സഹകരിക്കേണ്ടവരാണ്.

രാഷ്ട്രീയസമൂഹം അതിന്റെ യഥാർത്ഥമാനം ജനങ്ങളോടുള്ള പരാമർശത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. “അത് പ്രയോഗത്തിൽ ഒരു യഥാർത്ഥ ജനതയുടെ ജീവപരവും സംഘടനാപരവുമായ ഐക്യമാണ്. അത് അങ്ങനെ ആയിരിക്കുകയും വേണം.” “ഒരു ജനത”യെന്ന പദത്തിന് ദുരുപയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചൂഷണവിധേയരാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ആകൃതിയില്ലാത്ത ഒരു കൂട്ടമെന്ന, ജീവനിലാത്ത ഒരു പിണ്ഡമെന്ന അർത്ഥമല്ല ഉള്ളത്. പിന്നെയോ, ഓരോ അംഗത്തിനും പൊതുപദങ്ങളെക്കുറിച്ച് സ്വന്തം അഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കാൻ കഴിവുള്ള, രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള, പൊതുനന്മയെ ആ വികാരങ്ങൾ വഴി സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിവുള്ള - “ഇതെല്ലാം സ്വന്തം സ്ഥലത്ത് സ്വന്തം രീതിയിലൂടെ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ഗ്രൂപ്പ് എന്നാണർത്ഥം. ഒരുജനത” അതിന്റെ അംഗങ്ങളായ സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. അവരിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെയും അവബോധങ്ങളെയുംകുറിച്ച് അറിയുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ്.” ഒരു രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിന്റേതായിരിക്കുന്നവർ, അവർ ഒരു ജനമായി ജീവപരമായി ഐക്യപ്പെട്ടവരാണെങ്കിലും, വ്യക്തിപരമായ അസ്തിത്വത്തിന്റെ തലത്തിലും നേടേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ തലത്തിലും അദൃശ്യമായ സ്വയം ഭരണാവകാശം നിലനിറുത്തുന്നവരാണ്.

ഒരു ജനതയുടെ പ്രാഥമിക സവിശേഷത ജീവിതത്തിലും മൂല്യങ്ങളിലും പങ്കുചേരുകയെന്നതാണ്. ആധ്യാത്മികവും ധർമ്മികവുമായ തലത്തിൽ കൂട്ടായ്മയുടെ ഉറവിടമാണ്. മാനവസമൂഹത്തെ ഒന്നാമതായി ആധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട ഒന്നായി കരുതണം. അതിലൂടെ സത്യത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലപ്രകാശത്തിൽ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ അറിവു പങ്കുവയ്ക്കണം, തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കാനും കടമകൾ നിർവഹിക്കാനും കഴിയണം. ആധ്യാത്മിക മൂല്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കാൻ പ്രചോദിപ്പിക്കപ്പെടണം. ഏതു ക്രമത്തിൽപ്പെട്ട സൗന്ദര്യത്തിൽ നിന്നും യഥാർത്ഥ സന്തോഷം പരസ്പരം സ്വീകരിക്കണം. സ്വന്തം സാംസ്കാരിക

പൈതൃകത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല അംശങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്കു പകർന്നു കൊടുക്കാൻ എപ്പോഴും സന്നദ്ധതയുള്ളവരാകണം. മറ്റുള്ളവരുടെ ആധ്യാത്മിക നേട്ടങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കാൻ ആകാംക്ഷയോടെ പരിശ്രമിക്കണം. ഈ ഉപകാരങ്ങൾ സ്വാധീനിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്. അവ ഒരേസമയം സാംസ്കാരികവിഷ്കരണങ്ങൾക്കും സാമ്പത്തിക സാമൂഹിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും അവയുടെ രൂപങ്ങൾക്കും നിയമങ്ങൾക്കും സമൂഹം ബാഹ്യമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും സ്ഥിരം വികസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് മറ്റുള്ള ഏതെല്ലാം സംവിധാനങ്ങളാലാണോ ആ സംവിധാനങ്ങൾക്കും ലക്ഷ്യവും വ്യാപ്തിയും നൽകുക കൂടി ചെയ്യുന്നു.”

ഓരോ ജനതയ്ക്കും പൊതുവേ ഒരു ദേശമുണ്ട്. പക്ഷേ, വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ ദേശീയ അതിരുകളും വംശപരമായ അതിരുകളും ഒന്നായിരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ എന്ന പ്രശ്നമുണ്ടാകുന്നു. അതു ചരിത്രപരമായി കുറേ സംഘർഷങ്ങൾക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ട്. കൃത്യമായ അവകാശങ്ങളോടും കടമകളോടും കൂടിയ ഗ്രൂപ്പുകളാണ് ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെന്നും ആ അവകാശങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് നിലനിൽക്കാനുള്ള അവകാശമാണെന്നും സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. “ആ അവകാശം പല രീതിയിലും അവഗണിക്കപ്പെടാം. പരസ്യമായോ പരോക്ഷമായോ നടത്തുന്ന വംശഹത്യയിലൂടെ അതു നിഷേധിക്കുകയെന്ന അങ്ങേയറ്റം കടുത്തരീതിയും അവഗണനയുടെ രീതിയിൽപ്പെടുന്നു.” കൂടാതെ, ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ ഭാഷ ഉൾപ്പെടെ തങ്ങളുടെ സംസ്കാരം നിലനിറുത്താനും അവകാശമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ ആദരിക്കപ്പെടാനുള്ള നിയമാനുസൃതമായ അന്വേഷണത്തിൽ, ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ കൂടുതൽ സ്വയംനിർണയാവകാശം നേടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. ചിലപ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു പോലും പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെടാം. വൈകാരിക പ്രാധാന്യമുള്ള അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ സംവാദം നടത്തുകയും കൂടിയായലോചന വഴി പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് സമാധാനത്തിലേക്കുള്ള പാത. ഏതു സാഹചര്യത്തിലും ഭീകര പ്രവർത്തനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നത് നീതിവൽക്കരിക്കാനാവാത്തതാണ്. അന്വേഷിക്കപ്പെടുന്ന ലക്ഷ്യം അതു നശിപ്പിക്കും. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് കടമകളുമുണ്ട്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്, സർവ്വോപരി, അവർ ജീവിക്കുന്ന സ്റ്റേറ്റിന്റെ പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അധാനിക്കുകയെന്നതാണ്. പ്രത്യേകിച്ചു, “ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന് അതിന്റെ ഓരോ അംഗത്തിന്റെയും തീരുമാനങ്ങൾ ആദരിക്കാനുള്ള കടമയുണ്ട്. ഒരു വൻഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ സംസ്കാരം സ്വീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചാലും ആ കടമയുണ്ട്.

മനുഷ്യാവകാശം സംരക്ഷിക്കലും അതു വളർത്തലും

മനുഷ്യവ്യക്തിയെ രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും ലക്ഷ്യവുമായി കരുതുന്നു എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഇതാണ്: മൗലികവും അന്യാധീനപ്പെടുത്താനാവാത്തതുമായ മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ മനുഷ്യമഹത്വം അംഗീകരിക്കാനും ആദരിക്കാനും പരിശ്രമിക്കുക: “നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ വൈയക്തി അവകാശങ്ങളും കടമകളും നില നിർത്തുമ്പോൾ പ്രധാനമായും പൊതുനന്മയ്ക്ക് ഉറപ്പു നൽകപ്പെടുന്നു.” ഒരു രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനു മേൽനോട്ടം വഹിക്കേണ്ട സുപ്രധാന ധാർമ്മിക നൈയാമികാവശ്യങ്ങളുടെ ഒരു സംഗ്രഹം വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങളിലും കടമകളിലും ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ആവശ്യങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമം നിർമ്മിക്കുന്നു. അതിന്മേലാണ് ഭാവാത്മക നിയമം അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രീയസമൂഹം അത് അവഗണിക്കാൻ പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യവ്യക്തി അസ്തിത്വത്തിലും ആത്യന്തികലക്ഷ്യത്തിലും രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിനു മുമ്പേ ഉള്ളവനാണ്. ഭാവാത്മകനിയമം മൗലിക മാനുഷികാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നുണ്ടെന്നതിന് ഉറപ്പു നൽകണം.

പൗരന്മാർക്ക് അവരുടെ മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിനിയോഗിക്കാനും അവയ്ക്കു ചേർന്ന കടമകൾ പൂർണ്ണമായി നിർവഹിക്കാനും സഹായിക്കുന്ന മാനുഷിക പരിസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കാൻ രാഷ്ട്രീയസമൂഹം പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ അതു പൊതുനന്മയ്ക്കായി അധ്വാനിക്കുന്നു. “സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ അധികാരികൾ ഫലപ്രദമായ നടപടികളെടുക്കാതിരുന്നാൽ, പ്രത്യേകിച്ച്, ആധുനിക ലോകത്ത് പൗരന്മാർക്കിടയിലുള്ള അസമത്വങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ വ്യാപകമാകാനുള്ള പ്രവണത കാണിക്കും. തത്ഫലമായി മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും ഫലരഹിതങ്ങളാകുകയും ചുമതലകളുടെ നിർവഹണം സന്ദിഗ്ധാവസ്ഥയിലേക്കുകയും ചെയ്യും. അനുഭവം നമ്മെ ഇക്കാര്യം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.” പൊതുനന്മ പൂർണ്ണമായി പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ദന്ധാത്മകവും പരസ്പരപരകവുമായ ഒരു നടപടി രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തെ നവീകരിക്കണം. “തങ്ങളുടെ മുൻഗണനാപരമായ സംരക്ഷണം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന വസ്തുതയിൽനിന്ന് ചില വ്യക്തികളോ ഗ്രൂപ്പുകളോ സവിശേഷമായ ആനുകൂല്യം സ്വീകരിക്കുകയെന്നത് സംഭവിക്കരുത്. അതുപോലെ ആ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഗവൺമെന്റുകൾ അവ

യുടെ പൂർണ്ണമായ പ്രകാശനത്തിനും സ്വതന്ത്രമായ ഉപയോഗത്തിനും തടസ്സമായിത്തീരുകയെന്നതും സംഭവിക്കരുത്.”

സിവിൽസൗഹൃദത്തിൽ അടിയുറച്ച സാമൂഹിക ജീവിതം

പൗരപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ അഗാധമായ അർത്ഥം വ്യക്തിപരമായ അവകാശങ്ങളുടെയും കടമകളുടെയും പട്ടികയിൽനിന്ന് നേരിട്ട് ഉദ്ഭവിക്കുന്നില്ല. സമൂഹത്തിലെ ജീവിതം പൗരപരമായ സൗഹൃദത്തിലും സാഹോദര്യത്തിലും അടിയുറച്ചതായിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ മുഴുവൻ അർത്ഥവും നേടുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവകാശങ്ങളുടെ മണ്ഡലം, സുരക്ഷിതമാക്കപ്പെട്ട താല്പര്യങ്ങളുടെയും ബാഹ്യമായ ആദരത്തിന്റെയും ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ സംരക്ഷണത്തിന്റെയും സുസ്ഥാപിത നിയമങ്ങളനുസരിച്ച് അവയുടെ വിതരണത്തിന്റെയും കാര്യമാണ്. സൗഹൃദത്തിന്റെ മണ്ഡലം, നേരേമറിച്ച്, നിസ്വാർത്ഥതയുടെ മണ്ഡലമാണ്; ഭൗതികസ്വത്തുക്കൾ സംബന്ധിച്ച അനാസക്തിയുടേതാണ്. സൗജന്യമായി നൽകുന്നതിന്റേയും മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ആന്തരികമായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റേയുംമാണ്. ഈ വിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്ന “സിവിൽ സൗഹൃദം” സാഹോദര്യ തത്ത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും യഥാർത്ഥമായ സാക്ഷാത്കാരമാണ്. ആ തത്ത്വമാകട്ടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും തത്ത്വത്തിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കാനാവാത്തതുമാണ്. ആധുനിക രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഈ തത്ത്വം പ്രയോഗത്തിലാക്കിയിട്ടില്ല. അതിന്റെ കാരണം, സർവ്വോപരി, വ്യക്തിവാദപരവും സമഷ്ടിപരവുമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളാണ്.

വ്യക്തിയുടെയും പൊതുനന്മയുടെയും സമഗ്രമായ വളർച്ചയിലേക്കും ചാഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു സമൂഹം ഉറപ്പുള്ള അടിസ്ഥാനങ്ങളുള്ളതായിരിക്കും. അത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ നിയമം നിർവചിക്കപ്പെടുകയും ആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഒരു വന്റെ അയൽക്കാരനോടുള്ള ദുഃഖൈക്യത്തിന്റെയും സമർപ്പണത്തിന്റെയും രീതിയനുസരിച്ച് അത് ജീവിക്കപ്പെടും. ഓരോ വ്യക്തിക്കും തന്റെ വസ്തുക്കളും അവകാശങ്ങളും അനുഭവിക്കാൻ കഴിയണമെന്ന് നീതി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇത് സ്നേഹത്തിന്റെ മിനിമം അളവായി പരിഗണിക്കപ്പെടാം. സാമൂഹികജീവിതം അതിന്റെ ലക്ഷ്യമായിരിക്കേണ്ട ആദർശത്തിന്റെ കൂടുതൽ പക്വമായ ബോധമുണ്ടാകാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളാൽ എത്രകൂടുതൽ സവിശേഷമാക്കപ്പെടുന്നുവോ അത്രകൂടുതൽ മാനുഷികവുമാകും. ആ ആദർശമാകട്ടെ, “സ്നേഹസംസ്കാരം”മാണ്.

മനുഷ്യജീവി ഒരു വ്യക്തിയാണ്, കേവലം ഒരൊറ്റ വസ്തുവല്ല. “ബുദ്ധിശക്തിയും സ്വതന്ത്രമനസ്സുമുള്ള ഒരു പ്രകൃതി” എന്നാണ് വ്യക്തി എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് കേവലം ഭൗതികമാനത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ആവശ്യങ്ങളാൽ നിർവചിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വിഷയത്തേക്കാൾ ഏറെ ഉന്നതമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണവൻ. മനുഷ്യവ്യക്തി കുടുംബത്തിലും പൗരപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സമൂഹത്തിലുമുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട പദ്ധതികളിൽ പങ്കുചേരുന്നുണ്ട്. എന്നാലും വാസ്തവത്തിൽ, അതുവഴി പൂർണ്ണമായ ആത്മസാക്ഷാത്കാരം നേടുന്നില്ല. ആവശ്യങ്ങളുടെ മനോഭാവത്തിന് അപ്പുറത്തേക്ക് നീങ്ങുകയും ഉദാരതയുടെയും ദാനത്തിന്റെയും മനോഭാവത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുകയും വേണം. അത് അവന്റെ സാരാംശത്തിനും സാമൂഹിക വിളിക്കും ചേർന്നതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ പൂർണ്ണമായ ആത്മസാക്ഷാത്കാരം നേടുകയുള്ളൂ.

പരസ്പരം അന്വേഷിക്കുന്നിടത്തുള്ള സുവിശേഷ കല്പന രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിന്റെ അത്യുഗ്രമായ അർത്ഥം കണ്ടെത്താൻ ക്രൈസ്തവരെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ “മനുഷ്യാചിതമായ ഒരടിസ്ഥാനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയജീവിതം ഉറപ്പിക്കാൻ ആന്തരികമായ നീതിബോധം, ഭൂതദയ, പൊതുക്ഷേമോന്മുഖമായ സേവനം എന്നിവ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും രാഷ്ട്രജനതയുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം, സർക്കാരിന്റെ പ്രവർത്തനപരിധി, രാഷ്ട്രാധികാരത്തിന്റെ ശരിയായ വിനിയോഗം, ലക്ഷ്യം എന്നിവ സംബന്ധിച്ച മൗലിക ബോധങ്ങളെ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ മെച്ചമായ മാർഗമൊന്നുമില്ല.” വിശ്വാസികൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ലക്ഷ്യം ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതായിരിക്കണം. രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ക്രൈസ്തവ ദർശനം സമൂഹമെന്ന മൂല്യത്തിനും പരമപ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിൽ ജീവിതം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാതൃകയെന്ന നിലയിലും അനുദിനജീവിതത്തിന്റെ ശൈലിയെന്ന നിലയിലും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു.

രാഷ്ട്രീയാധികാരം
രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിന്റെ അടിത്തറ

സഭ എപ്പോഴും അധികാരത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്റെ വിവിധ രീതികൾ പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തിയുടെ സാമൂഹികസ്വഭാവത്തിൽ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ച ഒരു അധികാരമാതൃക സംരക്ഷിക്കാനും നിർദ്ദേശിക്കാനും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാണ് അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

“പ്രകൃത്യം സാമൂഹികസ്വഭാവമുള്ളവനായാണ് മനുഷ്യൻ ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. ഒരുവൻ എല്ലാവരുടെയും മുകളിലായി നിലകൊള്ളുകയും പൊതുനന്മയ്ക്ക് എല്ലാവരും ഉത്സാഹപൂർവ്വം പരിശ്രമിക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരു സമൂഹത്തിനും ഒന്നിച്ചുനിലകാനാവുകയില്ല. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ ഓരോ പരിഷ്കൃത സമൂഹത്തിനും ഭരിക്കുന്ന ഒരധികാരമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ അധികാരത്തിനും സമൂഹത്തെപ്പോലെതന്നെ അതിന്റെ ഉറവിടം പ്രകൃതിയിലാണ്. തത്ഫലമായി അതിന്റെ കർത്താവായി ദൈവമുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയാധികാരം പൗരപരമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാവാത്മകവും പകരം വയ്ക്കപ്പെടാനാവാത്തതുമായ ഘടകമാണ്, അങ്ങനെ ആയിരിക്കുകയും വേണം.

ക്രമവത്കൃതവും സത്യസന്ധവുമായ ഒരു സമൂഹജീവിതം നയിക്കാൻ രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഉറപ്പുനൽകണം. വ്യക്തികളുടെയും ഗ്രൂപ്പുകളുടെയും സ്വതന്ത്രപ്രവർത്തനം ദുരുപയോഗിക്കാതെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ശിക്ഷണവും ദിശാബോധവും നൽകണം. വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹാംഗങ്ങളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യം ആദരിച്ചും സംരക്ഷിച്ചും പൊതുനന്മ നേടാൻ അപ്രകാരം ചെയ്യണം. രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഏകോപനത്തിന്റെയും നേതൃത്വത്തിന്റെയും ഒരു ഉപകരണമാണ്. അതുവഴി അനേകം വ്യക്തികളും ഇടനില ഗ്രൂപ്പുകളും ഒരു ക്രമസംവിധാനത്തിലേക്കു നീങ്ങണം. അതിൽ ബന്ധങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും നടപടികളും സമഗ്രമായ മാനുഷിക വളർച്ചയ്ക്ക് സേവനം ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിക്കണം. യഥാർത്ഥത്തിൽ “രാഷ്ട്രീയാധികാരം ജനങ്ങളുടെയിടയിലായാലും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായിരുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിലായാലും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായിരിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിലായാലും ധർമ്മികക്രമത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിലായിരിക്കണം കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. പൊതുക്ഷേമമായിരിക്കണം അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ പൊതുക്ഷേമത്തെക്കുറിച്ച് ചലനാത്മകമായ ഒരു ധാരണയുണ്ടായിരിക്കണം. നൈയാമികമായി നടപ്പിലാക്കിയിരിക്കുന്നതോ നടപ്പിലാക്കാനിരിക്കുന്നതോ ആയ നിയമവ്യവസ്ഥിതിക്ക് ഇണങ്ങുന്ന വിധത്തിലേ രാഷ്ട്രീയാധികാരം വിനിയോഗിക്കാവൂ. അങ്ങനെ അധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ അത് അനുസരിക്കാൻ പൗരന്മാർ മനഃസാക്ഷിപ്രകാരം ബാധ്യസ്ഥരാണ്.”

രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിന്റെ വിഷയം സ്വയംഭരണാധികാരമുള്ളവരെന്ന നിലയിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന ജനം മുഴുവനാണ്. ഈ ജനം, വിവിധരൂപങ്ങളിൽ സ്വയംഭരണാധികാരം തങ്ങൾ പ്രതിനിധികളായി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർക്കു കൈമാ

റുന്നു. എന്നാൽ, ഭരിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജോലി വിലയിരുത്തുമ്പോഴും അവർ അവരുടെ ജോലികൾ തൃപ്തികരമാംവിധം നിർവഹിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ അവർക്കുപകരം മറ്റുള്ളവരെ നിയോഗിക്കുമ്പോഴും ജനം ഈ സ്വയംഭരണാവകാശം ഉപയോഗിക്കുകയെന്ന വിശേഷാധികാരം കൈയാളുകയാണ്. ഈ അവകാശം ഓരോ സ്റ്റേറ്റിലും എല്ലാത്തരം രാഷ്ട്രീയഭരണത്തിലും പ്രവർത്തനക്ഷമമാണ്. എന്നാലും സർക്കാരിന്റെ ജനാധിപത്യരൂപം അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ വിനിയോഗം അനുവദിക്കുകയും അതിന് ഉറപ്പുനൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ഥിരീകരണ പരിശോധനയ്ക്കുള്ള അതിന്റെ പ്രക്രിയകൾ വഴിയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാലും രാഷ്ട്രീയാധികാരം വിനിയോഗിക്കുന്നത് “നീതിപൂർവകമായാണെന്നു” പരിഗണിക്കാൻ ജനങ്ങളുടെ സമ്മതം മാത്രം പോരാ.

അധികാരം ധാർമ്മികശക്തിയെന്ന നിലയിൽ

അധികാരം ധാർമ്മികനിയമത്താൽ നയിക്കപ്പെടണം. ധാർമ്മികക്രമത്തിന്റെ സാഹചര്യത്തിനുള്ളിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നു എന്നതിൽ നിന്നാണ് അതിന്റെ മഹത്വമെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നത്. ധാർമ്മികക്രമത്തിന്റെ “പ്രഥമ ഉറവിടവും അന്തിമലക്ഷ്യവും ദൈവമാണ്.” കേവലം സാമൂഹികശാസ്ത്രപരമോ ചരിത്രപരമോ ആയ മാനദണ്ഡങ്ങളാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ശക്തിയായി അധികാരത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ പാടില്ല. അതിനുമുമ്പേ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതുമായ ധാർമ്മിക ക്രമത്തോടുള്ള അതിന്റെ അവശ്യബന്ധം മൂലവും അതിന്റെ ലക്ഷ്യം മൂലവും അതിന്റെ ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ മൂലവും അധികാരത്തെ അങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാൻ പാടില്ല. “സർവാതിശായിയും സംപൂർണ്ണവും സാർവത്രികവും എല്ലാവരെയും തുല്യതോതിൽ കടപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ധാർമ്മികക്രമത്തിന്റെ അസ്തിത്വം നിഷേധിക്കുന്നിടംവരെ പോകുന്നവരുണ്ട്. നീതിയുടെ ഒരേ നിയമത്തോട് എല്ലാവരും ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിൽക്കാത്തതിനാൽ ജീവപ്രധാനമായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് തുറവുള്ളതും പൂർണ്ണമായ സമ്മതത്തിൽ എത്തിച്ചേരാമെന്ന് മനുഷ്യർക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാനാവുകയില്ല. ആ ക്രമത്തിന് ദൈവത്തിലല്ലാതെ മറ്റെങ്ങും അസ്തിത്വമില്ല. അതിനെ ദൈവത്തിൽനിന്നും വിച്ഛേദിച്ചാൽ അത് നശിച്ചുപോകുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്.” കടമകൾ ചുമത്താൻ അധികാരത്തിനു ശക്തി ലഭിക്കുന്നത് ധാർമ്മിക ക്രമത്തിൽ നിന്നാണ്. അതിന് ധാർമ്മികനൈയാമികത്വം ലഭിക്കുന്നത് തന്നിഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയിൽനിന്നോ അധികാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹത്തിൽനിന്നോ

അല്ല. പൊതുനന്മ പ്രാപിക്കാൻ വസ്തുനിഷ്ഠമായ പ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് ഈ ക്രമത്തെ പരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കണം.

മാനുഷികവും ധാർമ്മികവുമായ മൗലികമൂല്യങ്ങൾ, അധികാരം അംഗീകരിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും വളർത്തുകയും വേണം. അവ ജന്മസിദ്ധമാണ്. “അവ മനുഷ്യജീവിയുടെ യഥാർത്ഥസത്യത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മഹത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു വ്യക്തിക്കും ഒരു ഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഒരു സ്റ്റേറ്റിനും ഒരിക്കലും സൃഷ്ടിക്കാനോ പരിഷ്കരിക്കാനോ നശിപ്പിക്കാനോ കഴിയാത്ത മൂല്യങ്ങളാണവ.” താൽകാലികമോ മാറ്റാവുന്നതോ ആയ “ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായങ്ങളിലല്ല ഈ മൂല്യങ്ങൾ അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നത്. പിന്നെയോ, വസ്തുനിഷ്ഠമായ ധാർമ്മിക നിയമത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളായും മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന (cf. റോമാ 2:15) സ്വാഭാവികനിയമമായും സിവിൽനിയമത്തിന്റെ തന്നെ മാനദണ്ഡപരമായ സംശോധനാകേന്ദ്രമായും അവ നിരൂപാധികം അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ആദരിക്കപ്പെടുകയും വളർത്തപ്പെടുകയും വേണം. പൊതുജനമനസ്സാക്ഷിക്കുണ്ടാകുന്ന ദുരന്തപരമായ മങ്ങൽമൂലം ധാർമ്മികനിയമത്തിന്റെ മൗലികതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംശയമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ സംശയവാദം വിജയിച്ചാൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നൈയാമിക സംവിധാനം അടിത്തറയോടെ ഇളകിപ്പോകും. വ്യത്യസ്തങ്ങളും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളുമായ താല്പര്യങ്ങൾ പ്രായോഗികമായി നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ഒരു യന്ത്രസംവിധാനത്തിൽ കൂടുതലായൊന്നുമായിരിക്കുകയില്ല അത്.

അധികാരം നീതിപൂർവകമായ, അതായത്, മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മഹത്വത്തിനു ചേർന്നതും ശരിയായ യുക്തി ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നോ അതിനു ചേർന്നതുമായ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കണം. “ശരിയായ യുക്തിക്കു ചേർന്നതും അതുകൊണ്ട് ശാശ്വതനിയമത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭവിച്ചതുമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം മാനുഷികനിയമം ഒരു നിയമമാണ്. എന്നാൽ ഒരു നിയമം യുക്തിക്കു വിരുദ്ധമായിരിക്കുമ്പോൾ, അത് അന്യായമായ നിയമമെന്നു വിളിക്കപ്പെടും. അത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ അത് നിയമമല്ലാതാകും. പകരം അക്രമത്തിന്റെ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിത്തീരും. യുക്തിയനുസരിച്ചു ഭരിക്കുന്ന ഭരണാധികാരി പൗരന്മാരെ, മറ്റൊരു വ്യക്തിയുടെ കീഴിലായിരിക്കുകയെന്ന ബന്ധത്തിലെന്നതിനെക്കാൾ, ധാർമ്മികക്രമത്തോടുള്ള അനുസരണത്തിന്റെ ബന്ധത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ആത്യന്തിക ഉറവിടമായി ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠി

ക്കുന്നു. ധാർമ്മികക്രമമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധികാരത്തെ അനുസരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന ഏതു വ്യക്തിയും “ദൈവം നിനയോഗിച്ചതിനെ എതിർക്കുന്നു” (റോമാ 13:2). അതുപോലെ, പൊതുഅധികാരം പൊതുനന്മ തേടുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുമ്പോഴല്ലാമ് അത് ശരിയായ ലക്ഷ്യം പരിത്യജിക്കുകയും അങ്ങനെ സ്വയം നിയമാനുസൃതമല്ലാതാവുകയും ചെയ്യുന്നു. പൊതു അധികാരത്തിന്റെ അടിത്തറ മനുഷ്യപ്രകൃതിയിലാണ്. ദൈവം മുൻകൂട്ടി കല്പിച്ച ക്രമത്തിന്റേതുമാണ്.

മനസ്സാക്ഷിപ്രകാരം എതിർക്കാനുള്ള അവകാശം

സിവിൽ അധികാരികളുടെ കല്പനകൾ ധാർമ്മികക്രമത്തിനോ വ്യക്തികളുടെ മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കോ സുവിശേഷപ്രബോധനങ്ങൾക്കോ വിരുദ്ധമാണെങ്കിൽ അവ അനുസരിക്കാൻ പൗരന്മാർക്ക് മനസ്സാക്ഷി പ്രകാരം കടമയില്ല. അന്യായനിയമങ്ങൾ ധാർമ്മികമായി സജ്ജനങ്ങളായിരിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സാക്ഷിക്കു നേരേ നാടകീയപ്രശ്നങ്ങൾ ഉണർത്തുന്നു. ധാർമ്മികമായി തിന്മ നിറഞ്ഞ പ്രവൃത്തികളിൽ സഹകരിക്കാൻ അവർ വിളിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവർ ആ വിളി നിരസിക്കണം. ആ നിരസനം ഒരു ധാർമ്മിക കടമയാണ്. മാത്രമല്ല, അത് ഒരു മൗലിക മനുഷ്യാവകാശവുമാണ്. മൗലികാവകാശം അംഗീകരിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും സിവിൽനിയമത്തിനു കടമയുണ്ടാല്ലോ. “മനസ്സാക്ഷിപ്രകാരം എതിർക്കുന്നവരെ നിയമപരമായ ശിക്ഷകളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, പിന്നെയോ നൈയാമികവും ശിക്ഷണപരവും ധനപരവും തൊഴിൽപരവുമായ മണ്ഡലത്തിലെ നിഷേധാത്മക പ്രത്യാഘാതങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം സംരക്ഷിക്കണം.”

സിവിൽനിയമപ്രകാരം അനുവദിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തിനു വിരുദ്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആചാരാനുസാരിയായാണെങ്കിൽപ്പോലും സഹകരിക്കുകയെന്നത് മനസ്സാക്ഷിപ്രകാരമുള്ള ഗൗരവാവഹമായ ഒരു കടമയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അത്തരമൊരു സഹകരണം ഒരിക്കലും നീതിവത്കരിക്കപ്പെടാൻ സാധ്യമല്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ബഹുമാനിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നോ സിവിൽനിയമം മുൻകൂട്ടി കണ്ടതും ആവശ്യപ്പെടുന്നതുമാണെന്നോ വാദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നീതിവത്കരിക്കാനാവുകയില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാർമ്മികോത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ഈ ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എല്ലാവരും ദൈവത്താൽ തന്നെ വിധിക്കപ്പെടും (cf. റോമാ 2:6; 14:12).

ചെറുത്തുനില്ക്കാനുള്ള അവകാശം

സ്വാഭാവികനിയമമാണ് മനുഷ്യനിർമ്മിതനിയമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നും സ്വാഭാവിക നിയമം അതിന് അതിരുകൾ കല്പിക്കുന്നെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. സ്വാഭാവിക നിയമത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ ഗൗരവപൂർണ്ണമായ രീതിയിൽ അല്ലെങ്കിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ലംഘിക്കുന്ന അധികാരത്തെ എതിർക്കുന്നത് നിയമാനുസൃതമാണെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. വിശുദ്ധ തോമസ് അക്വിനാസ് ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: “നീതിയുടെ ക്രമം ആവശ്യപ്പെടുന്നിടത്തോളം അനുസരിക്കാൻ ഒരുവൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.” അതുകൊണ്ട്, എതിർക്കാനുള്ള അവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്വാഭാവികനിയമമാണ്.

ഈ അവകാശം വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് വ്യത്യസ്തങ്ങളും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ അനേകം മാർഗങ്ങളുണ്ടാകാം. പരിശ്രമിച്ചു നേടേണ്ട അനേകം വ്യത്യസ്തലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടാകാം. അധികാരത്തോടുള്ള എതിർപ്പ് കാര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ കാണുന്നതിന്റെ സാധ്യതയ്ക്ക് സാക്ഷ്യം നല്കലാണ്. ഭാഗികമായ മാറ്റം - ഉദാഹരണമായി ചില നിയമങ്ങളുടെ പരിഷ്കരണം - നേടാനായാലും സാഹചര്യത്തിൽ മൗലികമാറ്റം വരുത്താൻ വേണ്ടി പടപൊരുതാനായാലും ആ സാധ്യതയ്ക്കു സാക്ഷ്യം നല്കലാണ്.

എതിർക്കാനുള്ള അവകാശം വിനിയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾ സഭയുടെ സാമൂഹികസിദ്ധാന്തം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്: “രാഷ്ട്രീയാധികാരം നടത്തുന്ന പീഡനത്തെ ആയുധങ്ങളുപയോഗിച്ച് എതിർക്കുന്നത്, താഴെപ്പറയുന്ന എല്ലാ വ്യവസ്ഥകളും നിലനില്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, നിയമാനുസൃതമല്ല. 1) മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ഗൗരവപൂർവ്വവും സുദീർഘവുമായ ലംഘനമുണ്ടായിരിക്കുക 2) ആശ്വാസത്തിനുള്ള മറ്റൊരു മാർഗങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുക 3) അത്തരം എതിർപ്പ് കൂടുതൽ മോശമായ ക്രമക്കേടുകൾ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുക 4) വിജയിക്കാമെന്ന് നല്ല അടിസ്ഥാനമുള്ള പ്രത്യാശയുണ്ടായിരിക്കുക 5) കൂടുതൽ നല്ലൊരു പരിഹാരമാർഗം മുൻകൂട്ടി കാണാൻ യുക്തിപരമായി അസാധ്യമായിരിക്കുക. “മൗലികമായ വൈയക്തികാവകാശങ്ങൾക്ക് വലിയതോതിൽ നാശം വരുത്തുകയും രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുനന്മയെ അപകടകരമാംവിധം ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്ന സുവ്യക്തവും ദീർഘകാലമായി നിലനില്ക്കുന്നതുമായ പീഡനാത്മകസ്പെഷ്യാലിപത്യത്തിന്” അന്തംവരുത്താനുള്ള അങ്ങേയറ്റത്തെ പരിഹാരമാർഗമായാണ് ആയുധങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാൻ കാണപ്പെടുന്നത്. അക്രമമാർഗം സ്വീക

രിക്കുന്നതിൽ ഇന്ന് ഗൗരവാവഹമായ അപകടം ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിസ്സഹകരണ ചെറുത്തുനില്പ് എന്ന മാർഗം ഉപയോഗിക്കുകയായിരിക്കും ഏതു സാഹചര്യത്തിലും കൂടുതൽ നല്ലത്. “ആ മാർഗം ധർമ്മികതയോടുകൂടിയ കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നവയാണ്. അതിന് വിജയസാധ്യത കുറവല്ലതാനും.”

ശിക്ഷകൊടുക്കൽ

പൊതുനന്മ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, നിയമാനുസൃതമായ പൊതുഅധികാരി കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ ഗൗരവമനുസരിച്ച് ശിക്ഷിക്കാനുള്ള ആവകാശവും കടമയും നിർവഹിക്കണം. രാഷ്ട്രത്തിന് ഇരട്ട ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്: മനുഷ്യാവകാശത്തിനും സിവിൽ ജീവിതത്തിന്റെ മൗലികനിയമങ്ങൾക്കും ദ്രോഹകരമായ പെരുമാറ്റം നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുക; കുറ്റകരമായ പ്രവർത്തനം വഴി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ക്രമരാഹിത്യം ശിക്ഷാസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് പരിഹരിക്കുക. നിയമവാഴ്ചയുള്ള ഒരു സ്റ്റേറ്റിൽ ശിക്ഷ നൽകാനുള്ള അധികാരം ശരിയായിത്തന്നെ കോടതികൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “നിയമനിർമ്മാണപരവും ഭരണനിർവഹണപരവും നീതിന്യായപരവുമായ അധികാരങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ശരിയായ ബന്ധങ്ങൾ നിർവചിക്കുന്നതിൽ ആധുനിക രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ഭരണഘടനകൾ നീതിന്യായാധികാരത്തിന് നിയമമണ്ഡലത്തിൽ അത്യാവശ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പുവരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.”

പൊതുക്രമം സംരക്ഷിക്കുകയും വ്യക്തികളുടെ സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പു വരുത്തുകയും ചെയ്യുകയെന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമല്ല ശിക്ഷയ്ക്കുള്ളത്. കുറ്റക്കാരനെ തിരുത്താനുള്ള ഒരു ഉപകരണം കൂടിയാണത്. കുറ്റം ചെയ്തവ്യക്തി സമ്പന്നസ്റ്റേറ്റിന്റെ ശിക്ഷ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ പാപപരിഹാരത്തിന്റേതായ ധർമ്മികമൂല്യം കൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതെല്ലാ തിരുത്തലാണത്. ഇവിടെ ഇരട്ട ലക്ഷ്യമാണുള്ളത്: ഒരു വശത്ത്, ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ സമൂഹത്തിലേക്ക് വീണ്ടും പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. മറുവശത്ത്, അനുരഞ്ജനം സാധിക്കുന്ന നീതി വളർത്തുന്നു. കുറ്റകരമായ കൃത്യം വഴി തകർക്കപ്പെട്ട സാമൂഹികബന്ധങ്ങളിൽ സമന്വയം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ കഴിവുള്ള നീതിയാണത്.

ഈ വിഷയത്തിൽ, തടവുകാരുടെ ചാപ്ലയിന്മാർ ഏറ്റെടുക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട പ്രവർത്തനം സുപ്രധാനമാണ്. ഈ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സവിശേഷതകരമായ മതാത്മകമാനത്തിൽ മാത്രമല്ല, തടവുകാരുടെ മഹത്ത്വം സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും അതിനു പ്രാധാന്യമുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ, തടവുകാർ കഴിഞ്ഞു കൂടുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ എപ്പോഴും

അവരുടെ മഹത്ത്വത്തോടുള്ള ആദരം പോഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. തടവറകൾ മിക്കപ്പോഴും പുതിയ കുറ്റങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യാനുള്ള സ്ഥലങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തൊക്കെയായാലും, ക്രൈസ്തവർക്ക് സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള താല്പര്യത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കാനുള്ള ഒരു സവിശേഷ സ്ഥലം, ശിക്ഷാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സാഹചര്യം നൽകുന്നുണ്ട്. “ഞാൻ തടങ്കലിലായിരുന്നു, നീ എന്റെയടുത്തുവന്നു” (മത്താ 25:35-36).

കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ജോലി എപ്പോഴും വ്യക്തിപരമായ സ്വഭാവമുള്ളതാണ്. അതു സത്യത്തിനുവേണ്ടി സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തണം. മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മഹത്ത്വത്തോടും അവകാശങ്ങളോടുമുള്ള തികഞ്ഞ ആദരത്തോടെ നടത്തണം. കുറ്റക്കാരന്റെ അവകാശങ്ങളും കുറ്റം ചെയ്യാത്തവരുടെ അവകാശങ്ങളും ഉറപ്പാക്കണമെന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. കുറ്റം തെളിയിക്കപ്പെടാതെ ശിക്ഷിക്കാൻ പാടില്ലെന്നനീതിന്യായതത്ത്വം ഓർമ്മിച്ചിരിക്കണം.

അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽ പീഡനം പാടില്ലെന്ന നിയമം, ഗൗരവമുള്ള കുറ്റങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽപോലും കർശനമായി പാലിക്കപ്പെടണം. “അത്തരം രീതികളുടെ എല്ലാ ഉപയോഗവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യൻ തള്ളിക്കളയുന്നു. ആ രീതി ഒന്നുംതന്നെ നീതിവൽക്കരിക്കുകയില്ല. അവയിൽ മനുഷ്യന്റെ മഹത്ത്വം തരം താഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. പീഡനത്തിൽ പീഡകന്റെ ഇരയിലെന്നപോലെ തരംതാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച അന്താരാഷ്ട്ര നൈയാമിക പ്രമാണരേഖകൾ പീഡനം നിരോധിക്കുന്ന നിർദ്ദേശം ശരിയായിത്തന്നെ നൽകുന്നു. ഒരു സാഹചര്യത്തിലും ലംഘിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു തത്ത്വമെന്ന നിലയിലുള്ള നിർദ്ദേശമാണത്.

“വിസ്താരത്തിനുവേണ്ടി സുപ്രധാനവിവരം ലഭിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുകയെന്ന ഏകലക്ഷ്യത്തോടെ തടവിൽ പാർപ്പിക്കുന്നതും” ഇതുപോലെതന്നെ തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, “വിസ്താരം വേഗത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കണം. അതിന്റെ അമിതദൈർഘ്യം പൗരന്മാർക്ക് അസഹ്യമായിത്തീരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി യഥാർത്ഥ അനീതിയുണ്ടാകുന്നു.”

അന്വേഷണങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര വിവേചനാശക്തി ഉപയോഗിക്കാൻ കോടതി ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കു കടമയുണ്ട്. കുറ്റാരോപിതർക്ക് രഹസ്യം സൂക്ഷിക്കാനുള്ള അവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടാതിരിക്കാനും നിരപരാധിത്വം സംബന്ധിച്ച മുൻധാരണയെന്ന തത്ത്വം നശിപ്പിക്കാ

തിരിക്കാനും വേണ്ടിയാണത്. ജഡ്ജിമാർക്കും തെറ്റുപറ്റാം. അതുകൊണ്ട് ന്യായവിധിപരമായ തെറ്റുകൾക്ക് ഇരയായവർക്ക് ഉചിതമായ പരിഹാരം നൽകാൻ നിയമമുണ്ടാകുകയെന്നതും ഉചിതമാണ്.

മരണശിക്ഷയോടുള്ള പൊതുവായ എതിർപ്പ് വളർന്നുവരുന്നുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ ഒരുതരം നിയമാനുസൃത പ്രതിരോധമായി അത്തരം ശിക്ഷയെ കാണുമ്പോഴും അതിനോടുള്ള എതിർപ്പു വളരുന്നു. പ്രത്യാശയുടെ ഒരു അടയാളമായി സഭ അതിനെ കാണുന്നു. “കുറ്റവാളികൾക്ക് സ്വയം നന്നാകാനുള്ള അവസരം എന്നെന്നേക്കുമായി നിഷേധിക്കാതെ അവരെ നിരുപദ്രവകാരികളാക്കിക്കൊണ്ട് കുറ്റകൃത്യങ്ങളെ കാര്യക്ഷമമായി അമർച്ചചെയ്യാനുള്ള മാർഗങ്ങൾ ആധുനിക സമൂഹത്തിന് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ട്.” അതേസമയം, കുറ്റക്കാരനെ തിരിച്ചറിയലും അയാളുടെ ഉത്തരവാദിത്വവും പൂർണ്ണമായും തീർച്ചയുള്ള കാര്യമാണെങ്കിൽ, സഭയുടെ പരമ്പരാഗത പ്രബോധനം വധശിക്ഷ ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. “മനുഷ്യരുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ അക്രമിക്കെതിരെ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഏകപ്രായോഗിക നടപടി ഇതാണെങ്കിൽ” ഇത് ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. തടവിൽ പാർപ്പിക്കലിന്റെയും ശിക്ഷയുടെയും രക്തരഹിതരീതികൾക്കാണ് മുൻഗണന നൽകേണ്ടത്. എന്തെന്നാൽ “അവ പൊതുനന്മയുടെ വ്യവസ്ഥകൾക്കു കൂടുതൽ യോജിച്ചതാണ്. മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മഹത്വത്തിനു കൂടുതൽ ചേരുന്നതുമാണ്.” മരണശിക്ഷ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനോ അതിന്റെ പ്രയോഗം നിർത്തിവയ്ക്കാനോ നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുവെന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. കുറ്റവാളിയെ വധിക്കുകയെന്നത് തികച്ചും ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ “പ്രായോഗികമായി ഇല്ലാതിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും വളരെ അപൂർവമാണെന്ന്” അതിന്റെ തെളിവാണ് ആവസ്തുത. മരണശിക്ഷയെ പൊതുജനാഭിപ്രായം കൂടുതൽ കൂടുതൽ വെറുക്കുന്നു. അത് നിർത്തലാക്കാനോ അതിന്റെ പ്രയോഗം തടഞ്ഞുവയ്ക്കാനോ ഉള്ള വിവിധ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം ഉന്നതമാക്കപ്പെട്ട ധർമ്മിക ബോധത്തിന്റെ ദൃശ്യമായ പ്രകടനങ്ങളാണ്.

ജനാധിപത്യസമ്പ്രദായം

“ചെന്തേസിമൂസ് അന്നൂസ്” (നൂറാംവർഷം) എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ ജനാധിപത്യം സംബന്ധിച്ച പ്രകടവും കൃത്യമായ ഒരു വിധിപ്രസ്താവനയുണ്ട്: രാഷ്ട്രപരമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പൗരന്മാർക്കു പങ്കാളിത്തം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതുകൊണ്ടും, ഭരണീയർക്ക് ഭരണകർത്താക്കളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനും അവരെ ഉത്തരവാദിക

ളായി കരുതാനും ആവശ്യം വരുമ്പോൾ അവരെ സമാധാനപരമായ മാർഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് മാറ്റാനുള്ള സാധ്യത ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതുകൊണ്ടും സഭ ജനായത്തഭരണസമ്പ്രദായത്തെ വിലമതിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് വ്യക്തിപരമായ താത്പര്യങ്ങൾക്കോ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കോ വേണ്ടി രാഷ്ട്രാധികാരം ദുരുപയോഗിക്കുന്ന ചെറിയ ഭരണഗ്രൂപ്പുകളുടെ രൂപവത്കരണം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ സഭയ്ക്കു സാധ്യമല്ല. യഥാർത്ഥമായ ജനാധിപത്യം നിയമത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ മാത്രമേ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, മനുഷ്യവ്യക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ശരിയായ ധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ അതു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. വ്യക്തികൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയും ശരിയായ ആദർശങ്ങളിലൂടെയുമുള്ള സ്വഭാവരൂപവത്കരണത്തിലൂടെയും പുരോഗമിക്കണം. ഭാഗഭാഗിത്വത്തിന്റെയും പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെയും സംവിധാനങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിക്കലിലൂടെ സമൂഹത്തിന്റെ കർത്യത്വവും പുരോഗമിക്കണം. ഈ ദിവിധ വളർച്ചയ്ക്ക് അവശ്യാവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

മൂല്യങ്ങളും ജനാധിപത്യവും

യഥാർത്ഥമായ ജനാധിപത്യമെന്നത് കുറെ നിയമങ്ങളുടെ ആചാരപരമായ പാലനമല്ല. പിന്നെയോ, ജനാധിപത്യപരമായ പ്രക്രിയകൾ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങൾ ബോധപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാണ്. ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും മഹത്വം, മനുഷ്യാവകാശങ്ങളോടുള്ള ആദരം, രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും മാർഗനിർദ്ദേശകമാനദണ്ഡവുമെന്ന നിലയിലുള്ള പൊതുനന്മയോടുള്ള സമർപ്പണം. ഈ മൂല്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് പൊതുസമ്മതിയില്ലെങ്കിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അത്യഗാധമായ അർത്ഥം നഷ്ടപ്പെടും. അതിന്റെ സ്ഥിരത ദ്രോഹിക്കപ്പെടും.

സഭയുടെ സാമൂഹികപ്രബോധനം ധർമ്മിക ആപേക്ഷികതാവാദ (ethical relativism) ന്റെ ഇന്നത്തെ ജനാധിപത്യങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണികളിലൊന്നായി കരുതുന്നു. മൂല്യങ്ങളുടെ ശരിയായ ഒരു ഹയരാർക്കിയുടെ അടിസ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാൻ വസ്തുനിഷ്ഠവും സാർവത്രികവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങളില്ലെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് ആ വാദം. “ഇന്നൊരു പ്രത്യേക പ്രവണത കാണുന്നുണ്ട്. അജ്ഞതവാദവും സംശയവാദപരമായ ആപേക്ഷികതാവാദവും ആണ് രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിന്റെ ജനായത്തഭരണപരമായ രൂപങ്ങളോടു ചേർന്നു പോകുന്ന തത്തചിന്തകളും

മൗലിക മനോഭാവവുമെന്ന് അവകാശപ്പെടാനുള്ള പ്രവണതയാണത്. തങ്ങൾ സത്യം അറിയുന്നു എന്ന അവബോധമുള്ളവരും സത്യത്തിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നവരുമായ വ്യക്തികൾ ജനായത്തഭരണപരമായ വീക്ഷണപ്രകാരം വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളുകയില്ലാത്തവരായി കരുതപ്പെടുന്നു. കാരണം, സത്യം ഭൂരിപക്ഷത്താൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്ന് അവർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ വ്യത്യസ്ത രാഷ്ട്രീയ ചിന്താഗതികളനുസരിച്ച് അതു മാറ്റത്തിനു വിധേയമായിത്തീരുന്നു എന്ന് അവർ കരുതുന്നില്ല. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്, രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തെ നയിക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാനും പരമമായ സത്യമല്ലെങ്കിൽ, ആശയങ്ങളും ബോധ്യങ്ങളും അധികാരത്തിനുവേണ്ടി എളുപ്പത്തിൽ വളച്ചൊടിക്കപ്പെടും. മൂല്യങ്ങളില്ലാത്ത ജനാധിപത്യഭരണം തുറന്ന സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിലേക്കോ അല്ലെങ്കിൽ സൂക്ഷ്മമായി തിരിച്ചറിയാവുന്ന സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിലേക്കോ എളുപ്പത്തിൽ തിരിയും. ചരിത്രം അതു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ജനാധിപത്യം അടിസ്ഥാനപരമായി “ഒരു സമ്പ്രദായമാണ്.” അതു പ്രകൃത്യാ ഒരു മാർഗമാണ്; ഒരു ലക്ഷ്യമല്ല. അതിന്റെ ധർമ്മിക മൂല്യം സ്വയം ചാലകമല്ല, പിന്നെയോ ധർമ്മിക നിയമത്തോടുള്ള ചേർച്ചയെ അത് ആശ്രയിക്കുന്നു. മാനുഷിക പെരുമാറ്റത്തിന്റെ മറ്റൊരു രൂപങ്ങളുമെന്നപോലെ അത് ധർമ്മിക നിയമത്തിനു വിധേയമായിരിക്കണം. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, അതിന്റെ ധർമ്മികത അതു നേടാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ ധർമ്മികതയെയും അതു പയോഗിക്കുന്ന മാർഗങ്ങളുടെ ധർമ്മികതയെയും ആശ്രയിക്കുന്നു.

സ്ഥാപനങ്ങളും ജനായത്ത ഭരണവും

രാഷ്ട്രത്തിലെ അധികാരങ്ങൾ വിഭജിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച തത്വത്തിന്റെ സാധുത സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരം അംഗീകരിക്കുന്നു. ഓരോ അധികാരവും മറ്റ് അധികാരങ്ങളാലും അതിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിറുത്തുന്ന ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുടെ മറ്റു മണ്ഡലങ്ങളാലും സന്തുലിതമാക്കപ്പെടുക അഭികാമ്യമാണ്. ഇതാണ് നിയമവാഴ്ചയുടെ തത്ത്വം. അതിൽ നിയമത്തിനാണ് വ്യക്തികളുടെ തോന്നലുകൾ അനുസരിച്ചുള്ള ഇഷ്ടത്തിനല്ല പരമാധികാരം.

ജനായത്ത സമ്പ്രദായത്തിൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരികൾ ജനങ്ങൾക്ക് കണക്ക് കൊടുക്കണം. പ്രതിനിധി സമൂഹം കാര്യക്ഷമമായ, സാമൂഹിക നിയന്ത്രണത്തിനും വിധേയരാക്കപ്പെടണം. ഈ നിയന്ത്രണം, സർവ്വോപരി, സ്വതന്ത്രമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ നടപ്പാക്കാം. അത് പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനും മാറ്റാനും അനുവദിക്കുന്നു.

തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ കണക്കുകൊടുക്കാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർക്കുള്ള കടമ ജനാധിപത്യപരമായ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഘടകമാണ്. അവരുടെ പ്രവർത്തനമാകട്ടെ, തിരഞ്ഞെടുപ്പു വ്യവസ്ഥകളെ ആദരിക്കുന്നതുവഴി ഉറപ്പാക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അവരുടെ സവിശേഷ പ്രവർത്തന മണ്ഡലങ്ങളിൽ (നിയമനിർമ്മണം, ഭരണം, ചെക്ക് ആന്റ് ബാലൻസ് സംവിധാനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കൽ) പൗരജീവിതം ആകപ്പാടെയുള്ള അതിന്റെ ഗതിയിൽ നന്നായി മുന്നേറാൻ സഹായിക്കുന്നത് അന്വേഷിക്കാനും നേടാനും പരിശ്രമിക്കണം.

ഭരണീയരോട് ഉത്തരം പറയാൻ ഭരിക്കുന്നവർ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനപ്രതിനിധികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവരുടെ നിഷ്ക്രിയരായ ഏജൻ്റ്മാരാണെന്ന് ഇതിനൊട്ടും അർത്ഥമില്ല. നേടേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് തങ്ങൾക്കുള്ള നിയോഗം നിറവേറ്റുന്നതിന് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥർ ആസ്വദിക്കേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വാസ്തവത്തിൽ, പൗരന്മാർ വിനിയോഗിക്കുന്ന നിയന്ത്രണം ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. അവർ പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. പൊതുനന്മയ്ക്കു സേവനം ചെയ്യുന്ന ഉദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെയും മധ്യസ്ഥതയുടെയും ധർമ്മത്തെയാണ് അവർ കൂടുതലായി ആശ്രയിക്കുന്നത്. പൊതുനന്മയാകട്ടെ, രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിന്റെ സാരാംശപരവും അനുപേക്ഷണീയവുമായ ലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നാണ്.

രാഷ്ട്രീയ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ ധർമ്മിക ഘടകങ്ങൾ

രാഷ്ട്രീയ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ ധർമ്മികമാനത്തെ രാഷ്ട്രീയ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുള്ളവ മറക്കുകയോ വിലകുറച്ചു കാണുകയോ ചെയ്യരുത്. ആ മാനമാകട്ടെ ജനത്തിന്റെ ഭാഗധേയത്തിൽ പൂർണമായി പങ്കുചേരാനും സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരം അന്വേഷിക്കാനുമുള്ള സമർപ്പണത്തിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഈ വീക്ഷണപ്രകാരം ഉത്തരവാദിത്വപൂർണമായ അധികാരത്തിന് ഇങ്ങനെ ഒരു അർത്ഥം കൂടി ഉണ്ട്: അധികാരം സേവനമെന്ന നിലയിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിവു നൽകുന്ന സർഗ്ഗങ്ങളോടെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന അധികാരം; (സഹിഷ്ണുത, അടക്കം, മിതത്വം, പരസ്പരം, പങ്കുവയ്ക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ); തങ്ങളുടെ ജോലിയുടെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യമായി അഭിമാനത്തെയോ വ്യക്തിപരമായ ലാഭങ്ങളെയോ കരുതാതെ, പൊതുനന്മയെ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിവുള്ള വ്യക്തികളാൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന അധികാരം.

ജനാധിപത്യ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വൈകല്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഗൗരവപൂർണ്ണമായത് രാഷ്ട്രീയ അഴിമതി ആണ്. എന്തെന്നാൽ അത് ഒരേ സമയത്ത് ധാർമ്മിക തത്ത്വങ്ങളെയും സാമൂഹിക നീതിയുടെ നിയമങ്ങളെയും ഒറ്റിക്കൊടുക്കുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രവർത്തനത്തെ ദ്രോഹിക്കുന്നു. ഭരണകർത്താക്കളും ഭരണരീതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ അത് നിഷേധാത്മകമായി സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു. പൊതു സ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വർദ്ധമാനമായ അവിശ്വാസത്തിനു കാരണമാകുന്നു. രാഷ്ട്രീയത്തെയും അതിന്റെ പ്രതിനിധികളെയും സംബന്ധിച്ച് പൗരന്മാരുടെയിടയിൽ വർദ്ധമാനമായ അസംതൃപ്തി ഉളവാക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി സ്ഥാപനങ്ങൾ ദുർബലമാക്കപ്പെടുന്നു. പ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളെ അഴിമതി അടിസ്ഥാനപരമായി തലകീഴാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവ കക്ഷികളുടെ അഭ്യർത്ഥനകളും സർക്കാർപരമായ സേവനങ്ങളും തമ്മിൽ രാഷ്ട്രീയ മാറ്റുകളുടെ വടം നടക്കുന്ന ഒരു പോർക്കളമായിത്തീരും. അങ്ങനെ രാഷ്ട്രീയമായ പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങൾ ആ താല്പര്യങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കാൻ മാർഗമുള്ളവരുടെ ഇടുങ്ങിയ ലക്ഷ്യങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുന്നു. എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും പൊതുനന്മ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനു തടസ്സമാകുകയും ചെയ്യും.

ദേശീയമോ റീജിയണലോ സമൂഹപരമോ ആയ ഏതു തലത്തിലുമുള്ള പബ്ലിക് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ സ്റ്റേറ്റിന്റെ ഒരു ഉപകരണമെന്ന നിലയിൽ പൗരന്മാർക്കുള്ള സേവനത്തെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നതാണ്. “സ്റ്റേറ്റ് പൗരന്മാരുടെ സേവനത്തിനുള്ളതായിരിക്കേ അത് ജനങ്ങളുടെ വിഭവങ്ങളുടെ കാര്യസ്ഥനാണ്. ആ വിഭവങ്ങളെ സ്റ്റേറ്റ് പൊതുനന്മ ലക്ഷ്യംവെച്ച് ഭരിക്കണം.” അമിതമായ ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വവൽക്കരണം ഈ ദർശനത്തിന് എതിരാണ്. “സ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ സംഘടനയിൽ സങ്കീർണ്ണമാകുകയും കൈയെത്തുന്ന ഏതു മേഖലയിലും ഭരിക്കാമെന്ന് അവ ഭാവിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അത് ഉണ്ടാകുന്നു. അവസാനം അവയുടെ കാര്യക്ഷമത നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ആർക്കെന്നില്ലാത്ത പ്രവർത്തനം, അമിതമായി വളർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവിത്വം, അന്യായമായ സ്വകാര്യതാല്പര്യങ്ങൾ, കടമയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തിൽനിന്ന് എളുപ്പത്തിലുള്ള പൊതുവാക്കപ്പെട്ട ഒഴിവാകൽ എന്നിവയാണ് അതിന്റെ കാരണങ്ങൾ.” പബ്ലിക് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷനിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവരുടെ ധർമ്മനിർവ്വക്തികളോ ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വപരമോ അല്ല, പിന്നെയോ സേവനചൈതന്യത്തോടെ ഏറ്റെടുക്കുന്നതും പൗരന്മാർക്കുവേണ്ടിയുള്ളതുമായ ഉദാരതാപൂർണ്ണമായ സഹായമാണ്.

രാഷ്ട്രീയ ഭാഗഭാഗിത്വത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ

വ്യാപകമായ ഭാഗഭാഗിത്വത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പൊതു ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുക രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുടെ കടമയാണ്. സിവിൽ സമൂഹത്തിന്റെ അഭിനിവേശങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ വ്യാഖ്യാനിക്കണം. പൊതുനന്മയിലേക്ക് അവയെ നയിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്യണം. രാഷ്ട്രീയമായ പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിനു സഹായിക്കാനുള്ള കാര്യക്ഷമമായ സാധ്യത പൗരന്മാർക്കു നൽകിക്കൊണ്ട് അപ്രകാരം ചെയ്യണം. അവ ആന്തരികഘടനയിൽ ജനാധിപത്യപരമായിരിക്കണം. രാഷ്ട്രീയ ഉദ്ഗ്രഹണത്തിനും ആസൂത്രണത്തിനും കഴിവുള്ളതുമായിരിക്കണം.

രാഷ്ട്രീയ ഭാഗഭാഗിത്വത്തിനുള്ള മറ്റൊരു ഉപകരണം ജനഹിതപരിശോധന ആണ്. അതുവഴി രാഷ്ട്രീയ തീരുമാനങ്ങളിലേക്ക് നേരിട്ടുള്ള പ്രവേശനത്തിന്റെ ഒരു രൂപം അഭ്യസിക്കപ്പെടുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനം, സാമൂഹിക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വലിയ പ്രാധാന്യമുള്ള തീരുമാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നേരിട്ട് പൗരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ചോദിക്കാനുള്ള സാധ്യത ഒഴിവാക്കുന്നില്ല.

വിവരവിതരണവും ജനാധിപത്യവും

ജനാധിപത്യപരമായ ഭാഗഭാഗിത്വത്തിന്റെ സുപ്രധാന ഉപകരണങ്ങളിലൊന്നാണ് വിവരദാനം. രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കാതെ വസ്തുതകളും പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന പരിഹാരമാർഗങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാതെ പങ്കുചേരൽ അചിന്ത്യമാണ്. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിന്റെ വൈകാരിക പ്രാധാന്യമുള്ള ആ മണ്ഡലത്തിൽ യഥാർത്ഥമായ ബഹുത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുക അത്യാവശ്യമാണ്. വിവരവിതരണത്തിനും സമ്പർക്കങ്ങൾക്കും അനേകം രൂപങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്യണം. അതുപോലെ ഈ ഉപകരണങ്ങളുടെ കൈവശംവയ്ക്കലിലും ഉപയോഗത്തിലും സമത്വത്തിന്റെ അവസ്ഥകളെ എളുപ്പമുള്ളതാക്കുകയെന്നതും അത്യാവശ്യമാണ്. ഉചിതമായ നിയമങ്ങൾ വഴി അങ്ങനെ ചെയ്യണം. വിവരവിതരണത്തിൽ വസ്തുനിഷ്ഠതയ്ക്കുള്ള അവകാശം പൂർണ്ണമായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനെ തടയുന്ന തടസ്സങ്ങളിൽ ഒരു പ്രതിഭാസത്തെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. കുറച്ചു വ്യക്തികളോ ഗ്രൂപ്പുകളോ വാർത്താ മാധ്യമങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നുവെന്നതാണ് ആ പ്രതിഭാസം.

വിശ്വാസതിരുസംഘം പുറപ്പെടുവിച്ച രാഷ്ട്രീയ മാർഗരേഖ

രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൽ കത്തോലിക്കർ പങ്കെടുക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില പ്രശ്നങ്ങളുടെ സൈദ്ധാന്തിക വശം വിശദീകരിക്കുന്ന ഈ കുറിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്ന് അല്മായർക്കുള്ള പൊന്തിഫിക്കൽ കൗൺസിലിന്റെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചിട്ട്, വിശ്വാസസത്യതിരുസംഘം നിശ്ചയിച്ചു. പൊതുവേ, കത്തോലിക്കാ മെത്രാന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് എഴുതിയ കുറിപ്പാണത്. ജനാധിപത്യ സമൂഹങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളെയും രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ട ഓരോ അല്മായ വിശ്വാസിയെയും ഇത് പ്രത്യേകമായി ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നു. 2002 നവംബർ 24-ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ഒരു സ്ഥിരം പ്രബോധനം

1. ലോകത്തിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത കഴിഞ്ഞ രണ്ടു സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ ചരിത്രഗതിയിൽ വിവിധ രൂപങ്ങളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അത്തരമൊരു പ്രകാശനം രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലെ ക്രൈസ്തവ ഉൾപ്പെടലാണ്. ഒരു ആദിമക്രൈസ്തവ പണ്ഡിതൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളപ്പോലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ “പൗരന്മാരെന്ന നിലയിൽ തങ്ങളുടെ

യുടേ ധർമ്മം പൂർണ്ണമായി നിർവഹിക്കുന്നുണ്ട്.” വിശുദ്ധരെന്ന നിലയിൽ സഭ വണങ്ങുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിൽ അനേകർ രാഷ്ട്രീയത്തിലും ഗവൺമെന്റിലും ഉദാരതയോടെ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത പുലർത്തിക്കൊണ്ട് ദൈവത്തെ സേവിച്ചവരാണ്. അവരിൽ ഒരാളാണ് വിശുദ്ധ തോമസ് മൂർ. അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളുടെയും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരുടെയും സംരക്ഷകനായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “മനുഷ്യമനസ്സാക്ഷിയുടെ അന്യാധീനപ്പെടുത്താനാവാത്ത മഹത്വത്തിന് തന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വം വഴി സാക്ഷ്യം വഹിച്ച വ്യക്തിയാണ് അദ്ദേഹം. വിവിധരൂപങ്ങളിലുള്ള മാനസിക പീഡനത്തിന് അദ്ദേഹത്തെ വിധേയനാക്കി. എന്നിട്ടും തിന്മയുമായി സന്ധി ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായില്ല.” നിയമാനുസൃതമായ അധികാരത്തോടും സ്ഥാപനങ്ങളോടുമുള്ള സ്ഥിരവിശ്വാസം “ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. അത് അദ്ദേഹത്തെ വ്യതിരിക്തനാക്കി. മനുഷ്യനെ ദൈവത്തിൽ നിന്നും രാഷ്ട്രീയത്തെ ധർമ്മീകരണത്തിൽ നിന്നും” വേർതിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതവും മരണവുംവഴി പഠിപ്പിച്ചു.

ജനാധിപത്യം പുലരുന്ന ഇന്നത്തെ സമൂഹങ്ങളിൽ, യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ഓരോ പൗരനും പൊതു രാഷ്ട്രീയത്തെ നയിക്കുന്നതിൽ പങ്കുകാരനാക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അത്തരം സമൂഹങ്ങളിൽ, ക്രൈസ്തവരും അക്രൈസ്തവരുമായ പൗരന്മാർ ഒന്നുപോലെ പൊതുജീവിതത്തിൽ നവീനവും കൂടുതൽ പൂർണ്ണവുമായ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിക്കണം. തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ നിയമനിർമ്മാതാക്കൾക്കും ഗവൺമെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കും വേണ്ടി വോട്ടവകാശം വിനിയോഗിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റു രീതികളിലും എല്ലാവർക്കും ഇക്കാര്യത്തിൽ സംഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിയും. തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പൊതുനന്മയ്ക്ക് ഉതകുമെന്നു തോന്നുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നപരിഹാരങ്ങളിലും നിയമനിർമ്മാണപരമായ തീരുമാനങ്ങളിലും കൂടുതൽ കൂടുതൽ എത്തിച്ചേരാനും അവ സാക്ഷാത്കരിക്കാനും സാധിക്കും. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും സജീവവും ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണവും ഉദാരവുമായ ഉൾച്ചേരലില്ലാതെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ജീവിതം ഫലദായകമാകുകയില്ല. ആ ഉൾച്ചേരൽ “രൂപങ്ങളുടെയും തലങ്ങളുടെയും ദൗത്യങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുടെയും വൈവിധ്യത്തിലും പാരസ്പര്യത്തിലും ഉള്ളതായിരിക്കും.”

ക്രൈസ്തവ മനസ്സാക്ഷിയിൽ നയിക്കപ്പെട്ട് അതിന്റെ മൂല്യങ്ങളോടു പൊരുത്തപ്പെടുന്ന രീതിയിൽ, പൗരപരമായ കടമകൾ നിർവഹിക്കുന്ന അല്മായവിശ്വാസികൾ ഭൗതികക്രമം ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങൾകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുകയെന്ന സ്വകീയമായ ദൗത്യം നിർവഹി

ക്കുകയാണ്; തങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേക യോഗ്യതയും ഉത്തരവാദിത്വമനുസരിച്ച് മറ്റു പൗരന്മാരുമായി സഹകരിക്കുകയുമാണ്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ മൗലികപ്രബോധനമാണിത്. ഇതിന്റെ അനന്തരഫലം താഴെപ്പറയുന്നതാണ്: അല്പമായവിശ്വാസികൾ പൊതുജീവിതത്തിലുള്ള, അതായത്, സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും നിയമനിർമ്മാണപരവും ഭരണനിർവഹണസംബന്ധവും സാംസ്കാരികവുമായ അനേകം വ്യത്യസ്തമണ്ഡലങ്ങളിലുള്ള, പങ്കാളിത്തം, ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കാൻ പാടില്ല. ആ മണ്ഡലങ്ങളാകട്ടെ, പൊതുനന്മ സജീവമായും വ്യവസ്ഥാപരമായും വളർത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. പൊതുക്രമവും സമാധാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും മനുഷ്യജീവനോടും പരിസ്ഥിതിയോടുമുള്ള ആദരം, നീതിയും ദൃഢശക്തിയും എന്നിങ്ങനെയുള്ള നന്മകൾ വളർത്തുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് ഈ പങ്കെടുക്കലിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ മുഴുവൻ പ്രബോധനവും ഈ ചെറിയ കുറിപ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ സത്താപരമായ ഘടകങ്ങളെല്ലാം കത്തോലിക്കാസഭയുടെ മതബോധനഗ്രന്ഥത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ജനാധിപത്യവാഴ്ചയുള്ള സമൂഹങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കരുടെ സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഉൾച്ചേരൽ പ്രക്രിയയെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതും ക്രൈസ്തവ മനസ്സാക്ഷിക്കു സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതുമായ ചില തത്ത്വങ്ങൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ മാത്രമാണ് ഈ ലഘുലേഖകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.” മിക്കപ്പോഴും ലോകസംഭവങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദമൂലം ആധുനികകാലത്ത് സന്ദേഹങ്ങളും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ട നിലപാടുകളും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഈ മണ്ഡലത്തിൽ സഭാപ്രബോധനത്തിന്റെ ചില സുപ്രധാനഘടകങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുക അത്യാവശ്യകാര്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ സാംസ്കാരിക-രാഷ്ട്രീയ തർക്കത്തിലെ കേന്ദ്രസ്ഥ വിഷയങ്ങൾ

2. ഇന്നത്തെ സിവിൽസമൂഹം സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം, ഒരു സഹസ്രാബ്ദം പുതുമയുടെ മുമ്പിൽ അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ ഒരു കാലഘട്ടം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യമഹത്വത്തിന് കടുതൽ അനുഗൃഹണമായ ജീവിതാവസ്ഥകൾ കൈവരിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യവംശത്തിനു പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ വൻതോതിലുള്ള കുതിച്ചുകയറ്റം അതിന്റെ തെളിവാണ്. ഇന്നും

വികസനപാതയിൽ നിലകൊള്ളുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തിന്റെ വളർച്ച തീർച്ചയായും സുപ്രധാനമായ ഒരടയാളമാണ്. പൊതു നന്മ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ സംവേദകത്വമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ, അതേ സമയം, ചില അപകടങ്ങളുടെ നേരേ കണ്ണടയ്ക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുകയില്ല. സമൂഹത്തിലെ ചില പ്രവണതകൾ നിയമനിർമ്മാണം വഴി വളർത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അപകടങ്ങളാണവ. വരുംതലമുറകളുടെ മേൽ അവ ചെലുത്താവുന്ന അനന്തരഫലങ്ങളെ അവഗണിക്കാനും നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല.

ഇക്കാലത്ത് ഒരുതരം സാംസ്കാരിക ആപേക്ഷികതാവാദം (relativism) നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ധർമ്മികമായ ബഹുത്വവാദം (pluralism) തെക്കുറിച്ചു സങ്കല്പിക്കുകയും അതിനെ പരിരക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അതു വ്യക്തമാണ്. യുക്തിയെയും സ്വാഭാവിക ധർമ്മികനിയമത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളെയും അധഃപതിപ്പിക്കാനും ഛിന്നഭിന്നമാക്കാനും അത് അനുവദിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ നിലനില്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ വ്യവസ്ഥയാണ് ധർമ്മികതയിലെ ബഹുത്വവാദമെന്ന് അഭിപ്രായം പൊതുരംഗങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് ഇന്നു സാധാരണമായി കേൾക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഫലമായി തങ്ങളുടെ ധർമ്മികതയെ തെളിയിക്കുകയും സംബന്ധിച്ച് തങ്ങൾക്കു സമ്പൂർണ്ണ സ്വയംശാസനാധികാരമുണ്ടെന്ന് പൗരന്മാർ അവകാശപ്പെടുന്നു. നിയമനിർമ്മാണതാക്കളാകട്ടെ, സ്വാഭാവിക ധർമ്മികതയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ അവഗണിക്കുകയും ഉപരിപ്ലവമായ സാംസ്കാരിക-ധർമ്മിക പ്രവണതകൾക്കു കീഴ്പ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ, പൗരന്മാരുടെ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പു സ്വാതന്ത്ര്യം തങ്ങൾ മാനിക്കുകയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് സാധ്യമായ ഏതു വീക്ഷണവും തുല്യമുല്യമുള്ളതായിരുന്നാലെന്നപോലെയാണ് അവർ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത്.

അതേസമയം ജനാധിപത്യത്തിൽ ഓരോരുത്തർക്കും ലഭ്യമായ മാർഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു സമൂഹത്തിനും രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിനും സംഭാവന ചെയ്യുന്നത്, മനുഷ്യവ്യക്തിയെയും പൊതുനന്മയെയും കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ സവിശേഷധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കരുതെന്ന് കത്തോലിക്കർ ഉൾപ്പെടുന്ന വലിയൊരു ജനസമൂഹത്തോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ സഹിഷ്ണുതയെന്ന മുല്യത്തെ അവിദഗ്ധമായി, കൃത്രിമമായി, ആശ്രയിക്കുകയാണ്.

ആപേക്ഷിക വാദത്തിന്റെ അബദ്ധം തിരിച്ചറിഞ്ഞ പൗരന്മാർ ശരിയായി ചെയ്തുവെന്നതിന് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രം തെളിവു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യവ്യക്തിയിൽ വേരുറച്ചതും മനുഷ്യനെയും പൊതുനന്മയെയും രാഷ്ട്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതുമായ ഒരു ധർമ്മിക നിയമമില്ലെന്ന സങ്കല്പവും തെറ്റാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞവരും ശരിയായി ചെയ്തുവെന്ന് അതു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

3. വിവിധ രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്ന് വിശ്വാസത്തിനും സ്വാഭാവികധർമ്മിക നിയമത്തിനും ചേർന്നവ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കത്തോലിക്കാപൗരന്മാർക്കുള്ള നിയമാനുസൃത സ്വാതന്ത്ര്യം സംബന്ധിച്ചും പൊതുനന്മയ്ക്ക് ഏറ്റവും അനുഗുണമായത് സ്വന്തം മാനദണ്ഡങ്ങളനുസരിച്ച് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചും അത്തരമൊരു ആപേക്ഷികതാവാദത്തിന് ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല.

മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ നന്മ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ ധാരണകൾക്കും ഒരേ മൂല്യവും സത്യവുമുണ്ടെന്ന ആപേക്ഷികതാവാദപരമായ ആശയത്തിലല്ല രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്രകാരമായിരിക്കാൻ അതിനു കഴിയുകയില്ല. പിന്നെയോ, ചരിത്രപരവും ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും സാമ്പത്തികവും സാങ്കേതികവിദ്യാപരവും, സാംസ്കാരികവുമായ ഒരു നിശ്ചിത സാഹചര്യത്തിൽ, മാനുഷികവും സാമൂഹികവുമായ യഥാർത്ഥ നന്മയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സാക്ഷാത്കാരം സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. രാഷ്ട്രീയമെന്ന വസ്തുതയിന്മേലാണ് രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നത്. പൂർത്തിയാകേണ്ട ദൗത്യത്തിന്റെ സവിശേഷതകൊണ്ടും സാഹചര്യങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം കൊണ്ടും ധർമ്മികമായി അംഗീകരിക്കാവുന്ന പോളിസികളും പ്രശ്നപരിഹാരങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും സ്വതന്ത്രവും ഉത്തരവാദിത്തപൂർണ്ണവുമായ വിധി നിർണ്ണയത്തിനു ദൈവം വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഭൗതിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രീയ പരിഹാരമാർഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുക സഭയുടെ ദൗത്യമല്ല. അംഗീകരിക്കത്തക്കതായ ഒരു പരിഹാരമാർഗം നിർദ്ദേശിക്കുകയെന്നത് അത്ര പോലും സഭയുടെ ദൗത്യത്തിൽ പെടുകയില്ല. എന്നാലും വിശ്വാസമോ ധർമ്മികനിയമമോ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഭൗതികകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു ധർമ്മിക വിധിനിർണ്ണയം നൽകുകയെന്നത് സഭയുടെ അവകാശവും കടമയുമാണ്.

ക്രൈസ്തവർ “ലൗകികകാര്യങ്ങളുടെ സംഘാടനം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യത്യസ്തവീക്ഷണങ്ങൾ നിയമാനുസൃതമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കണമെങ്കിൽ” ധർമ്മിക ആപേക്ഷികതാവാദം പ്രതി

ഫലിപ്പിക്കുന്ന ബഹുത്വസങ്കല്പം ജനാധിപത്യജീവിതത്തിനു ദ്രോഹകരമായ ഒന്നായി കരുതി തള്ളിക്കളയുകയും വേണം. വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത ധർമ്മിക തത്വങ്ങളാകുന്ന യഥാർത്ഥവും ദൃഢവുമായ അടിത്തറമേലാണ് ജനാധിപത്യം നിലകൊള്ളേണ്ടത്. ആ തത്വങ്ങളാണ് സമൂഹത്തിലെ ജീവിതം താങ്ങി നിറുത്തുന്നത്.

വസ്തുനിഷ്ഠമായ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിന്റെ തലത്തിൽ പൊതുവേ പല രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുമുണ്ടാകാം. അവയിൽ കത്തോലിക്കർക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ലെജിസ്ലേറ്റീവ് അസംബ്ലി വഴി തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുജീവിതത്തിനു സംഭാവനനൽകാൻ അവകാശവും കടമയുമുണ്ട്. പല രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ ഉണ്ടാകുന്നതിന് പല കാരണങ്ങളുണ്ട്; സമൂഹത്തിന്റെ ക്രമവത്കരണം സംബന്ധിച്ച ചില തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെ സന്ദിഗ്ധസ്വഭാവം, ആ മൗലികമൂല്യം നേടാനോ സംരക്ഷിക്കാനോ ലഭ്യമായ തന്ത്രങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം, രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ മൗലികതത്വത്തിനു നൽകപ്പെടാൻ സാധ്യതയുള്ള വ്യത്യസ്തവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, അനേകം രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളുടെ സാങ്കേതിക സങ്കീർണതകൾ എന്നിവയാണ് ആ കാരണങ്ങൾ. ധർമ്മിക തത്വങ്ങളുടെ അഥവാ, സാരാംശപരമായ മൂല്യങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു സംബന്ധിച്ച് സംശയാസ്പദമായ ബഹുത്വമാണതെന്നു തെറ്റിധരിക്കരുത്. കത്തോലിക്കർക്ക് രാഷ്ട്രീയത്തോടുള്ള സമർപ്പണത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയിൽത്തന്നെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെ നിയമാനുസൃത ബഹുത്വമുണ്ട്. അത് നേരിട്ട് ക്രൈസ്തവധർമ്മികതയോടും സാമൂഹിക പ്രബോധനത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രബോധനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് കത്തോലിക്കാഅല്മായർ രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിലുള്ള തങ്ങളുടെ ഭാഗഭാഗിത്വം വിലയിരുത്തേണ്ടത്. ഭൗതിക യഥാർത്ഥ്യം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉചിതമായ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തിന്റെ മുദ്ര വഹിക്കുന്നതാണ് അതെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്താൻ വേണ്ടിത്തന്നെ.

രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പൗരന്മാരുടെ നേരിട്ടുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല പ്രകാശനം ജനാധിപത്യമാണെന്ന് സഭ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അതേസമയം ജനാധിപത്യം മനുഷ്യവ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ ധാരണയിൽ അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം മാത്രമേ സഭ അതിനെ അംഗീകരിക്കുകയുള്ളൂ. രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലുള്ള കത്തോലിക്കരുടെ ഉൾച്ചേരൽ ഈ തത്വം സംബന്ധിച്ച് വിട്ടുവീഴ്ചയുള്ളതാകാൻ സാധ്യമല്ല. വിട്ടുവീഴ്ചയുള്ളതായാൽ ലോകത്തിൽ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിനു നൽകുന്ന സാക്ഷ്യമുണ്ടാവുകയില്ല. അതുപോലെ വിശ്വാസികളുടെ ഐക്യവും ആന്തരിക യോജിപ്പും ഉണ്ടാവുകയില്ല.

ആധുനികരാഷ്ട്രം അടിയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ജനാധിപത്യപരമായ വ്യവസ്ഥിതികൾ മനുഷ്യവ്യക്തിയെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല നിലയുറപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവ തികച്ചും ക്ഷണഭംഗമാകുമായിരിക്കും. വ്യക്തിയോടുള്ള ബഹുമാനമാണ് ജനാധിപത്യപരമായ ഭാഗഭാഗിത്വം സാധ്യമാക്കുന്നത്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നപോലെ, “പൊതുജീവിതത്തിലും ഭരണത്തിലും പൗരന്മാർ സജീവമായി പങ്കുചേരുന്നതിനുള്ള അത്യാവശ്യവ്യവസ്ഥ, വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങളുടെ” സംരക്ഷണമാണ്.

4. ഇവിടെ നിന്നാണ് ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണസമൂഹം ഉദ്ഭവിക്കുന്നത്. അവയിൽ ചിലത് മുൻതലമുറകൾ നേരിട്ടിട്ടില്ലാത്തവയാണ്. ശാസ്ത്രീയമണ്ഡലത്തിലെ പുരോഗതിമൂലം വലിയ മുന്നേറ്റങ്ങളുണ്ടായി. അവ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ അസ്വസ്ഥമാക്കി. സമരവും അടിസ്ഥാനപരവുമായ വിധത്തിൽ ധർമ്മിക നിയമങ്ങളോട് ആദരം പുലർത്തുന്ന പരിഹാര മാർഗങ്ങൾ അവ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതേ സമയം സംസ്കാരത്തിന്റെയും സാമൂഹിക പെരുമാറ്റത്തിന്റെയും രൂപീകരണം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ അസ്തിത്വവും ഭാവിയും പരിഗണിക്കാത്ത നിയമനിർമ്മാണപരമായ നിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. അവ മനുഷ്യജീവന്റെ അലംഘനീയതയെത്തന്നെ അക്രമിക്കുന്നു. പ്രയാസം നിറഞ്ഞ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, മനുഷ്യജീവനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള ധാരണയും എല്ലാവർക്കും അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും സമൂഹത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ കത്തോലിക്കർക്ക് അവകാശവും കടമയുമുണ്ട്.

“മനുഷ്യ ജീവനെ അക്രമിക്കുന്ന ഏതു നിയമത്തെയും എതിർക്കാൻ ഗൗരവാവഹവും സുവ്യക്തവുമായ കടമ” നേരിട്ട് നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കുണ്ടെന്ന് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ സഭയുടെ നിരന്തരപ്രബോധനം തുടർന്നുകൊണ്ട് പലപ്പോഴും ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഓരോ കത്തോലിക്കനെ സംബന്ധിച്ചുമെന്നപോലെ, അത്തരം നിയമങ്ങളെ പിന്താങ്ങാനോ അവയ്ക്ക് വോട്ടുചെയ്യാനോ സാധ്യമല്ല. ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ “ജീവന്റെ സുവിശേഷം” എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ, പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളപോലെ ഗർഭഭാഗിത്വത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന നടപ്പിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞതോ വോട്ടിനു വരുന്നതോ ആയ നിയമത്തെ മറികടക്കാനോ പൂർണ്ണമായി അസ്ഥിരപ്പെടുത്താനോ സാധ്യമല്ലാത്തപ്പോൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, “മനുഷ്യവംശം നടത്തുന്ന ഗർഭഭാഗിത്വത്തോടുള്ള വ്യക്തിപരമായ എതിർപ്പിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു

ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, അത്തരമൊരു നിയമം ചെയ്ത ദ്രോഹങ്ങളെ പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിനും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെയും പൊതു ധർമ്മികതയുടെയും തലത്തിൽ അതിന്റെ നിഷേധാത്മകങ്ങളായ അനന്തരഫലങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളെ നിയമാനുസൃതമായി പിന്താങ്ങണം.”

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരു വസ്തുതകൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വിശ്വാസത്തിന്റെയും ധർമ്മികതയുടെയും മൗലിക ഉള്ളടക്കങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായ രാഷ്ട്രീയകർമ്മപരിപാടിക്കോ വ്യക്തിനിയമത്തിനോ വേണ്ടി വോട്ടുചെയ്യാൻ നന്നായി രൂപവത്കരിക്കപ്പെട്ട ക്രൈസ്തവ മനസ്സാക്ഷി അനുവദിക്കുകയില്ലെന്നാണ് ആ വസ്തുത. ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസം സമഗ്രമായ ഒരൈക്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് മുഴുവൻ കത്തോലിക്കാസിദ്ധാന്തത്തിനും ദ്രോഹമുണ്ടാകത്തക്ക വിധം ചില ഘടകങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. സഭയുടെ സാമൂഹിക സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു വശത്തോടു മാത്രമുള്ള രാഷ്ട്രീയ സമർപ്പണംകൊണ്ട് പൊതുനന്മ സംബന്ധിച്ച ഒരുവന്റെ ഉത്തരവാദിത്വനിർവഹണം പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല. ഒരുവൻ തന്റെ ക്രൈസ്തവ ഉത്തരവാദിത്വം മറ്റൊരാളെ ഏല്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനും പാടില്ല. മനുഷ്യനെയും ലോകത്തെയും സംബന്ധിച്ച സത്യം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുകയും പ്രാവർത്തികമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി യേശുവിന്റെ സുവിശേഷം ഏല്പിച്ചതാണ് ഈ ദൗത്യം.

രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനം അപവാദമോ വിട്ടുവീഴ്ചയോ റദ്ദാക്കലോ അംഗീകരിക്കാത്ത ധർമ്മികതത്വങ്ങൾക്ക് എതിരായി വരുമ്പോൾ കത്തോലിക്കാപ്രതിജ്ഞാബദ്ധത കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നു; ഉത്തരവാദിത്വഭരിതവുമായിത്തീരുന്നു. മൗലികവും അന്യാധീനപ്പെടുത്താനാവാത്തതുമായ ധർമ്മികാവശ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ, മനുഷ്യ വ്യക്തിയുടെ സമഗ്രനന്മ സംബന്ധിക്കുന്ന ധർമ്മികനിയമത്തിന്റെ സാരം ശമാണ് അപകടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ മനസ്സിലാക്കണം. ഗർഭഭാഗിത്വം, കാരുണ്യവധം എന്നിവ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യണം (ധർമ്മികമായി നിയമാനുസൃതമായ അസാധാരണ ചികിത്സയ്ക്കു വിധേയനാകാനുള്ള തീരുമാനം അത്തരം പ്രവൃത്തിയായി തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്). അത്തരം നിയമങ്ങൾ ഗർഭസ്ഥാവസ്ഥ മുതൽ സ്വാഭാവികമരണം വരെ നിലനില്ക്കാൻ ജീവനുള്ള അവകാശം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ, മാനുഷികഭ്രൂണത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളെ ആദരിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനുമുള്ള കടമയും ഓർമ്മിക്കുക അത്യാവശ്യമാണ്.

ഇതുപോലെ, ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള വിവാഹത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കുടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുക അത്യാവശ്യമാണ്. വിവാഹമോചനം സംബന്ധിച്ച ആധുനികനിയമങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഐക്യത്തിലും സ്ഥിരതയിലും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും വളർത്തപ്പെടുകയും വേണം. ഏതു തരത്തിലുള്ള കുടിത്താമസ (cohabitation)വും വിവാഹത്തിന്റെ അതേ പദവിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടാൻ പാടില്ല. അവയ്ക്കു നൈയാമികമായി അംഗീകാരം, പ്രകൃത്യാ നൽകപ്പെടാനും പാടില്ല.

മാതാപിതാക്കൾക്ക് തങ്ങളുടെ കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സംബന്ധിച്ചും ശരിയാണ്. ആ അവകാശം അന്യാധീനപ്പെടുത്താനാവാത്തതാണ്. മനുഷ്യാവകാശം സംബന്ധിച്ച സാർവത്രിക പ്രഖ്യാപനവും അത് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ, പ്രായപൂർത്തിയാകാത്തവരെ സംരക്ഷിക്കാൻ സമൂഹത്തിനുള്ള കടമയും അടിമത്തത്തിന്റെ ആധുനികരൂപങ്ങളിൽ നിന്ന് (ഉദാഹരണമായി, മയക്കുമരുന്നുകളുടെ ദുരുപയോഗം, വേശ്യാവൃത്തി എന്നിവ) ആളുകളെ രക്ഷിക്കാനും സമൂഹത്തിനുള്ള കടമയെയും പരിഗണിക്കണം.

ഇതിനുപുറമെ, മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശവും മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും പൊതുനന്മയുടെയും സേവനത്തിനുള്ള ഒരു സാമ്പത്തിക ക്രമത്തിന്റെ വികസനവും പരിഗണിക്കണം. ആ വികസനം സാമൂഹികനീതിയെ ആദരിക്കുന്നതും മാനുഷിക ഐക്യദാർഢ്യത്തിന്റെയും സഹായത്തോടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം. അതനുസരിച്ച് “സകല വ്യക്തികളുടെയും കുടുംബങ്ങളുടെയും സംഘടനകളുടെയും അവകാശങ്ങളും അവയുടെ പ്രായോഗിക തലത്തിലുള്ള സാക്ഷാത്കാരവും അംഗീകരിക്കപ്പെടണം.“

അവസാനമായി, സമാധാനമെന്ന പ്രശ്നം ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമാധാനസ്ഥാപനപരവും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവുമായ ചില വീക്ഷണങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ, സമാധാനമെന്ന മൂല്യത്തെത്തന്നെ മതരഹിതമാക്കാനുള്ള പ്രവണത (secularise) കാണിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട പ്രശ്നങ്ങളുടെ സങ്കീർണതയെ മറന്നു കളയുന്ന പൊതുധർമ്മികവിധിതീർപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുവെന്ന പ്രശ്നമുണ്ട്. സമാധാനം എപ്പോഴും “നീതിയുടെ സൃഷ്ടിയും പരസ്പരഹിതത്തിന്റെ അനന്തരഫലവുമാണ്.” അക്രമവും ഭീകരപ്രവർത്തനവും പരിപൂർണ്ണമായും

മൗലികമായും ഉപേക്ഷിക്കാൻ അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നു എല്ലാ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൾക്കും സ്ഥിരവും ജാഗ്രതാപൂർണ്ണവുമായ സമർപ്പണം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടാകണമെന്നും അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഭൗതികക്രമത്തിന്റെ സ്വയംശാസനാധികാരത്തെയും ബഹുതന്തെയും സംബന്ധിച്ച കത്തോലിക്കാസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങൾ

ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള സമീപനത്തിൽ വ്യത്യസ്ത വൈകാരിക പ്രശ്നങ്ങളെയും സംസ്കാരങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന രീതി ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ബഹുത്വമുണ്ടായിരിക്കുകയെന്നത് നിയമാനുസൃതമാണ്. അതേസമയം പൊതുനന്മയെ ബാധിക്കുന്ന, മൗലികധർമ്മികാവശ്യങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയോ അവയുടെ കാര്യത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ച വരുത്തുകയോ ചെയ്യുന്ന, നയങ്ങളെ പിന്താങ്ങാൻ വേണ്ടി ബഹുത്വവാദത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളെയോ അല്മായരുടെ ഉൾച്ചേരലിനുള്ള സ്വയം ശാസനാധികാരത്തെയോ ഒരു കത്തോലിക്കനും ആശ്രയിക്കാൻ പാടില്ല. പ്രകൃത്യാ പ്രത്യേക മതവിഭാഗങ്ങളുടെ മൂല്യങ്ങളെ (confessional values) സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നമല്ല ഇത്. എന്തെന്നാൽ അത്തരം ധർമ്മികകല്പനകൾ മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽത്തന്നെ വേരുറച്ചിരിക്കുന്നതാണ്; സ്വാഭാവിക ധർമ്മികനിയമത്തിന്റേതാണ്. ആ ധർമ്മിക കല്പനകൾ സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരം എപ്പോഴും എല്ലായിടത്തും സ്ഥിരീകരിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച സത്യത്തിനും സിവിൽ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുനന്മയ്ക്കുംവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന സേവനത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാലും അവർക്കു വേണ്ടി വാദിക്കുന്നവരിൽനിന്ന് ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിൽ അവ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. കൂടാതെ, രാഷ്ട്രീയം പരിപൂർണ്ണ മൂല്യത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കാനാവുകയില്ല. കാരണം, ആ തത്ത്വങ്ങൾ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മഹത്ത്വത്തിനും യഥാർത്ഥ മാനുഷികപുരോഗതിക്കും സേവനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

6. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കത്തോലിക്കാ അല്മായരുടെ ഭാഗഭാഗിത്വത്തിന് നീതിപൂർവകമായ സ്വയംശാസനാധികാരമുണ്ട് എന്ന വാദം വിശദീകരിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സാക്ഷിപ്രകാരം സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുനന്മ വളർത്തുകയെന്നതിന് കൺഫെഷണലിസത്തോട് അഥവാ മതപരമായ അസഹിഷ്ണുതയോട് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. കത്തോലിക്കാധർമ്മികസിദ്ധാന്തത്തെ സംബന്ധി

ച്ചിട്ടത്തോളം അത് മതത്തിന്റെയും സഭയുടെയും മണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് (ധാർമ്മികതയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നല്ല) നീതിപൂർവകമായി സ്വതന്ത്രമാണെന്നത് ഒരു മുഖ്യമാണ്. ആ മുഖ്യം കത്തോലിക്കാസഭ നേടിയതും അംഗീകരിച്ചതുമാണ്. അത് സമകാലികസംസ്കാരത്തിനു പൈതൃകമായി കിട്ടിയതുമാണ്.

മതമണ്ഡലത്തെയും രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തെയും തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ച് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പാ പല പ്രാവശ്യം മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. “മതത്തിനും രാഷ്ട്രീയസമൂഹത്തിനും സ്വന്തമായിരുന്ന അധികാരമണ്ഡലങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ വേണ്ടവിധം പരിഗണിക്കാതെ സവിശേഷമായ ഒരു മതനിയമം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിയമമാകുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊക്കാനുള്ള പ്രവണത കാണിക്കുമ്പോൾ അങ്ങേയറ്റം വൈകാരികപ്രാധാന്യമുള്ള സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. പ്രയോഗത്തിൽ മതനിയമവും സിവിൽനിയമവും ഒന്നായിത്തീരുമ്പോൾ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ശ്യാസം മുട്ടിക്കാൻ അതിനു കഴിയും. അന്യാധീനപ്പെടുത്താനാവാത്ത മറ്റു മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെ നിഷേധിക്കുകയോ നിയന്ത്രിക്കുകയോ ചെയ്യും.”

സവിശേഷമാംവിധം മതപരമായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾ (വിശ്വാസം ഏറ്റുപറച്ചിൽ, ദൈവാരാധന, കൂദാശകളുടെ അനുഷ്ഠാനം, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, മതാധികാരികളും മതങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളും പരസ്പരം മാറിവരൽ മുതലായവ) രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അധികാരത്തിനു വെളിയിലുള്ളവയാണെന്ന് എല്ലാ വിശ്വാസികൾക്കും നന്നായി അറിയാം; പൊതുക്രമത്തിന്റെ പ്രശ്നം വരുമ്പോഴല്ലാതെ രാഷ്ട്രം അവയിൽ ഇടപെടുകയോ അവ ആവശ്യപ്പെടുകയോ നിരോധിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. പൗരപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അവകാശങ്ങളുടെ അംഗീകരണം പൗരന്മാരുടെ മതബോധ്യങ്ങളെയോ മതപ്രവർത്തനങ്ങളെയോ ആശ്രയിച്ചിരിക്കരുത്.

ആത്മാർത്ഥമായി സത്യം അന്വേഷിക്കുക, സമൂഹം, നീതി, സ്വാതന്ത്ര്യം, മനുഷ്യജീവനോടും വ്യക്തിയുടെ മറ്റ് അവകാശങ്ങളോടുമുള്ള ആദരം എന്നിവ നിയമാനുസൃതമാർഗങ്ങളിലൂടെ വളർത്താൻ കത്തോലിക്കർക്കും മറ്റ് എല്ലാ പൗരന്മാർക്കുമുള്ള അവകാശവും കടമയും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നാണ്. ആ സത്യങ്ങളിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി സഭയും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വസ്തുത അവയോടു സമർപ്പണബുദ്ധിയുള്ള പൗരന്മാർ നൽകുന്ന സംഭാവനയുടെ രാഷ്ട്രീയ നിയമാനുസൃതതയെയോ നീതിപൂർവകമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയോ കുറയ്ക്കുന്നില്ല. അത്തരം സത്യങ്ങൾ അംഗീ

കരിക്കുന്നതിൽ യുക്തിപൂർവകമായ അന്വേഷണത്തിലോ സമീപീകരണത്തിലോ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം വഹിച്ച പങ്ക് അതിൽ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. സമൂഹത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച സ്വാഭാവികജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന സത്യങ്ങൾ ആദരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ മനോഭാവത്തെയാണ് അത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യം ഒന്നാമതായി പരാമർശിക്കുന്നത്, കാരണം, സത്യം എപ്പോഴും ഒന്നുതന്നെയൊക്കയാൽ അത്തരം സത്യങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു മതം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടാകും. ആ വസ്തുത ഈ വിഷയത്തിൽ പരിഗണനീയമല്ല. സഭയുടെ ധാർമ്മികവും സാമൂഹികവുമായ പ്രബോധനത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ഒരു തത്ത്വം രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിൽ കത്തോലിക്കർക്കുള്ള യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നതു പിശകാണ്.

ഈ മണ്ഡലത്തിൽ നടത്തുന്ന ഇടപെടലുകൾവഴി സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരം, രാഷ്ട്രീയാധികാരം പ്രയോഗിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അടിസ്ഥാനപരമല്ലാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് കത്തോലിക്കർക്കുള്ള അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലായ്മചെയ്യാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, അത് തന്റെ സ്വകീയധർമ്മമെന്ന നിലയിൽ വിശ്വാസികളുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരുടെ, മനസ്സാക്ഷിയെ പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ എപ്പോഴും മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും പൊതുനന്മയുടെയും സമഗ്രവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. സഭയുടെ സാമൂഹികസിദ്ധാന്തം ഗവൺമെന്റിലേക്കോ രാഷ്ട്രങ്ങളിലേക്കോ നടത്തുന്ന കടന്നുകയറ്റമല്ല. ധാർമ്മികമായി നല്ലവരാകുകയെന്ന കടമ കത്തോലിക്കനുണ്ട്. ആ കടമയുടെ പ്രശ്നമാണിത്. ആ കടമ ഏറ്റവും അവിഭാജ്യവുമായ മനസ്സാക്ഷിയിലുള്ളതാണ്. “അവരുടെ അസ്തിത്വത്തിൽ രണ്ടുസമാന്തരജീവിതങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒരു വശത്ത് മുഖ്യങ്ങളോടും ആവശ്യങ്ങളോടും കൂടിയ ‘ആധ്യാത്മിക ജീവിത’വും മറു വശത്ത് ‘മതരഹിത’ (secular) ജീവിതവും ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യമല്ല. മതരഹിത ജീവിതമെന്നത് കുടുംബത്തിലും തൊഴിലിലും സാമൂഹിക ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിലും സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിലുമുള്ള ജീവിതമാണ്. ക്രിസ്തു ആകുന്ന മുതിരിച്ചെടിയോട് ഒട്ടിച്ചു ചേർത്തശാഖ അസ്തിത്വത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വാസികളുടെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങൾ ദൈവികപദ്ധതിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം

പിതാവിന്റെ മഹത്വത്തിനും മറ്റുള്ളവർക്കായുള്ള സേവനത്തിനും മായി വെളിപ്പെടുകയും സാക്ഷാത്കൃതമാകുകയും ചെയ്യാനുള്ള കാലത്തിലുള്ള സ്ഥാനങ്ങളായിരിക്കണം ആ മണ്ഡലങ്ങളെന്ന് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഓരോ പ്രവർത്തനവും ഓരോ സാഹചര്യവും ഓരോ ഉത്തരവാദിത്വവും (തൊഴിലിലുള്ള വൈദഗ്ധ്യവും ദുഃഖവും കുടുംബത്തിലെ സ്നേഹവും സമർപ്പണവും കൂട്ടിക്കൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം, സമൂഹത്തിനും പൊതുജീവിതത്തിനും ചെയ്യുന്ന സേവനം, സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ സത്യത്തെ വളർത്തൽ മുതലായവ) വിശ്വാസം, ശരണം, പരസ്നേഹം എന്നിവയുടെ നിരന്തരമായ അഭ്യസനത്തിനായി ദൈവപരിപാലന നിശ്ചയിച്ചു തരുന്ന അവസരങ്ങളാണ് (അർത്ഥമായ പ്രേഷിതത്വം 4).”

രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് രാഷ്ട്രീയത്തിന് അന്യമായ നിലപാടുകൾ അടിമയപ്പോലെ സ്വീകരിക്കലല്ല. ഒരു തരം കൺഫെഷണലിസവുമല്ല. പിന്നെയോ ക്രൈസ്തവർ തങ്ങളുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സംഭാവന നൽകലാണ്. രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലൂടെ സമൂഹം കൂടുതൽ നീതിയുള്ളതും മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മഹത്വത്തിന് കൂടുതൽ ചേരുന്നതും ആയിത്തീരാനാണ്.

ജനാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിൽ എല്ലാ നിർദ്ദേശങ്ങളും സ്വതന്ത്രമായി ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുകയും പരിശോധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മനസ്സാക്ഷിയോടുള്ള ആദരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനസ്സാക്ഷി പ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് ധാർമ്മിക കടമയുണ്ട്. ആ കടമ മൂലം അവർ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിന് അയോഗ്യരാകുന്നുവെന്നു ചിന്തിക്കുന്നു; പൊതുനന്മയെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ബോധ്യങ്ങളനുസരിച്ചു രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത് നിയമാനുസൃതമല്ലെന്ന് ചിലർ ശഠിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നവർ അസഹിഷ്ണുതയാർന്ന സെക്കുലറിസമെന്ന കുറ്റത്തിൽ നിപതിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു നിലപാട് പൊതുജീവിതത്തിലോ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലോ ക്രിസ്തുമതം നടത്തുന്ന ഏതു പ്രവർത്തനവും നിഷേധിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അവർ സ്വാഭാവികധാർമ്മികതയുടെ സാധ്യതപോലും നിഷേധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അരാജകത്വത്തിനു വഴിതുറന്നുകൊടുക്കും. അത് നിയമാനുസൃതമായ ബഹുത്വമല്ലാത്ത മറ്റൊന്നെങ്കിലുമാകും. പ്രബലന്മാർ ദുർബലരെ പീഡിപ്പിക്കുകയെന്നായിരിക്കും അതിന്റെ അന്തരഫലമെന്നതു വ്യക്തമാണ്. ക്രിസ്തുമതത്തെ പുറം പോക്കിലേക്കു തള്ളുന്നത് സമൂഹത്തിന്റെ ഭാവിക്കും ജനതകളുടെ ഇടയിലുള്ള പൊതുധാരണയ്ക്കും നല്ലതല്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ അത്

സംസ്കാരത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികവും സാംസ്കാരികവുമായ അടിസ്ഥാനങ്ങൾക്കെതിരേ ഭീഷണി ഉയർത്തും.

പ്രത്യേകവശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരിചിന്തനം

7. കത്തോലിക്കാമതത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളിന്മേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ചില സംഘടനകൾ, മൗലിക ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ ധാർമ്മിക-സാമൂഹിക പ്രബോധനത്തിനെതിരായ നിലപാടുകളുള്ള രാഷ്ട്രീയശക്തികളെയോ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയോ പിന്താങ്ങിയ ചില സംഭവങ്ങൾ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായി. ക്രൈസ്തവ മനസ്സാക്ഷിയുടെ മൗലിക തത്ത്വങ്ങൾക്കെതിരായ അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ, കാതോലികം എന്നു തങ്ങളെത്തന്നെ നിർവചിക്കുന്ന സംഘടനകളിലോ അസോസിയേഷനുകളിലോ ഉള്ള അംഗത്വത്തിനു യോജിച്ചതല്ല. അതുപോലെ ചില രാജ്യങ്ങളിലുള്ള കത്തോലിക്കാ ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ സംശയാസ്പദമോ അബദ്ധമോ ആയ രാഷ്ട്രീയ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. കത്തോലിക്കർക്കുള്ള രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന ആശയം ദുർവ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടും മുകളിൽ പറഞ്ഞ തത്ത്വങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

സുവിശേഷത്താൽ പ്രചോദിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും കത്തോലിക്കാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ മുല്യങ്ങളും ഉള്ളടക്കവും വീണ്ടെടുക്കുന്നതുമായ സംസ്കാരം സൃഷ്ടിക്കാൻ നാം കൂടുതൽ പരിശ്രമിക്കണം. “വഴിയും സത്യവും ജീവനുമായ” (യോഹ 14:6) യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. കത്തോലിക്കാമതത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികവും ബൗദ്ധികവും ധാർമ്മികവുമായ പൈതൃകത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ ആധുനിക സംസ്കാരത്തിനു മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം അവതരിപ്പിക്കുകയെന്നത് ഇന്ന് ഏറെ അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു ദൗത്യമാണ്. ഒരുതരം കത്തോലിക്കാ സാംസ്കാരിക വിപ്രവാസം ഒഴിവാക്കാനും അത് അത്യാവശ്യമാണ്. കൂടാതെ വിവിധ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം കത്തോലിക്കർക്ക് സാംസ്കാരിക നേട്ടങ്ങളും പങ്കുതയ്യാർന്ന അനുഭവവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ദുഷ്ടമെന്നും തികച്ചും നാശകരമെന്നും ആധുനികചരിത്രം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയ കർമ്മപരിപാടികളുമായി അവയെ താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവർക്ക് ഒരുവിധത്തിലുള്ള അപകർഷബോധത്തിനും അവകാശമില്ല. സമൂഹത്തിൽ കത്തോലിക്കരുടെ സമർപ്പണത്തെ വ്യവസ്ഥിതികളുടെ രൂപാന്തരീ

കരണത്തിൽ മാത്രമായി ഒരുക്കി നിറുത്തണമെന്ന ചിന്ത അപര്യാപ്തമണ്, ദരിദ്രമാക്കപ്പെട്ടതുമാണ്. എന്തെന്നാൽ, വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും ധർമ്മികതയിൽനിന്നും ഉരുത്തിരിയുന്ന നിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കാനും അവയെ നീതിവൽകരിക്കാനും നടപ്പാക്കാനും കഴിയുന്ന ഒരു സംസ്കാരം അടിസ്ഥാനതലത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ മാറ്റങ്ങൾ എപ്പോഴും ദുർബലമായ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കും നിലകൊള്ളുന്നത്.

സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് കർക്കശമായ ഒരു ചട്ടക്കൂട് അടിച്ചേല്പിക്കാൻ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം ഒരിക്കലും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ ശീഘ്രഗതിയിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾക്കുകൂടി വിധേയമായിരിക്കുന്ന അപൂർണ്ണ സാഹചര്യങ്ങളിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ജീവിക്കാൻ ചരിത്രപരമായ മാനം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് അതിനറിയാം. ഇക്കാരണത്താൽ മിഥ്യയായ പ്രതീക്ഷകളാൽ പ്രചോദിപ്പിക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയനിലപാടുകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ക്രൈസ്തവർ ഉപേക്ഷിക്കണം. കാരണം, അവ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസപാരമ്പര്യത്തെ ദൈവമില്ലാത്ത ഒരു തരം പ്രവാചക ദർശനമാക്കി മാറ്റും. കേവലം ഭൗതികമായ പ്രത്യാശയിലേക്ക് മനസ്സാക്ഷികളെ നയിച്ചുകൊണ്ട് മതത്തെ ദുരുപയോഗിക്കും. നിത്യജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ക്രൈസ്തവ പരിശ്രമം ശൂന്യമാക്കുകയോ അതിന്റെ പുനർവ്യഖ്യാനം നടത്തുകയോ ചെയ്യും.

അതേസമയം യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് സത്യത്തെ കൂടാതെ അസ്തിത്വമില്ലെന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു: സത്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഒന്നുകിൽ ഒന്നിച്ചു കൈകോർത്തു പോകുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ അവ ഒന്നിച്ചു ദുരിതത്തിൽ നശിക്കുന്നു. സത്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത ഒരു സമൂഹത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഏതു പ്രകടനരൂപവും ദുർബലമായിരിക്കും. അനിയന്ത്രിതവും വ്യക്തിവാദപരവുമായ കുഴപ്പങ്ങൾക്ക് വാതിൽ തുറന്നിടും. മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും മുഴുവൻ സമൂഹത്തിന്റെയും സുരക്ഷിതത്വം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

8. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച്, ഇന്ന് പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിൽ മിക്കപ്പോഴും കാണാതിരിക്കുകയോ ശരിയായി ക്രോഡീകരിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഒരു സത്യം അനുസ്മരിക്കുക സഹായകമായിരിക്കും: രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ മതസ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപനത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന മനസ്സാക്ഷി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം, പ്രത്യേകിച്ച് മതസ്വാതന്ത്ര്യം. മതങ്ങൾ തമ്മിൽ നിലവിലില്ലാത്ത സമത്വത്തിന്മേലോ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിച്ച

സാംസ്കാരിക സമ്പ്രദായങ്ങളിന്മേലോ അടിയുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. പിന്നെയോ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ അസ്ഥിത്വപരമായ മഹത്വത്തിന്മേൽ അടിയുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് പോൾ ആറാമൻ മാർപാപ്പ ഇപ്രകാരം പഠിപ്പിച്ചു: “എല്ലാ മതങ്ങളും അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന എല്ലാ പ്രബോധനങ്ങളും ഏറെക്കുറെ തുല്യമുല്യമുള്ളവയാണെന്ന ധാരണയിന്മേലല്ല പിന്നെയോ വ്യക്തിയുടെ മഹത്വത്തിന്മേലാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം അടിയുറപ്പിച്ചത്. സത്യമതത്തെ അന്വേഷിക്കുകയോ അതിനോട് ഒട്ടിച്ചേരുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് മനസ്സാക്ഷിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ബാഹ്യമായ പരിമിതപ്പെടുത്തലുകൾക്ക് അവൻ വിധേയനാക്കപ്പെടരുതെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് വ്യക്തിയുടെ മഹത്വം.” അതുകൊണ്ട്, കത്തോലിക്കാ സിദ്ധാന്തം മതപരമായ നിസ്സംഗതയേയും ആപേക്ഷികതയേയും എതിർക്കുമ്പോൾ അത് മനസ്സാക്ഷി സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടല്ല. നേരേമറിച്ച് അതിനു തികച്ചും യോജിച്ച വിധത്തിലാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ഉപസംഹാരം

ഈ ലഘുലേഖയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിനുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ സുപ്രധാന വശത്തിലേക്കും വെളിച്ചം വീശുന്നതാണ്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് ഓർമ്മിപ്പിച്ച വിശ്വാസവും ജീവിതവും തമ്മിൽ, സുവിശേഷവും സംസ്കാരവും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ചേർച്ചയാണ് ആ വശം. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ക്രൈസ്തവരെ ഇപ്രകാരം ആഹ്വാനം ചെയ്തു: “സുവിശേഷ ചൈതന്യത്തിനു ചേർന്ന വിധം വിശ്വസ്തതയോടെ കടമകൾ നിർവഹിക്കണം. നമുക്കിവിടെ ശാശ്വതമായ നഗരമില്ല, വരാനിരിക്കുന്ന നഗരം നാം അന്വേഷിക്കുകയാണ് എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ച് ഭൗമിക കടമകളിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നവൻ സത്യത്തിൽനിന്നു വഴുതിമാറുകയാണ്; ഓരോ വ്യക്തിക്കും ലഭിച്ച വിളി അനുസരിച്ച് ആ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ വിശ്വാസംവഴി നാം കൂടുതൽ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യം മറന്നുകളയുകയാണ്... എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ദൈവമഹത്വത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന മതാത്മക മുല്യങ്ങളുടെ പരമമായ നേതൃത്വത്തിൻ കീഴിൽ മാനുഷികവും കുടുംബപരവും തൊഴിൽപരവും ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ സംരംഭങ്ങൾ കൂട്ടിയിണക്കത്തക്കവിധം ഭൗമിക പ്രവർത്തനം നിർവഹിക്കാൻ അവസരം ലഭിക്കുന്ന അനേകം ക്രൈസ്തവർക്ക് അഭിമാനിക്കാം.”

03

മതം, പൗരോഹിത്യം: മാർക്സിസ്തൻ ഭൗതികവാദവും സമന്വയസാധ്യതകളും

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ബാലറ്റിലൂടെ ലോകത്ത് ആദ്യമായി അധികാരം പിടിച്ച കേരളത്തിൽ (?) പാർട്ടിയെ അധികാരത്തിൽനിന്നും ഗളഹസ്തം ചെയ്യാൻ കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവസഭയും പുരോഹിതരും നേതൃത്വം നൽകി എന്ന ആരോപണത്തോടെയാണ് സ്വതന്ത്രകേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഫാ. ജോസഫ് വടക്കന്റെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ മുന്നണിയിൽനിന്ന് ആരംഭിച്ച് ഇന്റർചർച്ച് കൗൺസിലിന്റെ “ജാഗ്രതാസമിതികൾ” വരെ എത്തി നിൽക്കുന്നു സഭയും കമ്മ്യൂണിസവും തമ്മിലുള്ള സംവാദം. കമ്മ്യൂണിസംകൂടി ഉൾപ്പെടുന്ന കേരളത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലെ മതത്തിന്റെയും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെയും സ്വത്വം അന്വേഷിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പശ്ചാത്തലമുള്ളവർക്ക് പട്ടം നിഷേധിക്കുകയും പട്ടക്കാരെ മാനിക്കുന്നവർക്ക് പാർട്ടിയംഗത്വം നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കേരളത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരസ്പര അതിജീവനത്തിനുള്ള മത്സരത്തിനുപരി സഹവർത്തിത്വത്തിനു സാധ്യതയുണ്ടോ എന്ന അന്വേഷണം

അപ്രസക്തമായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസത്തെ സത്താപരമായി തിന്മയായി (intrinsic evil) എതിർക്കുകയാണോ അതോ ഒരു സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യമായി (de facto) അംഗീകരിച്ച് സർഗ്ഗാത്മക സംവാദത്തിലേർപ്പെടുകയാണോ വേണ്ടത് എന്നും ജനപക്ഷത്തുള്ള പുരോഹിതൻ ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. “പാർട്ടിയുമായി ചർച്ചയ്ക്കുള്ള വാതിലുകൾ അടയ്ക്കരുത്” എന്ന മേജർ ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ അഭിപ്രായംപോലും വിവാദമാകുന്ന നാട്ടിൽ ഈ സ്വതന്ത്രാന്വേഷണം ശ്രമകരമാണ്.

പുരോഹിത സ്വത്വബോധവും കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലവും

കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി “പുരോഹിത വിദ്വേഷം”ത്തെ സൈദ്ധാന്തവൽക്കരിക്കുകയും പാർട്ടിയുടെ പ്രഖ്യാപിത അജണ്ടയാക്കുകയും ചെയ്തു എന്നത് സമീപകാലത്തെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു നയം മാറ്റമാണ്. ഇതരസമുദായങ്ങളിലെന്നതുപോലെ ഒരു “ഈസി വാക്കോവർ” ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിൽ സാധിക്കത്തക്കതിനു കാരണം ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിന്റെ പുരോഹിതബദ്ധമായ ചട്ടക്കൂടാണെന്ന് പാർട്ടി തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. “ഇടയനെ അടിച്ചു ആടുകൾ ചിതറിച്ച്” കൂട്ടിലാക്കാനുള്ള തന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാക്കളും മാധ്യമങ്ങളും ക്രൈസ്തവപുരോഹിതരെ താറടിക്കുന്നതിൽ അടുത്തകാലത്ത് മത്സരിക്കുകയാണ്. വന്ദ്യനായ ഒരു മെത്രാനെതിരെയുള്ള “നികൃഷ്ട ജീവി” പ്രയോഗവും “ളോവയിട്ട വരെ വഴിനടത്തില്ല” എന്ന പ്രഖ്യാപനവും “തെരണ്ടിവാലിന് അടിക്കണ”മെന്ന പ്രയോഗവും “സ്വാശ്രയ വൈദികർ” എന്ന വർഗ്ഗീകരണവും ചില മെത്രാന്മാരെ നന്മനിറഞ്ഞവരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചായ്വുള്ളവരുമായി വാഴ്ത്തിയും ഇതരവിഭാഗത്തെ മുരാച്ചികളായി മുദ്രകുത്തിയും നടത്തുന്ന പ്രഭാഷണങ്ങൾ, “ഒരു അഭിവന്ദ്യന്റെയും ആശീർവാദം പാർട്ടിക്കുവേണ്ട” എന്ന ധാർഷ്ട്യ പ്രകടനവുമെല്ലാം പുതിയ നയത്തിന്റെ അനുരണനങ്ങൾ മാത്രമാണ്. മാർക്സിസം ബുർഷ്വാവർഗ്ഗത്തിലാരോപിച്ച തിന്മകളത്രയും മുർത്തരുപത്തിൽ ഇന്നു ദൃശ്യമായിരിക്കുന്നത് ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതരിലാണ് എന്ന മട്ടിൽ വർഗ്ഗസമരത്തെ പുരോഹിത വിരുദ്ധ (anti-clerical) സമരമെന്ന അക്ഷത്തിൽ തിരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് കേരളത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസം നടത്തുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മുസ്ലീംങ്ങൾക്കുമെതിരേ മ്യൂട്ടുഹിന്ദുത്വം വളർത്തി വർഗ്ഗസമരത്തിനു വർഗ്ഗീയതയുടെ നിറം ചാർത്തുന്ന സമീപകാല കാഴ്ചയും ഈ നയംമാറ്റത്തിന്റെ കേളി കൊട്ടാണ്.

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യങ്ങളായി കരുതുന്ന സാമൂഹ്യനീതി, അന്ധവിശ്വാസ നിർമ്മാർജ്ജനം, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടം, അതിജീവനത്തിനുള്ള കരുത്ത് തുടങ്ങിയവ കേരളസമൂഹത്തിൽ നടപ്പാക്കാൻ മുന്നണിപ്പോരാളികളായി വർത്തിച്ചത് ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ അടിമക്കച്ചവടത്തിനെതിരെ പൊരുതി അടിമകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിക്കൊടുത്തത് റവ. മീഡ്, റവ. മോൾട്ട്, റവ. ബേക്കർ, റവ. ബെയ്ലി തുടങ്ങിയ മിഷനറിമാരുടെ ധീരമായ പോരാട്ടങ്ങളായിരുന്നു. അധസ്ഥിത വിഭാഗത്തിന് അന്യായമായി ചുമത്തിയ തള്ളിക്കൊന്നം, ഏണിക്കൊന്നം, മേനിപ്പൊന്ന്, തലക്കരം, മുലക്കരം തുടങ്ങിയ കിരാത നികുതികൾക്കെതിരെ പൊരുതിയ മുന്നണിപ്പോരാളികളും കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരായിരുന്നു. “മാറുമാർക്കൽ സമരത്തിലൂടെ” ഭാരതസ്ത്രീകളുടെ മഹത്വത്തെ വാനോളം ഉയർത്തിയ ഡച്ചുമിഷനറിമാരെ അതിജീവിക്കുന്ന എന്തു സാമൂഹിക ഇടപെടലുകളാണ് ഇവിടുത്തെ സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താക്കൾ ചെയ്തത്. മലയാളി മെമ്മോറിയലിനു നേതൃത്വം കൊടുത്ത നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാരും വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിനു മുൻനിരയിൽ വർത്തിച്ച ഫാ. ജോസഫ് വെട്ടിക്കാപ്പള്ളിയും കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക നഭോമണ്ഡലത്തിലെ ഉജ്ജ്വലതാരങ്ങളായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്താണ് ക്രൈസ്തവ സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സംഭാവനകൾ നൽകപ്പെട്ടത്. വേദം കേട്ട ശുദ്ദന്റെ ചെവിയിൽ ഈയം ഉറക്കി ഒഴിക്കണമെന്നും അക്ഷരം പഠിച്ച ശുദ്ദനെ ദുരയകറ്റി നിർത്തണമെന്നും സ്മൃതികളിൽ നിയമം എഴുതിവെച്ച ലജ്ജാവഹമായ ചരിത്രമാണ് കേരളത്തിനുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസം സമ്പർണ്ണരുടെ കുത്തകയായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം സകല മനുഷ്യരുടെയും അവകാശമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ച് നാനാജാതിമതസ്ഥർക്കായി കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ “മതേതര” പള്ളിക്കൂടം ആരംഭിച്ചത് 1806 ലാണ്. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഭാഗമായ മൈലാടിയിൽ ലണ്ടൻ മിഷൻ സൊസൈറ്റി (LMS) യിലെ ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ ആരംഭിച്ച ഈ വിദ്യാലയത്തിന്റെ പ്രാരംഭകൻ ജർമ്മൻ സ്വദേശി വില്യം തോബിയാസ് റിംഗിൾ ടോബ് ആയിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷും കണക്കും ശുചിത്വവും തുന്നലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് സമ്പർണ്ണരുടെ വേദാഭ്യാസം മാത്രമായി മനസ്സിലാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്താണ് ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം മിഷനറിമാർ കേരളത്തിൽ നടപ്പിലാക്കിയത്. നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതു

പോലെ ഏതാനും വേദപഠനശാലകൾ തുടങ്ങാനല്ല തികച്ചും നൂതനവും ആധുനികവുമായ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാനാണ് മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നൽകിയ ഈ നൂതന ദിശാബോധത്തിന്റെ പേരിൽ ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ ഭാരതത്തിന് പ്രാതസ്മരണീയരാണ്. 1846 ൽ മാനാനത്ത് സംസ്കൃതസ്കൂളും തുടർന്ന് മലയാളം സ്കൂളും സ്ഥാപിച്ച വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറകുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനാണ് കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ജനകീയമാക്കിയത്. 1865 ൽ വരാപ്പുഴയുടെ വികാരിജനറാളായ ചാവറച്ചൻ കേരളത്തിലെ മുഴുവൻ കത്തോലിക്കാ പള്ളികളിലേക്കും അയച്ച സർക്കുലറിൽ എല്ലാ പള്ളികളോടുമനുബന്ധിച്ച് പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ കല്പന നൽകി. കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം നൂറുകണക്കിനു വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. സഭയുടെ പണം കൊണ്ടു പടുത്തുയർത്തിയ ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അധ്യാപകർക്കു ശമ്പളം കൊടുത്തിരുന്നതും സഭയായിരുന്നു. കൂടാതെ കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി യൂണിഫോം, ഉച്ചഭക്ഷണം എന്നിവ സൗജന്യമായി സ്കൂളുകളിൽ വിതരണം ചെയ്തു തുടങ്ങിയതും ചാവറച്ചന്റെ കാലത്താണ്. സമുദായത്തിന്റെ നിരന്തരപരിശ്രമവും അധ്വാനവും വഴി സമൂഹത്തിലെ മുഴുവൻ വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിൽ മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചതാരാണെന്ന് വസ്തുനിഷ്ഠമായ വിലയിരുത്തലിലൂടെ വ്യക്തമാകും.

മലയാളത്തിൽ ആദ്യത്തെ നിഘണ്ടു രചിച്ച ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടും ആദ്യവ്യാകരണഗ്രന്ഥം ചമച്ച അർണോസ് പാതിരിയും ആദ്യമായി മലയാള ലിപികൾ ക്രോഡീകരിച്ച് മലയാളത്തെ അച്ചടിഭാഷയാക്കിയ ബഞ്ചമിൻ ബെയ്ലിയും ചെയ്ത സേവനങ്ങളെ ഭാഷാസ്നേഹികൾക്കു മറക്കാനാവുമോ. കേരളത്തിന്റെ പുരോഹിത നേതൃത്വത്തിന്റെ സർഗ്ഗാത്മക സാമൂഹിക ഇടപെടലുകൾ കമ്മ്യൂണിസത്തെ അപ്രസക്തമാക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് പുരോഹിതരെ വർഗ്ഗശത്രുക്കളും പിന്തിരിപ്പന്മാരുമായി പരിഗണിക്കാൻ പ്രാരംഭമുതലേ പാർട്ടിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

മാർക്സിയിൻ മതവിക്ഷണം

മാർക്സിയിൻ ദർശനം ജർമ്മൻ തത്ത്വചിന്തയും (Dialectics), ഫ്രഞ്ച് സാമൂഹ്യസിദ്ധാന്തവും (Socialism), ആംഗ്ലേയ ധനതത്വശാസ്ത്രവും (Economics) ചേർന്നതാണ്. ഹോഗൽ എന്ന ജർമ്മൻ ചിന്തകന്റെ “വൈരുദ്ധ്യാത്മക വാദം” മാർക്സിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നാണ്. പ്രപഞ്ചം ഉത്ഭവിച്ചത് കേവല സത്തയിൽ

(Absolute Spirit) നിന്നാണ് എന്ന് ഹേഗൽ വാദിച്ചു. ഇതിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ (Dialectics) നിമിത്തം നിരന്തരമായ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതായി ഹേഗൽ വിലയിരുത്തി. ഈ പ്രക്രിയയിൽ പ്രമേയവും (Thesis) അതിൽ നിന്നുരുത്തിരിയുന്ന പ്രതിപ്രമേയവും (Anti - Thesis) തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിലൂടെ ഉൽഗ്രഥനം (Synthesis) സംഭവിക്കുമെന്നും പ്രസ്തുത ഉൽഗ്രഥനം തുടർപ്രക്രിയയുടെ പ്രമേയ (Thesis) മാകുമെന്നും ഹേഗൽ കണ്ടെത്തുന്നു. പ്രപഞ്ചം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സംഘർഷത്തിലൂടെ പരിണമിക്കുന്നു എന്ന ഹേഗലിന്റെ ചിന്ത മാർക്സിനെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു. ഹേഗലിന്റെ വൈരുദ്ധ്യാത്മക ചിന്തയെ മാർക്സ് സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ് വർഗ്ഗസമരസിദ്ധാന്തം രൂപം കൊണ്ടത്. തൊഴിലാളി, മുതലാളി എന്നീ വിരുദ്ധ ശക്തികളുടെ സംഘർഷഭൂമിയായി മാർക്സ് ചരിത്രത്തെ വിലയിരുത്തി. ഈ വൈരുദ്ധ്യാത്മക സംഘർഷത്തിൽ മുതലാളിയെ കൊന്ന് തൊഴിലാളി അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുകയും തൊഴിലാളി വർഗ്ഗ സർവ്വാധിപത്യം (Dictatorship of the Prolytariate) എന്ന ഉൽഗ്രഥനം (Synthesis) സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന് മാർക്സ് വാദിച്ചു.

എന്നാൽ ഹേഗലിന്റെ ചിന്തയിലെ ആത്മീയതയെ മാർക്സ് നിരാകരിച്ചു. പ്രപഞ്ചത്തെ കേവലസത്തയുടെ അന്യവൽക്കരണമായി (Alienation) കണ്ടെത്തിയ ഹേഗൽ വൈരുദ്ധ്യാത്മക സംഘർഷങ്ങളുടെ പൂർണ്ണതയും അവസാനവുമായി കണ്ടത് മനുഷ്യന്റെ (പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ) ചിന്തയും കേവലസത്തയുടെ ചിന്തയും തമ്മിലുള്ള താദാത്മീകരണ ചിന്തയിലാണ്. (Das Absolute Denken). ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇല്ലാതാകുന്ന സർവ്വം ദൈവമയമാകുന്ന (Idealistic ontology) പരമലക്ഷ്യമാണ് ഹേഗലിനുണ്ടായിരുന്നത്. ഹേഗലിന്റെ ഈ “ആത്മീയ” ചിന്താഗതിയെ നിഷേധിക്കാൻ മാർക്സിന് പ്രേരകമായത് ഫോയർബാച് (Feurbach) എന്ന ജർമ്മൻ ചിന്തകനാണ്.

ഹേഗലിന്റെ ചിന്തയെ ഫോയർബാച് തലകീഴാക്കി നിർത്തി. പരമമായ സത്യം (Ens Realissimum) മനുഷ്യനാണെന്ന് വാദിച്ച അദ്ദേഹം കേവലസത്ത മനുഷ്യൻ തന്നെയാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചു. ദൈവമെന്നത് മനുഷ്യന്റെ സഹലമാകാത്ത മോഹങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയായതിനാൽ തനിക്കില്ലാത്ത സകലഗുണങ്ങളും കഴിവുകളും മനുഷ്യൻ ഭാവനയിൽ ദൈവത്തിലാ രോപിക്കുന്നതാണെന്ന് ഫോയർബാച് വാദിച്ചു. “മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ് അവന്റെ ദൈവം” (Der Mensch ist Dem Menschen Gott) എന്ന ഫോയർ

ബാഹിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് മാർക്സിനെ സ്വാധീനിച്ചു. ദൈവനിഷേധത്തിന്റെ ഭൗതികവാദം മാർക്സിനു ലഭിച്ചത് ഫോയർബാഹിൽ നിന്നാണെന്നു സാരം. ഹേഗലിൽ നിന്ന് വൈരുദ്ധ്യാത്മക വാദവും (dialectics) ഫോയർ ബാഹിൽ നിന്ന് ഭൗതിക വാദവും (Materialism) സ്വീകരിച്ച മാർക്സ് ഇവയെ സംയോജിപ്പിച്ച് വൈരുദ്ധ്യാത്മക ഭൗതികവാദം (Dialectical Materialism) എന്ന തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിനു രൂപം നൽകി. ഈ സിദ്ധാന്തത്തിൽ മാർക്സ് മതത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമാണ്. “മതം മർദ്ദിതരുടെ നെടുനിശ്വാസമാണ്. ഹൃദയമില്ലാത്ത ലോകത്തിന്റെ ഹൃദയവും ആത്മാവിലാത്ത ലോകത്തിന്റെ ആത്മാവുമാണ്. മതം മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന കറുപ്പാണ്. ജനങ്ങളുടെ വ്യമോഹമായ മതത്തെ നശിപ്പിക്കേണ്ടത് അവരുടെ യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദത്തിനാവശ്യമാണ്”¹ ഓരോ യഥാർത്ഥ മാർക്സിസ്റ്റ് ഭൗതികവാദിയും മതത്തിന്റെ ശത്രുവുമായിരിക്കണമെന്ന് ലെനിൻ പഠിപ്പിച്ചു²

മനുഷ്യന്റെ നിത്യജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ബാഹ്യശക്തികൾ മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉളവാക്കുന്ന അത്ഭുതകരമായ പ്രതിഫലനമായാണ് മാർക്സിസം മതത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത്. ഈ ശക്തികളും പ്രകൃതിശക്തികളുടെ അത്രതന്നെ അന്യവും പിടികിട്ടാത്തതുവെന്ന നിലയ്ക്കാണ് മനുഷ്യനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. അത്രതന്നെ പ്രകടമായ സ്വഭാവവികാസശക്തയോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് അവയും മനുഷ്യന്റെമേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തുന്നതും. തുടക്കത്തിൽ പ്രകൃതിയുടെ നിഗൂഢശക്തികളെമാത്രം പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിരുന്ന അത്ഭുതരൂപങ്ങൾക്ക് ചില സാമൂഹിക സവിശേഷതകൾ കൈവരികയും അവ ചരിത്രശക്തികളുടെ പ്രതിനിധികളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. പരിണാമത്തിന്റെ ഇനിയുമൊരു ഉത്തരഘട്ടത്തിൽ എണ്ണമറ്റ ദൈവങ്ങളുടെ പ്രകൃതിസഹജവും സാമൂഹ്യവുമായ സവിശേഷതകളെല്ലാം സർവ്വശക്തനായ ഒരൊറ്റ ദൈവത്തിൽ അവരോധിക്കപ്പെടുന്നതായി ഏംഗൽസ് വിലയിരുത്തുന്നു³ ഈ സർവ്വശക്തനാകട്ടെ അമൂർത്ത മനുഷ്യന്റെ ഒരു പ്രതിഫലനം മാത്രവുമാണ്. ഏകേശ്വരവാദത്തിന്റെ ഉത്ഭവബിന്ദുവായി ഈ ഘട്ടത്തെയാണ് മാർക്സിസം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. ചരിത്രപരമായി നോക്കിയാൽ, പില്ക്കാല യവനരുടെ വികൃത ദർശനത്തിന്റെ അവസാനത്തെ സന്തതിയാണിത്. യഹൂദരുടെ ദേശീയ ദൈവമായ യഹോവയായി അവതാരം കൊണ്ടതും ഇതാണത്രേ. സൗകര്യപ്രദവും ഉപയുക്തവും ഏതുതരത്തിൽ വേണമെങ്കിലും മാറ്റാവുന്നതുമായ ഈ രൂപത്തിൽ മതത്തിന് പ്രത്യക്ഷമായി തുടർന്നും നിലനില്ക്കാൻ കഴിയും എന്ന് മാർക്സ് വിലയിരുത്തുന്നു⁴ അതായത്, മനുഷ്യൻ

അവന്റെമേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തുന്ന പ്രകൃതിസഹജവും സാമൂഹ്യവുമായ അന്യശക്തികളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഈ ശക്തികളുമായുള്ള അവന്റെ ബന്ധത്തിന്റെ വൈകാരിക രൂപമായി മതത്തിന് തുടരാൻ സാധിക്കുമത്രേ. ഈ പ്രതിഫലനത്തിന്റെ രൂപരീണാമത്തിൽ വിവിധതലങ്ങൾ മാർക്സ് ആരോപിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ തലത്തിൽ നിത്യജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ബാഹ്യശക്തികൾ പ്രകൃതിശക്തികൾതന്നെയാണ്. ഭൗമശക്തികളുടെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ (ഇടിമിന്നൽ, കടൽ, സൂര്യൻ .....etc) പ്രകൃതി മതങ്ങൾക്കു ജന്മം നൽകുന്നു. ഈ മതരൂപത്തിന്റെ ഭിന്ന പ്രകൃതികൾ ഇൻഡോ-യൂറോപ്യൻ മതങ്ങളുടെ പ്രഗ്ദ്ധമായി നിലവിലുണ്ടെന്ന മാർക്സിയൻ നിരീക്ഷണം ശരിയാണ്. കേവലം മാനസിക വിസ്മയമായി നിലനിന്നിരുന്ന പ്രസ്തുത ഭൗമശക്തികൾ ആരാധനാ മുർത്തികളായി മാറുന്നതാണ് മതപരിണാമത്തിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടം. പുരോഹിതവർഗ്ഗം ജനിക്കുന്നത് ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്. പ്രകൃതിശക്തികൾക്ക് സമാനമായി സക്രിയമാകുന്ന സാമൂഹ്യശക്തികളാണ് മതപരിണാമത്തിന്റെ അടുത്ത ഘട്ടത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്.

ക്രൈസ്തവമതത്തെ അടിമകളുടെ മതമായാണ് മാർക്സ് വിലയിരുത്തുന്നത്. ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ ആദ്യമാദ്യം എല്ലാ മനുഷ്യരും ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ പാപികളെന്ന നിലയ്ക്ക് സമന്മാരാണെന്ന ഒരു നിഷേധാത്മക സമത്വമുണ്ടായിരുന്നു. കുറേക്കൂടി സങ്കുചിതമായി യേശുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താലും രക്തത്താലും പാപമോചനം കിട്ടിയ എല്ലാ ദൈവസന്തതികളുടേയും സമത്വമായും ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. രണ്ടായാലും അത് അടിമകളുടെ മതമെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള, ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പങ്കിൽ വേരുന്നിയതായിരുന്നു എന്ന് മാർക്സ് നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

ആദ്യകാലക്രിസ്തുമതത്തിന് മാർക്സിയൻ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗപ്രസ്ഥാനവുമായി ഒട്ടനവധി സാദൃശ്യങ്ങളുണ്ടെന്ന് എംഗൽസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുമതം തുടക്കത്തിൽ മർദ്ദിത ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. ക്രിസ്തുമതവും മാർക്സിയൻ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ പ്രസ്ഥാനവും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എംഗൽസ് നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. “അടിമകളുടേയും സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ടവരുടേയും മതമെന്ന നിലയ്ക്കാണ്, എല്ലാവിധ അവകാശങ്ങളും നിഷേധിക്കപ്പെട്ട പാവപ്പെട്ടവരുടെ മതമെന്ന നിലയ്ക്കാണ്, റോമിന്റെ ചവിട്ടടിയിൻകീഴിൽ ആക്കപ്പെട്ടതോ റോമിനാൽ ചരിന്നടിനമാക്കപ്പെട്ടതോ ആയ ജനതകളുടെ മതമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് അത് ആദ്യം രംഗപ്രവേശനം നടത്തിയത്. ബന്ധനത്തിലും

കഷ്ടപ്പാടിലുംനിന്നുള്ള മോക്ഷമാണ് ക്രിസ്തുമതത്തെപ്പോലെ തൊഴിലാളി സോഷ്യലിസവും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത്. ക്രിസ്തുമതം ഈ മോക്ഷം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത് മരണാനന്തരമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിൽ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ആണെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തിൽതന്നെയാണ്, സമൂഹത്തിന്റെ പരിവർത്തനത്തിലൂടെയാണ്, സോഷ്യലിസം ഇത് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത്”⁵ രണ്ടുകൂട്ടരും പീഡനത്തിനും ഉപദ്രവത്തിനും വിധേയരാകുന്നുണ്ട്. രണ്ടിന്റെയും അനുയായികൾ അധികേഷപത്തിനും നിയമപീഡനങ്ങൾക്കും പാത്രമാകുന്നുണ്ട്. എന്തെല്ലാം പീഡനങ്ങളുണ്ടായാലും ആ പീഡനങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം കൂടുതൽ ആവേശംപൂണ്ട് ഇരുകൂട്ടരും പ്രതിഹതമായി വിജയത്തിൽനിന്ന് വിജയത്തിലേക്ക് കുതിച്ചുകയറുന്നു. ഏർണെസ്റ്റ് റെനാൻ എന്ന ഫ്രഞ്ചുചിന്തകൻ “ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഉത്ഭവം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏംഗൽസിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിനു സമാനമായ നിഗമനത്തിലെത്തുന്നുണ്ട്: “ആദ്യകാല ക്രൈസ്തവസഭകളെപ്പറ്റി അറിയണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അധാനിക്കുന്ന പണിയാളരുടെ സർവ്വദേശീയ സംഘടനയുടെ (ഇന്റർ നാഷണൽ വർക്കിംഗ് മെൻസ് അസോസിയേഷന്റെ) ഒരു പ്രാദേശിക ശാഖയുടെ പ്രവർത്തനം ശ്രദ്ധിച്ചാൽമതി”⁶

മാർക്സിയൻ മതവിക്ഷണത്തിലെ വൈകല്യങ്ങൾ

മതത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിൽ മാർക്സിസത്തിനു സംഭവിച്ച വാഴ്ചകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഒന്നാമതായി, മാർക്സിന്റെ ചരിത്ര-പ്രപഞ്ചവീക്ഷണങ്ങൾ ഭൗതികവാദപരം (materialistic) എന്നതിനേക്കാൾ യാന്ത്രികതയിൽ (mechanical) ഊന്നിയതാണ്. ചരിത്രം തീസിസും ആന്റീതീസിസും തീർത്ത് യാന്ത്രികമായി മുന്നേറുകയാണെന്ന മാർക്സിയൻചിന്ത യുക്തിസഹമല്ല. സമൂഹത്തിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെല്ലാം വർഗ്ഗസമരത്തിനുള്ള കോപ്പുകൂട്ടലാണെന്ന മാർക്സിയൻ ധാരണ യാഥാർത്ഥ്യവുമായി പലപ്പോഴും ഒത്തുപോകുന്നതല്ല. വൈവിധ്യങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയുടെ ഭാഗമാണെന്നും അവയുടെ സഹവർത്തിത്വം സാധ്യമാണെന്നും ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ മാർക്സിസം പരാജയപ്പെട്ടു. വ്യവസായവിപ്ലവാനന്തരകാലത്തെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം അനുഭവിച്ച കഷ്ടതയുടെയും ഞെരുക്കത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തെ സാർവ്വത്രികവൽക്കരിച്ചതിൽ മാർക്സിസത്തിനു പിഴച്ചു. ചരിത്രത്തിന് മുന്നോട്ടുനീങ്ങാൻ പ്രമേയം-പ്രതിപ്രമേയം-ഉൽഗ്രഥനം-പ്രമേയം.... എന്നീ വർഗ്ഗസംഘർഷത്തിന്റെ വഴി മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന നിഗമനം ചരിത്രപരമായ വിവഴിത്തമാണ്.

തൊഴിലാളിയെ അടിമയാക്കി വയ്ക്കാൻ മുതലാളി ഉപയോഗിക്കുന്ന രണ്ട് ആയുധങ്ങൾ രാഷ്ട്രവും മതവുമാണെന്ന് മാർക്സ് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. നിയമവും അധികാരവുമുപയോഗിച്ച് രാഷ്ട്രം മുതലാളിയെ സംരക്ഷിക്കുമ്പോൾ നിലവിലുള്ള ചൂഷണം നിറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥിതിയെ ദൈവഹിതമായി അംഗീകരിക്കാൻ മതം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. മുതലാളിവർഗ്ഗത്തെ നശിപ്പിച്ച് തൊഴിലാളികൾ അധികാരം കൈയ്യാളുമ്പോഴാണ് “തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സർവ്വാധിപത്യം” (*Dictatorship of the Proletariate*) സംജാതമാകുന്നത്. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സർവ്വാധിപത്യം വരുമ്പോൾ രാഷ്ട്രമില്ലാതായി തീരുകയും (*Withering away of the State*) മതം മനുഷ്യനെ മയക്കിയിരുന്ന കറുപ്പ് (*Opium*) ആണെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ട് തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയും പുരോഹിതവർഗ്ഗം നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, വർഗ്ഗസമരത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹത്തെ മാത്രമേ മാർക്സിനു കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക: “ഇന്നു വരെയുള്ള സമൂഹചരിത്രം വർഗ്ഗസമര ചരിത്രമാണ്. സ്വതന്ത്രനും അടിമയും ഉന്നതകുലജാതനും സാധാരണക്കാരനും പ്രഭുവും കുടിയാനും വ്യവസായ ഉടമയും തൊഴിലാളിയും തുടങ്ങി ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ മർദ്ദകരും മർദ്ദിതരും തമ്മിൽ നിരന്തരം സമരത്തിലാണ്”⁷

ആദികാല ക്രിസ്തുമതത്തിന് മാർക്സിയൻ തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനവുമായുള്ള സാധർമ്മ്യം വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിച്ചാൽപ്പോലും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വളർച്ച വർഗ്ഗസമരസിദ്ധാന്തത്തെ നിരാകരിക്കുന്നു. വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ രക്തരൂക്ഷിത വിപ്ലവത്തിലൂടെയല്ല സഹനത്തിന്റെ തീച്ചുളയിൽ രക്തസാക്ഷികൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ ധീരസാക്ഷ്യം വഹിച്ചതിലൂടെയാണ് ക്രിസ്തുമതം വളർന്നത്. ഏറ്റുമുട്ടുന്നതിനേക്കാളും ശക്തി ആവശ്യമുള്ളത് സഹിക്കാനാണ്. സഹനമാണ് ശത്രുവിനെ നിർവീര്യമാക്കുന്നതെന്ന ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ കരുത്ത് കണ്ടറിഞ്ഞ ഗാന്ധിയുടെ അഹിംസാ മാർഗ്ഗം മാർക്സിയൻ വിപ്ലവത്തിനു വിരുദ്ധമാകുന്നതും ഭാരതം കണ്ടറിഞ്ഞതാണല്ലോ.

മാർക്സ് വിഭാവനം ചെയ്ത “വർഗ്ഗസമരം” എന്ന ആശയം മിഥ്യയാണെന്നു കാലം തെളിയിച്ചു. മാർക്സു വിലയിരുത്തിയ ബ്രിട്ടനിലെ സമൂഹംതന്നെ ഉദാഹരിക്കാം. മുതലാളി-തൊഴിലാളി സംഘർഷത്തിനുപകരം വികസ്വരരാഷ്ട്രങ്ങളെ (കോളനികളെ) ചൂഷണം ചെയ്യാനായി മുതലാളി-തൊഴിലാളി സഖ്യമാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വന്നത്. ഫലത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ തൊഴിലാളികൾ മുതലാളിമാരായി. റഷ്യയിൽ വർഗ്ഗസമരത്തിലൂടെയല്ല സ്റ്റാലിനും

ലെനിനും അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തത്. സാർവ്വകവർത്തിയെ ചതിയിൽ വധിക്കുകയായിരുന്നു. ചൈനയിലും സ്ഥിതിവ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, വർഗ്ഗസമരത്തിലൂടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്ത ഏതെങ്കിലും രാജ്യമുണ്ടെന്നു കരുതാനാവില്ല. ക്യൂബയിലെ ഒളിപ്പോരാട്ടങ്ങൾ വർഗ്ഗസമരങ്ങളായി കരുതാനാവില്ല. വർഗ്ഗസമരത്തിനുപകരം വർഗ്ഗസഹകരണവും കൂട്ടായ്മയുടെ ഒത്തുചേരലുകളുമാണ് ഇന്ന് ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിനിർണ്ണയിക്കുന്നത്. സാഹോദര്യം, സഹകരണം, സഹവർത്തിത്വം തുടങ്ങിയ ധർമ്മികമൂല്യങ്ങളും ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിനിർണ്ണയിക്കുന്ന ചാലകശക്തികളാണ്. നിരന്തരം യുദ്ധം നടത്തിയിരുന്ന യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ പരസ്പരസഹകരണത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മ തീർത്തപ്പോഴും (European Union) രണ്ടു ലോകയുദ്ധങ്ങൾക്കുശേഷം “ഐക്യ രാഷ്ട്ര സഭ” എന്ന സഹകരണസംഘം സ്ഥാപിക്കാൻ ലോകം മുന്നോട്ടിറങ്ങിയപ്പോഴും മധ്യപൂർവ്വേഷ്യയുടെ അശാന്തിക്ക് സമാധാനക്കരാർ തയ്യാറായപ്പോഴും ചരിത്രത്തിന് വർഗ്ഗസമരമെന്ന പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന് വെളിയിലും പ്രയാണ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് ലോകം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സഹകരണകരാറുകളാണ് ഇന്ന് ഏറെയുള്ളത്. ചരിത്രം വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഗതിയിലല്ല ആത്മീയതയുടെ സഹകരണ വ്യവസ്ഥിതിയിലാണ് മുന്നേറുന്നത്. “തിടുക്കപ്പെട്ട സാർവ്വത്രികരണം” (*hasty generalisation*) എന്ന് തർക്കശാസ്ത്രം വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന അബദ്ധം (*fallacy*) മാർക്സിസത്തിനു പിന്നിലുണ്ട്.

മതത്തെയും പുരോഹിത്യത്തെയും ആത്മീയമൂല്യങ്ങളെയും നിരസിക്കുന്ന വർഗ്ഗസമരത്തിലൂടെ അധികാരം കയ്യാളുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ നേതൃത്വം പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും സൃഷ്ടിക്കുമെന്ന് മാർക്സു കണ്ട സ്വപ്നം പാഴ്കിനാവുമാത്രമായിരുന്നു. അധികാരം കയ്യാളിയ തൊഴിലാളിനേതൃത്വം ഏകാധിപത്യവും അഴിമതിയും സ്വജനപക്ഷപാതവും വഴി ബൂർഷ്വാ വിഭാഗത്തിന്റെ പരിഷ്കൃത പതിപ്പായി പരിണമിക്കുമെന്ന് വിഭാവനം ചെയ്യാൻ മാർക്സിനു കഴിഞ്ഞില്ല. പാർട്ടിനേതാക്കൾ കയ്യാളിയ കണക്കറ്റ സമ്പത്തിനെ ന്യായീകരിക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ വകുപ്പില്ലാതായി. മനുഷ്യനിലെ ആന്തരികപരിവർത്തനം കൂടാതെയുള്ള സാമൂഹിക വിപ്ലവം ഫലപ്രദമല്ല എന്ന ക്രിസ്തീയ ദർശനത്തിന് അടിവരയിടുന്നതാണ് കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഈ സൈദ്ധാന്തിക പരാജയം. അപരനെ സഹോദരനായി കരുതി സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ യഥാർത്ഥ വിപ്ലവം നടക്കുകയുള്ളൂ എന്ന ക്രിസ്തുമതമാണ് വർഗ്ഗസമരത്തിനുള്ള പ്രതിവിധി. വർഗ്ഗസമരവുമായുള്ള

സംവാദത്തിൽ കേരളത്തിലെ പുരോഹിതൻ സ്വീകരിക്കേണ്ട നില പാടുതരയും ഇതുതന്നെയാണ്.

മാർക്സിസം ക്രിസ്തു മതത്തിനു നടത്തുന്ന അപനിർമ്മിതി അപകടകരമാംവിധം പക്ഷപാതപരമാണ്. ജർമ്മനിയിലെ ട്യൂബിംഗൻ ചിന്താസരണിയിൽ വളർന്ന ചരിത്രവിശകലനവാദത്തെ (Historical Criticism) കൂട്ടുപിടിച്ച് ക്രിസ്തു മതദർശനങ്ങളും പൗരോഹിത്യവും മിഥ്യയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാനാണ് ഏംഗൽസ് ശ്രമിച്ചത്. “ചരിത്രപരമോ നിഗൂഢമോ എന്നു പറഞ്ഞ് ത്യൂബിംഗൻസരണി തിരസ്കരിക്കുന്നതെല്ലാം ശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അന്തിമമായി തുടച്ചുനീക്കപ്പെട്ടതായി കരുതാവുന്നതാണ്” എന്ന ഏംഗൽസിന്റെ നിഗമനം മാർക്സിയൻ ചരിത്രവീക്ഷണത്തോടുപോലും നീതിപൂലർത്താനാവാത്തവിധം സങ്കുചിതമായിരുന്നു. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ലിബറലിസത്തിന്റെ അതിപ്രസരത്തിൽ ട്യൂബിംഗൻ സ്കൂളിലെ ചില വിഘടനവാദികൾ നടത്തിയ നിരീക്ഷണത്തെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അന്തിമ വാക്കായി അവതരിപ്പിക്കാൻ ഏംഗൽസിനു മടിച്ചില്ല. കമ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പൊളിയാണെന്ന് ഇന്ത്യയിലെ കോൺഗ്രസുകാരും അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റും പറഞ്ഞു: അതിനാൽ കമ്യൂണിസം കാലഹരണപ്പെട്ടതാണ് എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേരുന്ന യുക്തിയാണ് ഇവിടെ ഏംഗൽസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുമതം യഹൂദമതത്തിൽനിന്നു രൂപപ്പെട്ടതല്ല, വിശ്വമതമെന്ന നിലയിൽ യവന-റോമൻ സംസ്കാരത്തിൽ കോൺസ്റ്റന്റയിൻ സ്ഥാപിച്ചതാണെന്ന ബ്രൂണോ ബൗവറുടെ നിഗമനവും വെള്ളംതൊടാതെ വിഴുങ്ങാൻ ഏംഗൽസിനു സാധിച്ചു. പുതിയനിയമത്തിൽ ചരിത്രപരതയുള്ള ഏകഗ്രന്ഥം വെളിപാടുപുസ്തകമാണെന്നും അതാകട്ടെ മരണമടഞ്ഞ നീറോ ചക്രവർത്തി മൂന്നരക്കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് വീണ്ടുംവരും എന്ന മിഥ്യാധാരണയെ മാത്രം ഊന്നിപ്പറയുന്നതാണെന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും മാർക്സിയൻ ചിന്തകരുടെ ബൈബിൾ വിജ്ഞാനത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ചരിത്രത്തെ ക്രിസ്തുമതവിരോധത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെ മാത്രം നോക്കിക്കാണുന്ന ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകളുടെയും ഭൗതികവാദികളുടെയും നിരീക്ഷണത്തിനപ്പുറം മാർക്സിയൻ മതാപഗ്രഥനത്തിനു സത്യസന്ധതയുടെ വേരുകളില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്.

മതമെന്ന സ്വത്വബോധം

മനുഷ്യന്റെ സ്വത്വബോധത്തിന്റെ അനിവാര്യഭാഗമാണ് മതമെന്ന സത്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു എന്നതാണ് മാർക്സിയൻ മതവീക്ഷണത്തിന്റെ മറ്റൊരു വൈകല്യം. മാർക്സിസം മതത്തിനനുവദിക്കുന്ന സ്ഥലം പരിമിതമാണ് എന്ന മാധ്യമവാദമാണോ അഥവാ

മാർക്സിസം മതവിരുദ്ധമാണെന്ന മൗലികവാദമാണോ സഭയും മാർക്സിസവും തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യതയ്ക്കു നിദാനമെന്ന് ഇനിയും ഇഴപിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. സ്വത്വവും വർഗ്ഗവും തമ്മിലുള്ള പരിമാണ പരിണാമങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ പാർട്ടിയുടെ സൈദ്ധാന്തിക പക്ഷത്തിനുപോലും ഇനിയും ക്ലിപ്തത കൈവന്നിട്ടില്ല എന്നത് അടുത്തകാലത്ത് വ്യക്തമായല്ലോ. മതം മനുഷ്യസ്വത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. വ്യക്തിയുടെ മൂല്യ-ധർമ്മാസ്ഥിത്വങ്ങളെ നിരന്തര സംവേദനത്തിലൂടെ സ്വാധീനിക്കുന്ന മതവും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും, അവ പ്രഖ്യാപിത മതങ്ങളുടെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽപ്പെടുന്നവയല്ലെങ്കിൽപോലും, സ്വത്വനിർമ്മിതിയുടെ അവശ്യഘടകങ്ങളാണ്. മനുഷ്യജന്മം വർഗ്ഗം എന്ന ആശയപരതയുടെ അമൂർത്തതയിലല്ല ചരിത്രത്തിന്റെ സ്വത്വപരതയിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. തൊഴിലാളി മുതലാളി വർഗ്ഗീകരണം എന്ന ചിന്തയുടെ മുർത്തരൂപങ്ങളാർജ്ജിക്കും മുമ്പേ അസ്ഥിത്വം മനുഷ്യവർഗ്ഗം എന്ന അവിഭക്ത വർഗ്ഗത്തിന്റെ അഥവാ അവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാഗമായി. അതിനാൽ വർഗ്ഗത്തിനു മുമ്പേയുള്ള സ്വത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്നത് നാടൻഭാഷയിൽ, “ഉടുക്കാതെ തലയിൽ കെട്ടുന്ന”തുപോലെയാണ്. ഫ്രഞ്ചുചിന്തകനായ എമ്മാനുവൽ ലെവിനാസിന്റെ നിഗമനം സത്യമാണ്: ചിന്തയ്ക്കു മുമ്പേ സംജാതമാകുന്നത് സ്വത്വമാണ്. തിരിച്ചറിവിന്റെ കാലമാപിനിയിൽ ഒരുവന്റെ ചിന്ത ഉരുകിത്തെയ്യുംമുമ്പേ തന്റെ അസ്ഥിത്വം മറ്റനേകം അസ്ഥിത്വങ്ങളോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ലെവിനാസിന്റെ കണ്ടെത്തൽ വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ അപനിർമ്മിതിക്ക് സഹായകമാണ്. സ്വത്വത്തിനുമേൽ വർഗ്ഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നവർ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അമൂർത്തവൽക്കരിക്കുന്ന അപകടാവസ്ഥയിലാണ് ചെന്നെത്തുക.

പാർട്ടിയുടെ തെറ്റുതിരുത്തൽരേഖയിൽ മതവിശ്വാസത്തിനു ഭ്രഷ്ടു കല്പിച്ചപ്പോൾ കളംമാറി ചവിട്ടിയ മുൻ എം.പി.മാരു വർഗ്ഗത്തിനുപരിയാണ് സ്വത്വം എന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞവരല്ലേ. പാളയം വിട്ടവരെ വർഗ്ഗീയവാദികളും അധികാരമോഹികളും കരികാലികളുമായി ചിത്രീകരിച്ച് മുഖം മിനുക്കാമെങ്കിലും അവർ ഉയർത്തുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്ര പ്രതിസന്ധി ഉത്തരം നൽകപ്പെടാതെ നിൽക്കുന്നു എന്നത് സത്യമല്ലേ. പാർട്ടിക്കുള്ളിൽതന്നെ സ്വത്വപ്രതിസന്ധി അനുഭവിക്കുന്നവരുണ്ട്. “അങ്ങേയറ്റം ലജ്ജാകരം” എന്ന് പാർട്ടി വിലയുരുത്തിയ “ദൈവനാമത്തിലുള്ള സത്യപ്രതിജ്ഞ” നടത്തിയ എം. എൽ. എമാരും ഉറ നമസ്കാരത്തിനു പോകുന്ന പാർട്ടിനേതാവും “പുമുടൽപൂജ” നടത്തിയ കേരളാ മന്ത്രിയും “കാളീപൂജ” മുടക്കാത്ത ബംഗാൾ മന്ത്രിയും, അന്ത്യകുദാശ സ്വീകരിച്ച് വിവാദമുണ്ടാക്കിയ

എം.എൽ.എയുമെല്ലാം അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട സ്വതന്ത്രസമൂഹങ്ങളുടെ കാലികമായ ബഹിർസ്ഫുരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ബദൽ രേഖ മുതൽ നാലാം ലോകസഭാസമ്മേളനവും പു.ക.സാ. വിവാദവുംവരെ കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽ കത്തിപ്പുകഞ്ഞ വിവാദങ്ങളുടെയെല്ലാം അന്തർധാര ഈ സ്വതന്ത്ര പ്രതിസന്ധിയായിരുന്നു എന്നത് വായിച്ചെടുക്കാൻ മൂന്നാം കണ്ണോടോടോടൊന്നു ബുദ്ധിമുട്ടാകാതെ ആവശ്യമില്ല.

സമ്പത്ത് എന്ന മുന്നക്ഷരങ്ങളിൽമാത്രം മനുഷ്യസ്വതന്ത്രത പുനർവായിച്ചതിന്റെ പരിണതിയാണ് തൊഴിലാളി-മുതലാളി-വർഗ്ഗ സമരം. മനുഷ്യസ്വതന്ത്രത നിർണ്ണയിക്കുന്ന അനേകം മാനങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് സാമ്പത്തിക വർഗ്ഗബോധം എന്ന തിരിച്ചറിവുണ്ടെന്നും വരെ സ്വതന്ത്രസമൂഹങ്ങളുടെ ദുർഭൂതം വർഗ്ഗസമരക്കാര്യങ്ങളുടെ ഉറക്കംകെടുത്തും. തൊഴിലാളി-മുതലാളി ദ്വന്ദ്വം സമൂഹത്തിലെ അനേകം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൊന്നുമാത്രമാണ്. മനുഷ്യനെ സാമ്പത്തിക ജീവിയായി അപനിർമ്മാണം നടത്തുന്ന മാർക്സിസ്റ്റ് ബോധനശാസ്ത്രത്തിന് മനുഷ്യഗന്ധമില്ല. മുഷ്ടിചുരുട്ടി മൂന്നുവട്ടം ഇൻക്വിലാബ് വിളിച്ചാൽ ഒരുവന്റെ സ്വതന്ത്രബോധം പൊഴിഞ്ഞുപോകില്ല. സ്വതന്ത്ര ചരിത്രനിർമ്മിതിയും യാഥാർത്ഥ്യവുമായാൽ സ്വതന്ത്രബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ പ്രതികരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുക സാധ്യമാണ് എന്ന കെ. ഇ. എന്നിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ കഴമ്പുണ്ട്. “പുറമേക്കു ലെനിനായി, പുറമേക്കു പുറത്തായി പൊട്ടിപ്പിളരുംവിധമുള്ള വിരുദ്ധബോധങ്ങളുടെ വളർച്ചയാണ് വിമോചനബോധങ്ങളെ പിന്നിൽനിന്നു വെട്ടിവിട്ടുപോകുന്നത്. പുറത്ത് തൊഴിലാളിയും അകത്ത് മുതലാളിയുമായി തൊഴിലാളി നെടുക്കെ പിളരുമ്പോൾ മുതലാളി അകത്തും പുറത്തും മുതലാളിയായി വളരുന്നു”¹⁰ എന്ന നിരീക്ഷണം മതം, ആത്മാവ്, പൗരോഹിത്യം എന്നീ സ്വതന്ത്രബോധങ്ങളെ മറക്കുന്ന വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ പൊള്ളത്തരം വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്.

സമനായ സാധ്യതകൾ

മതവും മാർക്സിസവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം ആദാനപ്രദാനങ്ങൾക്കു പഴുതില്ലാത്തവിധം പരസ്പര വിരുദ്ധമാണെന്നും കരുതേണ്ടതില്ല. വർഗ്ഗസമരം, ഭൗതികവാദം തുടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ സർഗ്ഗാത്മകമായി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഫലപ്രദമായ സംവാദത്തിനു സ്ഥലം കണ്ടെത്താനാവും. മാർക്സിസം പശ്ചാത്തലത്തിലെ പൗരോഹിത്യ സ്വതന്ത്രബോധം പുനർവായിക്കപ്പെടേണ്ടത് ഈ സമനായ മേഖലകളിലാണ്.

ഒന്നാമതായി, മതപക്ഷം അനിവാര്യമായും പുലർത്തുന്ന യാഥാസ്ഥിതികത്വവും വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന ചടുലമായ സാമൂഹിക പരിവർത്തനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സർഗ്ഗാത്മകസംഘർഷം സമൂഹത്തിൽ ആരോഗ്യകരമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കും. ക്രിസ്തുമതവും മാർക്സിസവും തമ്മിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ചരിത്രപരമായ ഭിന്നതകളിൽ ചിലതിനെക്കുറിച്ചും ഇപ്രകാരം വായിച്ചെടുക്കാനാവും. രാജാധിപത്യങ്ങളോടുള്ള മതത്തിന്റെ അന്ധമായ വിധേയത്വത്തെപ്രതി മാർക്സിസം ചരിത്രത്തിൽ ഉയർത്തിയ വെല്ലുവിളികളെ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലെ കാണേണ്ടതുമാണ്. വ്യവസായവിപ്ലവകാലത്ത് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അനീതികളെ നിസ്സംഗതയോടെ നോക്കിനില്ക്കേണ്ടിവന്ന മതപക്ഷം വിമർശനങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധയേറിയതും മാർക്സിസത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല.

രണ്ടാമതായി, മാർക്സിസം മാർഗ്ഗം ക്രിസ്തുമതവിരുദ്ധമാകുമ്പോഴും മാർക്സിസം മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉദയത്തിനു കാരണമായ അസന്തുലിതമായ സാമൂഹിക പരിതോവനങ്ങളുടെ സജീവസാന്നിധ്യം ക്രിസ്തുമതത്തിന് അവഗണിക്കാനാവാത്തതല്ല. “ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും തങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നവ പ്രയോഗത്തിലാക്കുന്നതിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായ പരാജയത്തിന്റെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണ് മാർക്സിസം”¹¹ എന്ന നിലപാട് പരിഗണിക്കേണ്ട വസ്തുതയാണ്. സിദ്ധാന്തത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരേണ്ട സഭയിലെ ഒറ്റപ്പെട്ട സ്ഥാപനങ്ങളോ നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യക്കാരോ തങ്ങളുടെ സേവനമേഖലകളെ സമ്പന്ന വിഭാഗത്തിനു മാത്രമായി സംവരണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു തിരുത്താനുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ ഏതുപക്ഷത്തുനിന്നുണ്ടായാലും സഭയ്ക്കു സ്വീകാര്യമാകണം. അന്താരാഷ്ട്ര നിലവാരത്തിന്റെ പേരിൽ LKG പ്രവേശനത്തിന്പോലും ലക്ഷങ്ങൾ നിർബന്ധപൂർവ്വം പിരിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരെങ്കിലും നടത്തിയാൽ ആദ്യം ചോദ്യംചെയ്യേണ്ടത് ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസികളാണ്. അവരത് മറന്നാൽ ഓർമ്മപ്പെടുത്താൻ മാർക്സിസം ഏംഗൽസും വരുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

മൂന്നാമതായി, പരലോകവിശ്വാസത്തിലുള്ള അമിതമായ ഊന്നൽ ഈ ലോകത്തിലെ തിന്മയുടെ വ്യവസ്ഥികളെ തമസ്കരിക്കാനോ അവയോടു സമരസപ്പെടാനോ അതു ദൈവഹിതമെന്ന് ആശ്വസിപ്പിക്കാനോ മതം നിമിത്തമാകുന്നെങ്കിൽ അതു തിരുത്തപ്പെടേണ്ടതാണ്. തിന്മയുടെ വ്യവസ്ഥിതികളോട് സമരസപ്പെടാനോ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പരലോകത്തിന്റെ പേരിൽ നിർവീര്യമാകാനോ ഉള്ള ഒരു ശ്രമവും ന്യായീകരിക്കത്തക്കതല്ല. തിന്മയുടെ വ്യവസ്ഥിതി

കളെ എതിർക്കാൻ കൂടുതൽ ക്രിയാത്മക മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്താൻ സഭയുടെ സാമൂഹിക ഇടപെടലുകൾക്ക് കഴിയണം. അധ്വാനിക്കുന്ന കർഷകനെ കൃഷിഭൂമിയിൽനിന്നു ഗളഹസ്തം ചെയ്യാനുള്ള നീക്കത്തെ എതിർത്ത കുടിയിറക്കുവിരുദ്ധ സമരങ്ങളിൽ കേരളസഭയും കമ്മ്യൂണിസവും കൈകോർത്തത് ചരിത്രത്തിലെ അബദ്ധമായി വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ടതില്ല. ആരാരും തുണയില്ലാത്ത മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ അന്നം മുടങ്ങാതിരിക്കാനുള്ള സമരത്തിലും സഭ പക്ഷം നോക്കാതിരുന്നതിനെ ആനുഷംഗികമായി മാത്രം വിലയിരുത്തേണ്ടതില്ല. ഇടുക്കിയിലെ ഭൂസമരങ്ങളിൽ ഇടുക്കിമെത്രാന്റെ പ്രസ്താവനകൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഇടുക്കി ജില്ലാസെക്രട്ടറിയും അക്ഷരശ്ല അംഗീകരിച്ച് ഏറ്റുപറയുന്നതും നാം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചതാണ്. പരലോകസമത്വവും നന്മയും ഈ ലോകത്തിലേ ആരംഭിക്കേണ്ടതും അനുഭവിക്കേണ്ടതുമാണെന്ന ചിന്ത ക്രിസ്തുദർശനത്തിന്റെ മർമ്മം തന്നെയാണ്. ഈ ദൈവരാജ്യസാക്ഷാത്കാരത്തിനു കൈകോർക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവരെ ഗളഹസ്തം ചെയ്യേണ്ടതില്ല.

നാലാമതായി, ക്രിസ്തുമതവും മാർക്സിസവും തമ്മിലുള്ള സംവാദ സാധ്യതയെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണപ്രബന്ധം രചിച്ച ബിഷപ്പ് പൗലോസ് മാർ പൗലോസിന്റെ നിഗമനങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്; അവയിൽ ചിലതൊക്കെ മാർക്സിയൻ വിധേയത്വത്തിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിലുകളാണെങ്കിൽപോലും. മതത്തിലെ മാർക്സിയൻ ഇടപെടലുകളെ നീതിപൂർവ്വമുള്ള സാമൂഹികക്രമത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കായുള്ള വെല്ലുവിളികളായിട്ടാണ് മാർ പൗലോസ് നോക്കിക്കാണുന്നത്. മാർക്സിയൻ മതനിഷേധം ദൈവനിഷേധമല്ല മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരം മാത്രമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിലയിരുത്തുന്നു. അതിനാൽ മാർക്സിയൻ മതവീക്ഷണം മതത്തിന്റെ ബലഹീനതകളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ആഹ്വാനമായി മനസ്സിലാക്കണമെന്നും മാർക്സിയൻ മതവിമർശനത്തിൽ പഴയ നിയമ പ്രവാചകന്മാരുടെ മതവിമർശനത്തിന്റെ ശൈലിയും സ്വാധീവ്യമുണ്ടെന്നും ബിഷപ്പ് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. മതത്തെ നവീകരിക്കാനുള്ള കരുത്ത് മാർക്സിസത്തിനുണ്ടെന്നും മാർക്സിസം മതത്തിന്റെ വഴികാട്ടിയുമാണെന്നുമുള്ള പ്രസ്തുത നിഗമനങ്ങളിൽ വിധേയന്റെ അടയാളത്തം ദൃശ്യമാണ്. മതവിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ മാർക്സിസത്തിന് വെള്ളപൂശാനുള്ള ശ്രമവും ഇതിനുപിന്നിലുണ്ടാകാം.

മാർക്സിസം മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരമാണെന്ന ഈ പുരോഹിതപ്രമുഖന്റെ വീക്ഷണം ചരി

ത്രപരമായി ശരിയല്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇരുമ്പുമാറ്റങ്ങളിലാണ് മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം ഏറ്റവും ഹീനമായി മാനഭംഗംചെയ്യപ്പെട്ടത്. ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രങ്ങളിലേ ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് അചിന്ത്യമാംവിധം ക്രൂരവും കിരാതവുമായ നിയമങ്ങളിലൂടെ അവർ ജനങ്ങളുടെ മേൽ ഏകാധിപത്യഭരണം നടത്തി. തെരഞ്ഞെടുപ്പോ ജനഹിതപരിശോധനയോ കൂടാതെ കാൽ നൂറ്റാണ്ടും അരനൂറ്റാണ്ടുമൊക്കെ ഏകാധിപത്യ ഭരണം നടത്തിയത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണാധികാരികൾ മാത്രമല്ല. റഷ്യയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണാധികാരികളുടെ ഭരണകാലം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പോ ജനഹിത പരിശോധനയോ കൂടാതെ മരണം വരെ ഏകാധിപത്യഭരണം നടത്തിയവരാണിവർ.

- ലെനിൻ - 1917 മുതൽ 1924 വരെ
- സ്റ്റാലിൻ - 1924 മുതൽ 1953 വരെ
- ക്രൂഷ്ചേവ് - 1953 മുതൽ 1963 വരെ
- ബ്രഷ്നേവ് - 1964 മുതൽ 1982 വരെ
- ഗോർബച്ചേവ് - 1982 മുതൽ 1992 വരെ

ക്യൂബയിൽ ഫിഡൽകാസ്ത്രോ അരനൂറ്റാണ്ടിലേറെ ഭരണം നടത്തുന്നു. പിൻഗാമിയായി വാഴിക്കുന്നതാകട്ടെ സഹോദരനായ റൗൾകാസ്ത്രോയെയാണ്. ചൈനയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാക്കളും കാൽനൂറ്റാണ്ടുവീതം ഭരണം നടത്തിയ ഏകാധിപതികളാണ്. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗസർവ്വാധിപത്യം സ്വപ്നം കണ്ട മാർക്സിസം ഭരണം കയ്യാളിയ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം രാജഭരണത്തെ വെല്ലുന്ന ഏകാധിപത്യവും കൂടുംബവാഴ്ചയുമാണ് നിലവിൽ വന്നത്. റുമേനിയ മുതൽ വെനിസ്വല വരെയുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ അവസ്ഥയിതാണ്.

മനുഷ്യാവകാശത്തിന്റെ കുത്തക വിതരണക്കാരായി സ്വയം വേഷം കെട്ടുന്ന പലരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണകൂട ഭീകരതയിൽനടന്ന നരനായാട്ടുകളെക്കുറിച്ചു മൗനം ഭജിക്കുന്നു. ചൈനയിലെ ടിയാനൻമൻ സ്ക്വയറിൽ സമാധാനപൂർണ്ണമായി പ്രകടനം നടത്തിയ വിദ്യാർത്ഥികളെ വെടിവെച്ചുകൊന്നു ചുട്ടെരിച്ച മനുഷ്യക്കുരുതി സമീപകാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനമായിരുന്നു. SFI ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകൾ ഈ വിഷയം തമസ്കരിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഈ ഭീകരത മാഞ്ഞുപൊകുന്നില്ല. നന്ദി ഗ്രാമിൽ സ്വന്തം കൃഷിഭൂമി സംരക്ഷിക്കാൻ സമരം ചെയ്ത ഗ്രാമീണകർഷകരെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗുണ്ടകൾ ചുട്ടുകൊന്നപ്പോഴും ന്യൂനപക്ഷസമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളെ മാനഭംഗം ചെയ്തപ്പോഴും മനുഷ്യാവകാശം ലംഘിക്കപ്പെട്ടതായി പ.ക.സ.കൾ കരുതിയില്ല.

ഇത്തരം ബോധപൂർവ്വമായ നിസംഗതകൾക്കു മുന്നിലാണ് ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതന്റെ സ്വത്വം കർമ്മനിരത കൈവരിക്കേണ്ടത്.

അഞ്ചാമതായി, സാമൂഹിക നീതിയുടെ കുത്തകാവകാശം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരന് തീറെഴുതിനൽകി നിസ്സംഗരാവുന്നു എന്നതാണ് പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആത്മഹത്യാപരമായ നിലപാട്. സാമൂഹ്യനീതിയെയും മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെയും സംഘടിത ശക്തിയുപയോഗിച്ച് നിഷേധിക്കുന്നനിലപാട് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാകുമ്പോൾ ക്രിയാത്മകമായ ഇടപെടലുകൾ നടത്താൻ സഭയ്ക്കാകണം. മൂലവളളിസമരത്തിലും കിനാലൂരിൽ നടന്ന ഭരണകൂടധർഷ്ട്യത്തിനുമുന്നിലും വികസനത്തിന്റെ പേരിൽ അടുത്ത കാലത്ത് കേരളം ആപാദചൂഢംവിഴുങ്ങാൻ പാർശ്വവർത്തികളായ ഭൂമാഫിയാകൾക്ക് ഒത്താശചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന ഭരണനേതൃത്വത്തിനു മുന്നിലും നിസ്സംഗരായ കാഴ്ചക്കാരനാകാനേ കേരളത്തിലെ പുരോഹിതനു കഴിയുന്നുള്ളൂ. പാത്രക്കടവ് പ്രശ്നത്തിൽ ജനപക്ഷത്തുനിന്ന് തെളിവെടുപ്പ് പ്രഖ്യാപിച്ച സുഗതകുമാരി അടക്കമുള്ളവരെ സ്റ്റാലിനിസ്റ്റ് മാതൃകയിൽ പാർട്ടി കൈകാര്യം ചെയ്തപ്പോഴും സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ്വെയർ പദ്ധതി അട്ടിമറിച്ച്പ്പോഴും ക്രിയാത്മക ഇടപെടലുകൾ നടത്താൻ സഭാനേതൃത്വം അമാന്തിച്ചു. സുനാമി പുരധിവാസത്തിനുള്ള കേന്ദ്ര ഫണ്ട് ടൂറിസം മേഖലയുടെ പുനരധിവാസത്തിനുവേണ്ടി വകമാറ്റിച്ചെലവഴിച്ചതിനെതിരേ ആലപ്പുഴ രൂപതയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ധീരമായി പ്രതികരിച്ചത് കേരളത്തിലെ പുരോഹിത്യ നവസ്വത്വത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന് ദിശാസൂചിയാണ്.

ആറാമതായി, നവസാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും അവ ഏറ്റെടുക്കുന്ന സമരങ്ങളും സഭയുടെ ശ്രദ്ധയും പിന്തുണയും അർഹിക്കുന്നതാണ്. ഭൂസമരങ്ങളും കുടിയൊഴിപ്പിക്കൽ വിരുദ്ധസമരങ്ങളും മത്സ്യത്തൊഴിലാളി സമരങ്ങളും ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശസമരങ്ങളും സ്ത്രീ-മനുഷ്യാവകാശപ്രശ്നങ്ങളും ഏറ്റെടുക്കുന്ന നവസാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ വർഗ്ഗീയതയുടെയും വിദേശശക്തികളുടെയും ചാപ്പകുത്തി വംശഹത്യക്കുവിധേയമാക്കുന്ന പ്രവണതയാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിനടത്തുന്നത്. അടുത്തകാലത്തു നടന്ന ജനകീയ മുന്നേറ്റങ്ങളിലെല്ലാം ലാത്തിപ്പിടിയുടെ ഒപ്പമായിരുന്നു പാർട്ടിയുടെ മനസ്സ്. അറുപതുകളിൽ ക്രൈസ്തവപുരോഹിതരിൽനിന്ന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി തന്ത്രപൂർവ്വം തട്ടിയെടുത്ത സാമൂഹികനീതിയുടെ കാർഡ് തിരികെ നേടാൻ സഭ ക്രിയാത്മക ഇടപെടലുകൾ നടത്തേണ്ട സമയമാണിത്.

അറിവാളും കുരിശും

കമ്മ്യൂണിസത്തിനു സഭയിൽനിന്നു പഠിക്കാനുള്ള പാഠങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നതും അപരാധമാണ്. നീതി, സമത്വം, സാഹോദര്യം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യമൂല്യങ്ങളുടെ ഈറ്റില്ലം ക്രിസ്തുമതമാണെന്ന സത്യം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അംഗീകരിക്കണം. സാമൂഹിക നീതി എന്ന പദംതന്നെ കത്തോലിക്കാദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ്. യുക്തിയെ ഉണർത്താനും വിജ്ഞാനത്തെ വികസിപ്പിക്കാനുമായി ലോകമാസകലം സർവ്വകലാശാലകൾ തുടങ്ങിയത് ക്രൈസ്തവസഭയാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കണ്ണുതുറക്കണം. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ചക്രവാളങ്ങൾക്ക് അതിരുകല്പിക്കാത്ത ക്രൈസ്തവചിന്താസരണിയിൽ തന്നെയാണ് ജ്ഞാനവാദവും ഭൗതികവാദവും മനുഷ്യമഹത്വവാദവും യുക്തിവാദവും കാല്പനികവാദവും ആധുനികതയും ഉത്തരാധുനികതയും വളർന്നുവന്നത്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തോടെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ചരിത്രം ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിനു മുമ്പേ ഉണ്ടായിരുന്നു. വോൾട്ടയറും മാർക്സും ജനിക്കും മുമ്പേ ടൈബർനദിയിലൂടെയും തോംസിലൂടെയും റൈൻനദിയിലൂടെയും ഏറെ വെള്ളം ഒഴുകിപ്പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത കമ്മ്യൂണിസം പഠിക്കണം. മധ്യകാലത്തെ ഏതാനും ചെളിപ്പാടുകളെയും പൂഴ്കുത്തുകളെയും ചൂണ്ടി “ലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ നന്മയായ” ക്രൈസ്തവസഭയെയും ദർശനത്തെയും തമസ്കരിക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഒരൂമ്പെടരുത്. കമ്മ്യൂണിസത്തിനും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പേ മനുഷ്യാവകാശത്തിനും സാമൂഹികനീതിക്കുംവേണ്ടി പാവങ്ങളുടെ പക്ഷം ചേർന്ന് പടപൊരുതാൻ സഭ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മതത്തെ കുറിച്ചു മാർക്സു നടത്തിയ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ക്രിസ്തുദർശനത്തിൽ അപ്രസക്തമാണ്.

ഭാരതമെന്നാൽ ബംഗാളും കേരളവും മാത്രമാണെന്നും ലോകമെന്നാൽ ചൈനയും ക്യൂബയും മാത്രമാണെന്നും കരുതുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സങ്കുചിതതയെത്ത തിരുത്താൻ ക്രൈസ്തവ സഭയുമായുള്ള സംവാദം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ സഹായിക്കും. കാലദേശ സംസ്കാരങ്ങളുടെ വ്യതിയാനങ്ങളെ സർഗ്ഗത്മാകമായി സ്വാംശീകരിച്ച് കാലത്തിനും ദേശത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും വഴിവിളക്കാകാൻ സഹസ്രാബ്ധങ്ങളായി സഭയ്ക്കു കഴിയുന്നതിന്റെ കാരണം ഗ്രഹിക്കുന്നതിലൂടെ “അധികാരം കിട്ടിയാൽ അരക്കാതം” മാത്രം മുന്നേറാനാവുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗതികേടിനു പരിഹാരമാകും.

കൂടാതെ, സമ്പത്തിന്റെ നടുകടലിൽ ദിശകിട്ടാതെ ശ്വാസം മുട്ടുന്ന കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന് സമ്പത്തിന്റെ

സർഗ്ഗാത്മകവിനിയോഗത്തിന് സഭയുമായുള്ള സംവാദം ഗുണം ചെയ്യും. അതിലൂടെയുള്ള പ്രയോജനം നാടിനും നാട്ടുകാർക്കും കിട്ടുകയും ചെയ്യും. സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളായി സഭയ്ക്ക് ഭദ്രമായി ആസ്തിയുണ്ടെന്ന് സിവിൽരേഖകൾതന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും സഭാധികാരികൾ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുകയോ സിവിൽ ബാങ്കിലേക്ക് നീക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ത്യേന ത്യേതന ഭൃത്ജിതം എന്ന ഉപനിഷത്തിന്റെ ഇക്കണോമിക്സ് സഭയിൽനിന്ന് പഠിക്കുന്നത് പാർട്ടിക്കുനല്ലതാണ്. വസ്തു ആധാരങ്ങളിൽ മുഴുവൻ തുകയും കാണിക്കുന്നത് കൈസ്ത വസ്ഥാപനങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന് നിഷേധിക്കാൻ ഏതെങ്കിലും രജിസ്ട്രാർമാർക്ക് കഴിയുമോ? സാമ്പത്തിക സുരാത്യത സമ്പാദനത്തിലും വിനിയോഗത്തിലും ഒരുപോലെ പ്രായോഗികമാണെന്ന സത്യം സഭയുമായുള്ള സംവാദത്തിലൂടെ പാർട്ടിക്കു പഠിക്കാം.

വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെയും കഴുത്തറക്കലിന്റെയും വെട്ടിനിരത്തിലിന്റെയും പ്രാക്യതമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് കാലവും സംസ്കാരവും ഏറെ മുന്നോട്ടുപോയി എന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്ക് സഭയുമായുള്ള സംവാദം സഹായകമാണ്. പൊരുതുന്നതുമാത്രമല്ല ക്ഷമിക്കുക, മറക്കുക, പൊറുക്കുക എന്നിവയും സമൂഹത്തിന്റെ നില നില്പിനു സഹായകമാണെന്ന് പാർട്ടി പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഭർത്താവിനെ ചുട്ടുകൊന്നവരോടുകൂടിക്കുന്ന മിസിസ് ഗ്രഹാംസ്റ്റെയ്നും ചേച്ചിയുടെ ഘാതകനെ രാമിക്വെട്ടിസഹോദരനായി സ്വീകരിച്ച സി. റാണിമരിയയുടെ സഹോദരിയും രക്തക്കറപുരണ്ട കമ്മ്യൂണിസത്തിനു പുതിയവെളിച്ചം പകരും. ബംഗാളിലെ മുഴുവൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും ചേർന്ന് സമുദ്ധരിച്ചതിലും കൂടുതൽ ദരിദ്രരെ സമുദ്ധരിക്കാൻ മദർതൈരേസയ്ക്കുകഴിഞ്ഞതും പാർട്ടിക്ക് പഠനപിഷയമാക്കാവുന്നതാണ്. സാധ്യജനസമുദ്ധാരണം അധരവ്യായാമം മാത്രമാകുന്ന കേരളത്തിലെ പാർട്ടികൾക്ക് സഭയുടെ ജീവകാരുണ്യസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്ന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോയും മൂലധനവും പഠിപ്പിക്കുന്നതിലും കൂടുതൽ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കാനുണ്ട്.

കേരളസഭയിലെ പുരോഹിതസ്വത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ മാർക്സിയിൻ ഇടപെടലുകളെ അവഗണിക്കാനാവില്ല. പ്രസ്തുത പ്രത്യയശാസ്ത്രം എത്രകണ്ട് അസീകാര്യമാണെങ്കിലും (de jure) ജനസാമാന്യത്തിലെ നല്ലൊരുശതമാനം അതിൽ ആശ്രയം വയ്ക്കുന്നു എന്ന വസ്തുത (de facto). പുരോഹിതൻ വിസ്മരിക്കാനാവില്ല മാർക്സിസത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തെ തമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടല്ല മാർക്സിയിൻ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ മർമ്മരാഹിത്യത്തെ

വെളിവാക്കിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ കേരളത്തിൽ പുരോഹിതശുശ്രൂഷ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. Karl Marx, *Kritik der Hegelischen Gott* P. 29.
2. Lenin, *Marx, Engels, Marxism*, P. 308.
3. മാർക്സ്, ഏംഗൽസ് - *മതത്തെപ്പറ്റി*, പ്രോഗ്രസ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, മോസ്കോ 1983, P.153.
4. *Ibid*, P. 154.
5. *Ibid*, P. 323.
6. *Ibid*, P. 325.
7. *കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ*, 41.
8. മാർക്സ്, ഏംഗൽസ് - *മതത്തെപ്പറ്റി*, P. 332.
9. *Ibid*, P. 334.
10. *ഭാഷാപോഷിണി വാർഷികപ്പതിപ്പ് 2010*, കെ.ഇ.എന്നുമായുള്ള അഭിമുഖം, P. 31.
11. നൈനാർ കോശി, *കുഴപ്പം പാർട്ടിക്കോ മതത്തിനോ?* മാതൃഭൂമി: ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, മെയ് 9 (2010), P. 12.

04

സുവിശേഷവത്കരണവും പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരലും

“അക്രമത്തിനെതിരെ പ്രതികരിക്കാത്തവൻ ക്രൈസ്തവനല്ല” എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട്, മൗലികാവകാശമായ മതസ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട പാക്കിസ്ഥാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു മെത്രാൻ ആത്മാഹുതി നടത്തി. ' (ഈ മരണത്തിന്റെ നീതിയും ന്യായവും വ്യവച്ഛേദിക്കുന്ന പണി ധർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു വിടുന്നു). എൽസാൽവദോറിലെ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി വാദിച്ച ആർച്ചുബിഷപ്പ് റൊമേരോ ബലിവേദിയിൽ വെടിയേറ്റുവീണു. “വിപ്ലവകാരിയല്ലാത്ത ക്രൈസ്തവൻ ചാവുദോഷത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു” എന്നു പറിപ്പിക്കുകയും കിരാതമായ പട്ടാളഭരണത്തെ അട്ടിമറിക്കാൻ ഒളിപ്പോരിലേർപ്പെട്ടു മരിക്കുകയും ചെയ്ത പുരോഹിതരുടെ നീണ്ടനിരതന്നെ ലാറ്റിനമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ട്. നിസ്വരും ബലഹീനമായ ദൈവജനത്തിന്റെ പക്ഷം ചേർന്ന ഇടയന്മാരുടെ ചിത്രങ്ങളാണിവ. ഓരോ പക്ഷംചേരലും മറുപക്ഷത്തിന്റെ ശത്രുത ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അവർ പക്ഷം ചേരാൻ തയ്യാ

റായി. അജഗണം കരയുമ്പോൾ ഇടയനു ചിരിക്കാനവകാശമില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് അവരെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

“പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരൽ” എന്ന പദത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കൾ വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരാണെങ്കിലും ഈ ആശയത്തിനു സുവിശേഷത്തോളം പഴക്കമുണ്ട്. ഈ പക്ഷംചേരലിനെ മാർക്സിസ്റ്റ് വർഗ്ഗസമരമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും ഇതിന്റെ പ്രണേതാക്കളെ സഭയിലെ ഇടതുപക്ഷക്കാരെന്നു മുദ്രകുത്തി വേലിക്കു പുറത്താക്കുകയും ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമമാണ് പലപ്പോഴും നടന്നിട്ടുള്ളത്. പക്ഷം ചേരൽ സുവിശേഷവത്കരണത്തിന്റെ അടിയന്തിരാവശ്യമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ദരിദ്രർ- വി. ഗ്രന്ഥഭാഷ്യം

സകലജാതികളോടുംമായി പ്രഘോഷിക്കാൻ ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സുവിശേഷം (മത്താ 28:19; മർക്കോ 16:15) കേവലമൊരു വിഭാഗത്തിന്റെ പക്ഷംചേരലായി പരിണമിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ സാധുത ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടേണ്ടതു തന്നെയാണ്. എന്നാൽ, യേശു തന്നെ പറഞ്ഞു താൻ ദരിദ്രരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാൻ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടവനാണെന്ന് (ലൂക്കാ 4: 18). യേശുവിന്റെതന്നെ പ്രസ്താവനകളിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യമാണ് ഇവിടെ വിവാദ വിഷയമാകുന്നത്. ദരിദ്രർ എന്ന പദത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യമാണ് ഇവിടെ സൂക്ഷ്മാപഗ്രഥനത്തിനു വിധേയമാകേണ്ടത്. താൻ ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന ദരിദ്രവിഭാഗങ്ങളുടെ പട്ടികയും വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിലായി യേശു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്: അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർ, അന്ധർ, മുടന്തർ, കുഷ്ഠരോഗികൾ, തളർവാതരോഗികൾ, ഊമർ, ബധിരർ, ചുങ്കക്കാർ, വിജാതീയർ, വേശ്യകൾ തുടങ്ങിയവർ. യേശുവിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ദാരിദ്ര്യം കേവലം സാമ്പത്തികമല്ലെന്ന് ഈ പട്ടികയിൽ നിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാണ്. സ്വന്തമായി മേൽവിലാസമില്ലാത്തവരും സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്ന് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവരും മുഖമില്ലാത്തവരുമാണിവർ. ഇക്കൂട്ടർ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള പരാധീനത അനുഭവിക്കുകയും അതിൽനിന്നുള്ള രക്ഷ കാംക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, രക്ഷ തേടുന്നവരെല്ലാം - അത് ആത്മീയമോ ശാരീരികമോ മാനസികമോ ആകട്ടെ - യേശുവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദരിദ്രരാണ്. ഇപ്രകാരം ദാരിദ്ര്യമനുഭവിച്ചവരാണ് യേശുവിൽ രക്ഷതേടിയത്. താൻ രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവനാണെന്ന അവബോധമാണ് ദരിദ്രന്റെ സഹജാവബോധം. ഇതിനു വിരുദ്ധമായി ചിന്തിച്ചവർ അതായത്, തങ്ങളിൽതന്നെ രക്ഷകരെ കണ്ടെത്തിയവരായിരുന്നു നിയമജ്ഞരും ഫരിസേയരും. പുറമേ നിന്നുള്ള ഏതു രക്ഷകനും അവർക്ക് വർഗ്ഗശത്രുവും കുലദ്വേഷിയുമാണ്.

രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവർ എന്ന മിഥ്യാവബോധത്തിന്റെ പിൻ ബലത്തിൽ അവർ അരക്ഷിതരെ (ദരിദ്രരെ) സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്നു ഗുഹ്യമാക്കി ചെയ്തു. ചുരുക്കത്തിൽ, താൻപോരിമയ്ക്കെതിരായതെല്ലാം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥദൃഷ്ടിയിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങളാണ്. രക്ഷ കാംക്ഷിക്കുന്നവരെല്ലാം ദരിദ്രരാണ്. തൻമൂലം ദരിദ്രൻ എന്ന പദത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യം ഏറെക്കുറെ സർവാശ്ലേഷിയാണെന്നു കാണാം.

സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം യേശുവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ

വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുവിശേഷമെന്നതു കേവലമൊരു സന്ദേശമല്ല അതൊരു വ്യക്തിയാണ്. മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത യേശുക്രിസ്തു വ്യക്തിയിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമായൊരു സന്ദേശം സുവിശേഷവൽക്കരണമാവില്ല. തന്മൂലം യേശുവാകുന്ന അടിസ്ഥാനപ്രതിമാനത്തെ ആധാരമാക്കി വേണം സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ ഏതു പാഠവും പഠിക്കാൻ. യേശു ദൈവപുത്രനാണെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതും (മർക്കോ. 1 : 1) യേശുവിലൂടെ കൈവന്ന രക്ഷ പ്രഘോഷിക്കുന്നതും (1 കോറി. 9: 14; ഫില. 1: 5; 2: 22) സുവിശേഷമാണ്. യേശു ദൈവപുത്രനാണെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവ് രക്ഷാകരമാണ്. പ്രസ്തുത രക്ഷയുടെ പ്രഘോഷണമാണ് സുവിശേഷപ്രഘോഷണം.

യേശു ദൈവപുത്രനാണെന്ന് സമകാലീനർ തിരിച്ചറിഞ്ഞതെങ്ങനെയാണ്? പത്രോസ് യേശുവിന്റെ ദിവ്യത്വം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവിടുത്തെ ജീവദായകമായ വചോവിലാസത്താൽ ആകൃഷ്ടനായിട്ടാണെങ്കിൽ (മത്താ. 16:16; യോഹ. 6:68) ഉത്ഥിതന്റെ സ്നേഹ ശാസനത്തിലൂടെയാണ് തോമസ് യേശുവിന്റെ ദൈവികത തിരിച്ചറിയുന്നത്. അന്ധനായിരുന്നവൻ തനിക്കു കാഴ്ച ലഭിച്ചപ്പോൾ യേശു ദൈവപുത്രനാണെന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു (യോഹ. 9:33). ബധിരരും, മൂകരും, ഊമരും, കുരുടരും തങ്ങളുടെ അംഗവൈകല്യം നിവാരണം ചെയ്തവനിൽ ദൈവപുത്രനെ ദർശിച്ചു. തന്നെത്തന്നെ ജനത്തിനു സദാർത്ഥയായി നൽകുന്നതിൽ യേശു ദത്താവധാനനായിരുന്നു. അന്ധനായവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാഴ്ചയിൽ കുറഞ്ഞതൊന്നും അവനു സുവിശേഷമാകില്ലെന്ന് യേശുവിനറിയാമായിരുന്നു. കുഷ്ഠരോഗിക്കു വചനത്തെക്കാൾ രോഗസൗഖ്യമാണ് സുവിശേഷമാകുന്നതെന്ന് മറ്റാരും പറയാതെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ യേശുവിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സുവിശേഷവൽക്കരണത്തെ കേവലം വചനപ്രഘോഷണത്തിലൊതുക്കുന്ന ശൈലി യേശുവിന് അന്യമായിരുന്നു. ബധിരന്റെ കാതും ഊമന്റെ വായും കുരുടന്റെ കണ്ണും തുറന്നപ്പോഴും മരവിച്ച മൃതശരീരത്തിനു ജീവൻ കൊടുത്തപ്പോഴും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോഴും യേശു

തന്നെത്തന്നെ സുവിശേഷമായി അവതരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. വിശക്കുന്നവന്റെ മുഖിൽ അപ്പമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ദൈവത്തിനു മാത്രമേ അവന്റെ രക്ഷകനാകാൻ കഴിയൂ എന്ന് യേശുവിനറിയാമായിരുന്നു. സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ ഈ മാനം കൈമോശം വന്നതാണ് അഭിനവസുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിന്റെ നിഷ്പഫലതയ്ക്കു കാരണം.

ദൈവരാജ്യമെന്നത് സമാഗതമായിക്കഴിഞ്ഞ വർത്തമാനകാലസത്യം കൂടിയാണെന്ന വസ്തുത നാം പാടേ മറന്നു പോകുന്നു. പകരം ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഇനിയും പൂർണ്ണമാകാത്ത ഭാവിക്കാലമാനത്തിനു നാം അമിത പ്രാധാന്യം നൽകി. ദൈവരാജ്യമെന്നത് വരാനിരിക്കുന്നതല്ല വന്നുകഴിഞ്ഞതാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഈ ലോകത്തിലെ അനീതിയും അഴിമതിയും അടിച്ചമർത്തലും എതിർക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന അവബോധം ജനിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവരാജ്യം ഈഭൂമിയിൽ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ ദൈവരാജ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കെതിരായി നിലവിലുള്ള എല്ലാ വ്യവസ്ഥിതികളും തിന്മയാണ്. അവയ്ക്കെതിരെ സന്ധിയില്ലാസമരം പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ടതും, അവയെ പരാജയപ്പെടുത്തേണ്ടത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വ്യാപനത്തിന് അനുപേക്ഷണീയവുമടങ്ങുന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരാൻ സഭ നിർബന്ധിതയാകുന്നത്. പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരുക എന്നാൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലമാനം അംഗീകരിക്കുകയെന്നർത്ഥം.

1971-ൽ റോമിൽ നടന്ന മെത്രാന്മാരുടെ സിനഡിനോടനുബന്ധിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പ്രമാണരേഖയിൽ സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരവും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലപരവുമായ മാനത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്: “നീതിയ്ക്കും സമാധാനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ സർഗ്ഗാത്മക വശങ്ങളാണ്. എല്ലാവിധത്തിലുള്ള അടിച്ചമർത്തലുകളിൽ നിന്നും മനുഷ്യനെ വിമോചിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് സുവിശേഷം ജീവദായകമാകുന്നത്.”²²

സുവിശേഷവൽക്കരണദശകത്തോടനുബന്ധിച്ച് കേരളസഭ പ്രഖ്യാപിച്ച വിവിധ വർഷങ്ങൾ (കർഷക വർഷം, യുവജനവർഷം, ജീവൻരക്ഷാവർഷം എന്നിവ) കേവലം സെമിനാറുകളും പ്രഭാഷണങ്ങളുമായാണ് നാം കൊണ്ടാടിയത്. ഇതു തികച്ചും സുരക്ഷിതമായൊരു സുവിശേഷവൽക്കരണപ്രക്രിയയാണ്. ഇവിടെ അപകടത്തിന്റെയോ ഭീഷണിയുടെയോ വെല്ലുവിളിയുടെയോ ലാബ്ബനപോലുമില്ല. കാരണം സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ മാനം നാം സൗകര്യപൂർവ്വം മറന്നു. സാമാന്യജനത്തിന്റെ നീറുന്ന

പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കാൻ സുവിശേഷത്തിനും സഭയ്ക്കും കഴിവില്ലെന്ന പ്രതീതിയാണ് നാം ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വിശക്കുന്ന മനുഷ്യനോട് വരാതിരിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ മഹത്വം വർണ്ണിച്ച് അവനെ തൃപ്തനാക്കാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു ഇതുവരെയുള്ള നമ്മുടെ സുവിശേഷവത്കരണം. മനുഷ്യനെ കേവലം പരലോകപ്പാഠകളാക്കി മാറ്റാനേ നാം ശ്രമിച്ചുള്ളൂ. മതപരമോ അതിഭൗതികമോ യുഗാന്ത്യപരമോ അല്ലാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് നാം മതപരവും അതിഭൗതികവും യുഗാന്ത്യപരവുമായ ഉത്തരം നൽകുന്നു എന്നതാണ് അഭിനവസുവിശേഷവത്കരണത്തിന്റെ പോരായ്മ. വിശപ്പ്, ദാഹം, വസ്ത്രമില്ലായ്മ, പാർപ്പിടമില്ലായ്മ, തൊഴിലില്ലായ്മ, അഴിമതി, സജനപക്ഷപാതം, കൈക്കൂലി, കരിഞ്ചന്ത തുടങ്ങിയവയൊന്നും അതിഭൗതികമോ യുഗാന്ത്യപരമോ ആയ പ്രശ്നമല്ല. ഇന്നിന്റെ നിമിഷങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണ്. പ്രസ്തുത പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് യുഗാന്ത്യപരമായ പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് സുവിശേഷവിരുദ്ധമാണെന്നു മാത്രമല്ല കൃത്യവിലോപം കൂടിയാണ്.

പക്ഷംചേരലിലൂടെ സുവിശേഷവത്കരണം

വരേണ്യവർഗ്ഗം സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്നു ഗളഹസ്തം ചെയ്ത ദരിദ്രരുടെ - അരക്ഷിതരുടെ പക്ഷം ചേർന്നാണ് യേശു സുവിശേഷമായതും സുവിശേഷമേകിയതും. ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധിയുടെയും കുലീനതയുടെയും പേരിൽ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും അസ്പൃശതയും പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിലാണ് യേശു ജീവിച്ചിരുന്നത്. ശക്തരെ സിംഹാസനങ്ങളിൽ നിന്ന് മറിച്ചിട്ട് പതിതരെ ഉയർത്തുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യരൂപമാണ് യേശു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വരേണ്യവർഗ്ഗം വേലിക്കെട്ടിനപ്പുറത്തു നിറുത്തിയ “മ്ലേച്ഛന്മാ”രോടൊത്ത് യേശു ഊൺമേശ പങ്കിട്ടു (ലൂക്കാ 5:30; 14:13). സമ്പന്നർ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ നിറകൂടങ്ങളായി വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിരുന്ന സമൂഹത്തിൽ സമ്പന്നർക്കു നാശവും ദരിദ്രർക്കു ഭാഗ്യവും പ്രവചിക്കാനുള്ള ചങ്കുറ്റം യേശുവിനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ (6:20). മതസംവിധാനം ഹീനരാക്കി ഭ്രഷ്ടുകല്പിച്ച ചുങ്കക്കാരും പാപികളുമാണു ദൈവസന്നിധിയിൽ സ്വീകാര്യർ (7:29-30; 11:52; 18:14) എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുക മാത്രമല്ല മതനേതൃത്വം കൂലദ്രോഹിയായി വിധിച്ച സക്കേവൂസിന്റെ വീട്ടിൽ അവൻ അത്താഴത്തിനു മെത്തി (19:7). യഹൂദനേതൃത്വം നായ്ക്കളെന്നു വിളിച്ചുകേഴ്ചിച്ച സമർത്ഥക്കാരിലൊരുവനെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അക്ഷുണ്ണമാതൃകയാക്കി (10:33). മാന്യനായ യഹൂദപ്രമാണിക്ക് പാപിനിയുടെ പകു

തിപോലും ആതിഥ്യമര്യാദയില്ലെന്ന് അവിടുന്ന് ആക്ഷേപിച്ചു (7:44). സമ്പന്നന്റെ ധാരാളിത്വം വിസർജ്ജിക്കുന്ന ലക്ഷങ്ങളുടെ സംഭാവന വിധവയുടെ ചില്ലിക്കാശിനു മുൻപിൽ ഒന്നുമല്ലെന്നു തെളിയിച്ച യേശു (21:3) ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പക്ഷംചേരൽ വ്യക്തമാക്കുകയായിരുന്നു. മനുഷ്യർ വെറുത്തവർ ദൈവതിരുമുന്ദിര കൂടുതൽ വിലയുള്ളവരായി മാറുന്ന പരമമായ സത്യം സുവിശേഷത്തിന്റെ അന്തസത്തയാണ്.

“യേശുവിന്റെ മതാത്മകതയുടെ കേന്ദ്രബിന്ദു മനുഷ്യനായിരുന്നു.”³ മനുഷ്യമഹത്വത്തിനെതിരായിരിക്കുന്ന “എന്തും ദൈവികതയ്ക്കുമെതിരാണ് യേശു പ്രഖ്യാപിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ മഹത്വം നിഷേധിക്കുന്നതു മതമാണെങ്കിൽ ആ മതത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെയും ഉല്ലംഘിക്കാൻ അവിടുനാവശ്യപ്പെട്ടു. സാബത്തുപ്രമാണങ്ങളെക്കാൾ കൂനിപ്പോയ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഗർഭഭത്തിന് അവിടുന്ന് വില നൽകി. മോശയുടെ പരിപാവനമായ നിയമത്തെക്കാൾ വേശ്യയുടെ കണ്ണീരിന് അവൻ വില കല്പിച്ചു. ധാന്യക്കതിർ പരിച്ചതിനു ശിഷ്യർക്കുനേരെ വാളോങ്ങിയ ഫരിസേയമതാത്മകതയ്ക്കെതിരെ അവൻ സ്വരമുയർത്തി. മനുഷ്യർ മതത്തിനു വേണ്ടിയല്ല മതം മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണെന്ന വിപ്ലവകരമായ സന്ദേശം ലോകത്തെ പഠിപ്പിച്ചത് യേശുവാണ്. യേശു തന്റെ പരസ്യജീവിതത്തിലുടനീളം യത്നിച്ചത് മഹത്വമില്ലാത്ത മനുഷ്യപുത്രർക്കു മഹത്വം നേടിക്കൊടുക്കാനാണ്. വാടിപ്പോയ ജീവിതങ്ങളും കോടിപ്പോയ വദനങ്ങളും കൊഴിഞ്ഞുപോയ സ്വപ്നങ്ങളും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ നീർധാരയിൽ ജീവസ്സുറ്റതാക്കി മനുഷ്യമഹത്വത്തിന്റെ സുവിശേഷവത്കരണമാണ് യേശു നടത്തിയത്. മനുഷ്യന്റെ തലയിലെ മുടിനാരിഴ പോലും പൊഴിയുന്നത് അറിയുന്ന ദൈവം മനുഷ്യന്റെ കാര്യത്തിൽ സർവ്വദാ തൽപരനാണെന്ന് അവിടുന്നു പഠിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യവത്കരണം സുവിശേഷവത്കരണത്തിന്റെ ആദ്യ പടിയാണെന്ന യേശുപാഠം പഠിക്കുമ്പോഴാണ് മനുഷ്യത്വം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവരുടെ-ദരിദ്രരുടെ പക്ഷം ചേരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത വ്യക്തമാക്കുന്നത്. സുവിശേഷത്തോടുള്ള പ്രതിബദ്ധത ദരിദ്രനോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയിൽ നിന്നാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്.

പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരൽ കേരളസഭയിൽ

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കേരളസഭയിലെ സുവിശേഷവത്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരലിനെ വിലയിരുത്തേണ്ടത്. പട്ടിക്കും പുച്ചയ്ക്കും നടക്കാവുന്ന വഴിയിലൂടെ ഹീനജാതിക്കാരനു സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിച്ചിരുന്ന ജാതി

വ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേർന്ന് ധീരമായി പൊരുതാൻ ആദ്യമായി ചങ്കുറ്റം കാണിച്ചതു ക്രൈസ്തവസഭയാണ്. ക്ഷേത്രപ്രവേശനം പോയിട്ടു ദേവനാമം പോലും ഉച്ചരിക്കാൻ അനുവാദമില്ലാത്ത അസ്പഷ്ടതയ്ക്ക് ക്രിസ്തീയദേവാലയങ്ങളിൽ സമത്വം അനുവദിച്ചു. “ശുഭ്രമക്ഷരസംയുക്തം ദുരിത പരിവർജ്ജയതം” എന്നു പാടിയിരുന്ന സമൂഹത്തിൽ അധഃകൃതന്റെ കൂട്ടിക്ക് അക്ഷരം പഠിക്കാനുള്ള ഏക അത്താണി ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളായിരുന്നു. ജാതിയുടെ പേരിൽ വരേണ്യവർഗ്ഗം സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്നു ചവിട്ടിപ്പുറത്താക്കി കാൽക്കീഴിലമർത്തിയവന്റെ ഒപ്പം നിൽക്കാൻ ഒരുകാലത്തു കത്തോലിക്കാസഭ കാട്ടിയ ചങ്കുറ്റം കേരളചരിത്രത്തിൽ തങ്കലിപ്പികളിൽതന്നെ ആലേഖനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ജാതിശ്രേണിയിൽ താഴേക്കിടയിലുള്ള സ്ത്രീകൾക്കു മാറുമറയ്ക്കാനും പുലയർക്കു പപ്പടം കാച്ചിക്കൂട്ടാനും പോലും അനുവാദം നിഷിദ്ധമായിരുന്ന സമൂഹത്തിലാണ് എല്ലാവരും ദൈവമക്കളാണെന്ന സന്ദേശം ക്രിസ്ത്യമതം പഠിപ്പിച്ചത്. അക്കാലങ്ങളിൽ തന്റെ സാന്നിധ്യമറിയിക്കുവാൻ മാത്രം സഭ ഇവിടെ സജീവമായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യമതത്തിലേക്ക് ഏറ്റവുമധികം പരിവർത്തനം നടന്ന കാലഘട്ടവും മറ്റൊന്നായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളോടു പ്രതികരിക്കാൻ കേരളസഭ ആഭിമുഖ്യം കാട്ടിയപ്പോഴൊക്കെ ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗം ഇവിടെ ആകർഷണീയമായിരുന്നു.

സമൂഹത്തിൽ വേദനയനുഭവിക്കുന്നവർക്കൊപ്പം നിൽക്കാൻ കേരളസഭ ഒരു പരിധിവരെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. സാമൂഹികസേവനരംഗത്തും ദാരിദ്ര്യോച്ചാടനപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇത്രമാത്രം നിസ്വാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിച്ച മറ്റൊരു ഏജൻസിയും കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. ഗൂഢലുരിലും ഷിമോഗയിലും കൊട്ടിയുരുമൊക്കെ കുടിയിറക്കും കുടിയിറക്കു ഭീഷണിയുമുണ്ടായപ്പോൾ വഴിയാധാരമാകുമായിരുന്ന പാവപ്പെട്ടവന്റെ പക്ഷംചേരാൻ കേരളസഭയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. വടക്കേക്കളം ഭൂമിയിൽനിന്ന് 1600-ഓളം കുടുംബങ്ങളെ കുടിയിറക്കാൻ 1998-ൽ ഹൈക്കോടതി ഉത്തരവിട്ടപ്പോൾ നിസ്സഹായരായിത്തീർന്ന പാവപ്പെട്ട കർഷകരെ സംഘടിപ്പിച്ച് കളക്ട്രേറ്റു പടിക്കൽ തലശ്ശേരി ആർച്ചുബിഷപ്പ് ജോർജ്ജ് വലിയമറ്റം ഉപവാസമിരുന്നു. മൂന്നാർ കുടിയിറക്ക് എന്ന രാഷ്ട്രീയ നാടകത്തിനെതിരെ ധീരമായി പൊരുതിയ ഇടുക്കി മെത്രാൻ മാർ ആനിക്കുഴിക്കാട്ടിലിന്റെ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയും എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരൽ എന്ന തന്റെ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് കേരളസഭ ബഹുദൂരം വേറിട്ടുപോയിട്ടില്ല എന്നാണ് ഈ വസ്തുതകൾ വെളിവാക്കുന്നത്.

എന്നാൽ, പതിതരുടെ പക്ഷത്ത് സ്ഥിരമായി ചുവടുറപ്പിക്കാൻ കേരളസഭയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വരേണ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ലാവണങ്ങൾ അവളെ പലപ്പോഴും ഹഠാദാകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ചാഞ്ചല്യം മുതലെടുത്താണ് ഇടതുപക്ഷ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ശക്തിപ്രഖ്യാപിച്ചത്. വേലക്കാരനു കുലികൊടുക്കണമെന്നും വേതനം ജന്മിയുടെ ഔദാര്യമല്ല, തൊഴിലാളിയുടെ അവകാശമാണെന്നും കേരളക്കരയിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞത് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരാണ്. കാരണം, വി. ഗ്രന്ഥം അനുശാസിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണിവ. എന്നാൽ മാതാവു ഗുരുനാഥയുമാകേണ്ട സഭ ഗൃഹപാഠം ചെയ്യാൻ മറന്നപ്പോൾ പ്രസ്തുതപാഠം സാമാന്യജനത്തിനു പകർന്നുകൊടുക്കാൻ മാർക്സിസ്റ്റുകാർക്കു കഴിഞ്ഞു. നീതിബോധം ജനമധ്യേ മുളയെടുപ്പിക്കാൻ മാർക്സിസം അശക്തമാണ്. ക്രിസ്ത്യമതം ശക്തമായി വേരോടിയിരുന്നിടങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഇടതു പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു ചുവടുറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ പാഷണ്ഡതയായിട്ടാണ് മാർക്സിസം വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. കാരണം അതിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ പലതും ക്രിസ്തീയതയിൽനിന്നു കടമെടുത്തതാണ്. ഇതു കേരളത്തിലെയോ ഇന്ത്യയിലെയോ മാത്രം വസ്തുതയല്ല ലോകത്താകമാനം ദൃശ്യമായ പ്രതിഭാസമാണ്. സ്വതന്ത്രകേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യ ദശകങ്ങൾ കത്തോലിക്കാസഭയും മാർക്സിസവും തമ്മിലുള്ള ബലപരീക്ഷണത്തിന്റെ നാളുകളായിരുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭ വരേണ്യരുടെ പക്ഷത്താണെന്ന ധാരണ ജനിപ്പിക്കാൻ ഈ ബലപരീക്ഷണങ്ങൾ മാർക്സിസിറ്റുകാരെ ഒട്ടൊന്നുമല്ല സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുടിയാനെ ഭൂവുടമയാക്കുന്ന ഐതിഹാസികമായ ഭൂപരിഷ്കരണനിയമം മാർക്സിസ്റ്റു സർക്കാർ നടപ്പിൽ വരുത്തിയപ്പോൾ കത്തോലിക്കാസഭ അതിനെ എതിർത്തു. തന്മൂലം സഭ പാവങ്ങൾക്കെതിരായിരുന്ന പ്രതീതി സാധാരണക്കാരുടെയിടയിൽ വളർന്നു ശക്തിപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

ഭരണത്തിന്റെ ശീതളചരായയിൽ ഇടതുപക്ഷപാർട്ടികൾ വിപ്ലവവും സാമൂഹികനീതിയും മറ്റ് അധികാരത്തിന്റെ സുരപാനം ചെയ്യുകയാണ്. നീതിയെക്കാൾ വലുത് അധികാരമാണെന്നും വർഗ്ഗരഹിതസമൂഹമെന്നത് വക്തരമാണെന്നും അവർക്കു ബോധോദയം ലഭിച്ചു. മാർക്സിസ്റ്റ് ആചാര്യന്മാർ കുത്തക മുതലാളിമാരുടെ അങ്കണത്തിൽ ആനുകൂല്യത്തിനായി അട്ടിപ്പേറുകിടക്കുകയും മുതലാളിമാരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കൊത്ത് നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ സാധാരണക്കാർ വീണ്ടും രക്ഷകനെ തേടുകയാണ്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കേരളസഭ സാമൂഹ്യനീതിയുടെ പുനഃസ്ഥാപനത്തിനായി പുനരർപ്പണം ചെയ്യേണ്ടത്. ഇന്നാട്ടിലെ

വേദനിക്കുന്നവന്റെ ഹൃദയസ്വപ്നങ്ങൾ സഭയുടേതുമാകണം. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അനുശാസിക്കുന്നതുപോലെ “ഇക്കാലത്തെ മനുഷ്യരുടെ വിശിഷ്ട പാവങ്ങളുടെയും പീഡിതരുടെയും സന്തോഷങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും സങ്കടങ്ങളും ഉത്കണ്ഠയുമെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികളുടെയും കൂടിയാണ്.”⁴ പാവപ്പെട്ടവന്റെയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവന്റെയും നിശ്ചിതരോദനങ്ങളായിരിക്കണം നയരൂപീകരണത്തിൽ സഭയുടെ ചാലകശക്തി. കൊളംബിയായിലെ കർഷകരോടു പോൾ ആറാമൻ മാർപാപ്പ പറഞ്ഞു, “ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ നിശ്ചിതരായി എന്നെ ശ്രവിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ വേദനകളിൽ നിന്നുയരുന്ന ദയനീയസ്വരം ഞാൻ കേൾക്കുന്നു.”⁵ ഇത്തരം ദയനീയസ്വരങ്ങൾ കേൾക്കാനുള്ള ശ്രവണശക്തിയാണ് കേരളസഭ കൈവരിക്കേണ്ടത്.

കേരളത്തിലെ എന്നല്ല ഇന്ത്യയിലെതന്നെ ജനങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം ദാരിദ്ര്യമാണ്. ഇതാകട്ടെ സാമ്പത്തികവിതരണത്തിലെ അനീതിപരമായ അസമത്വംമൂലം സംഭവിക്കുന്നതാണുതാനും. അനീതിയും അഴിമതിയും പാവപ്പെട്ടവന്റെ ചോരയുറ്റിക്കൂടിക്കുന്നു. ഉള്ളവനു കൂടുതൽ നൽകപ്പെടുകയും ഇല്ലാത്തവനിൽനിന്ന് ഉള്ളതുകൂടി എടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന അഭിനവ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥിതിയിൽ സഭയ്ക്കു വ്യക്തമായ നിലപാടുകളുണ്ടോ?

വൻകിട കമ്പനികളുടെ കപ്പലുകളും കുറ്റൻ ബോട്ടുകളും തീരത്തോടടുത്തു ട്രോളിങ്ങ് നടത്തുന്നതിനാൽ, പകലന്തിയോളം വലവലിച്ചിട്ടും ഒരു മത്തിക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലും കിട്ടാതെ കേരളത്തിലെ ഞോളമിങ്ങോളമുള്ള കടലോരമക്കൾ കണ്ണീരൊഴുക്കിയപ്പോൾ അവർക്കുവേണ്ടി ശബ്ദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ശബ്ദിച്ചവരുടെ വായയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമവും എൺപതുകളിൽ ഔദ്യോഗിക നേതൃത്വത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായി. തികച്ചും ന്യായവും യുക്തവുമായ കാരണങ്ങളാലാണ് സഭ അപ്രകാരം പ്രതികരിച്ചതെന്നു കരുതിയാലും പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേർന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ തുടർച്ചയാണോ കേരളസഭയെന്നു സന്ദേഹിക്കാൻ ഈ സംഭവം നിമിത്തമായി.

കൈക്കൂലി കൊടുക്കാൻ കാശില്ലാത്തതിനാൽ കാര്യസാധ്യത്തിനായി പഞ്ചായത്താപ്പീസു മുതൽ സെക്രട്ടറിയേറ്റുവരെ കയറിയിറങ്ങി കാലുതേഞ്ഞവന്റെ ഉള്ളംകാലിലെ പൊള്ളലും ഉള്ളിലെ വികാരത്തള്ളലും കാണാനുള്ള സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി സഭയ്ക്കുവേണം. കഴിവും പ്രാഗൽഭ്യവുമുള്ളവർ ജോലിതേടി തെണ്ടുമ്പോൾ പണവും പിടിപാടുമുള്ളവർ മികച്ച ജോലികൾ പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നു. അഴിമതി അടിമുടി ഗ്രസിച്ച ഈ സമൂഹഗാത്രത്തിൽ ചൂഷണത്തി

നിരയാകുന്നവരുടെ ഒപ്പം നിൽക്കാനുള്ള പ്രതിബദ്ധത സഭയ്ക്കുണ്ടോ? ഒരു പുരുഷായുസ്സു മുഴുവൻ അധാനിച്ചു മലമടക്കിൽ കനകം വിളിച്ചു കുറ്റത്തിനു നിയമത്തിന്റെ നൂലാമാലയിൽ കുടുക്കി പാവപ്പെട്ട കർഷകനെ കുടിയിറക്കുന്ന കിരാതനിയമങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ എതിർപ്പിന്റെ സുവിശേഷനാദം മുഴക്കാൻ സഭയ്ക്കു കഴിയുമോ? ഒരു ചാൺ വയറിന്റെ നിറവിയായി എച്ചിൽതൊട്ടിയിൽ പട്ടികളുമായി മല്ലിട്ടു പരാജയപ്പെട്ടു കരയുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ ദൈന്യതകണ്ടു കൂടെക്കരയാൻ കഴിയുമ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ ബലഹീനതയെ ചൂഷണം ചെയ്തു മദ്യമൊഴുക്കി പണംവാറുന്ന അബ്കാരി പ്രഭൃതികൾക്കെതിരെയും അഴിമതിക്കെതിരെയും ചെറുവിരലനക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ഭരണകൂടത്തിനെതിരെയും കുരിശുയുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള തന്റേടം നേടുമ്പോഴാണ് നാം പാവങ്ങളുടെ പക്ഷത്താണെന്നു തെളിയിക്കുന്നത്.

പക്ഷംചേരലും വർഗ്ഗസമരവും

ദരിദ്രന്റെ പക്ഷംചേരണം എന്നതിന്റെ മറുവശം ചൂഷകരായ ധനികന് എതിരൂ നിൽക്കണം എന്നതുതന്നെയാണ് (To be with the oppressed is to be against the oppressor). സർവ്വാശ്ലേഷിയായ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഈ പക്ഷംചേരൽ സുവിശേഷാനുസൃതമാണോ എന്നതാണ് അടിസ്ഥാന പ്രശ്നം. ഇത് മാർക്സിയിൽ വീക്ഷണത്തിലെ വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ തനിയായ വർത്തനമല്ലേ എന്നു സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്.

ദരിദ്രന്റെ പക്ഷംചേരാതെ ധനികനോടും ദരിദ്രനോടും സമദൂരസിദ്ധാന്തം പാലിക്കുന്നത് സുവിശേഷാനുസൃതമോ? എല്ലാവരെയും പ്രീണിപ്പിക്കാനുള്ള നയം പിശാചുമായിപോലും ഒത്തുതീർപ്പിനുള്ള ശ്രമമാണ്. ഈ പ്രീണനനയം സുവിശേഷവിരുദ്ധവും പ്രതിസാക്ഷ്യജന്യവുമാണ്. അനീതിയുടെ വ്യവസ്ഥിതികൾക്കെതിരെ സ്വരമുയർത്തിയതിന്റെ പരിണിതഫലമാണ് യേശുവിന്റെ കുരിശ്. സമൂഹത്തിലെ പാവപ്പെട്ടവനുവേണ്ടി അവന്റെ ഒപ്പം നിന്ന് അവരിലൊരാളായി വാദിച്ചതിനാലാണ് അവൻ കുരിശിലേറ്റപ്പെട്ടത്. പാവപ്പെട്ടവന്റെ പക്ഷംചേർന്നതിന്റെ ഫലമായി മരണം വരിച്ച യേശുവിന്റെ മരണത്തിലൂടെ കൈവന്ന രക്ഷയുടെ പ്രഖ്യാപനമാണു സുവിശേഷപ്രഘോഷണമെങ്കിൽ സുവിശേഷവൽകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രതിമാനംതന്നെ പാവങ്ങളുടെ പക്ഷം ചേരൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. എതിർക്കപ്പെടേണ്ട വ്യവസ്ഥിതികൾ എതിർക്കപ്പെടണം. അവയുമായുള്ള ഒത്തുതീർപ്പ് യേശുമാർഗ്ഗത്തിനനുമാണ്. വിശന്നു കരയുന്നവനോടുള്ള അനുഭാവം പക്ഷം ചേരലിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. അവൻ അപ്പം നിഷേധിച്ച വ്യവസ്ഥിതി

കൾക്കെതിരെയെന്ന് അവന്റെ അവകാശമായി അപ്പത്തെ അനുസ്യൂതം പ്രാപ്തമാക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമെ പക്ഷം ചേരൽ പൂർണ്ണമാവൂ.

ഈ എതിർപ്പ് ഒരു വർഗ്ഗസമരമല്ല, കാരണം അത് ആരുടെയും നാശമാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അനീതിയുടെ വ്യവസ്ഥിതികളെ തകിടം മറിക്കുന്നതിലൂടെ ചൂഷകനെയും ചൂഷിതനെയും ദൈവരാജ്യ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഭാഗമാക്കി മാറ്റുക എന്നതാണ് ഈ എതിർപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യം. ചൂഷകനെ കൊന്ന് ചൂഷിതൻ രാജാവാകുന്ന മാർക്സിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതിയുമായി ഈ പക്ഷംചേരലിന് (option for the poor) ഇരുളും വെളിച്ചവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ട്. പതിതരേത്തേടി വന്ന പരമകാരുണികനായ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യത്തിലെ നിത്യനുതനമായ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ നീർധാരയിൽ ധനികനും ദരിദ്രനും ഒന്നാകണം. വർഗ്ഗസമരം സാഹോദര്യത്തിനു വഴിമാറണം. തന്മൂലം ദരിദ്രനോടുള്ള പക്ഷംചേരൽ ധനികന് എതിരായിട്ടാണെങ്കിലും, അവനു കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കു കാരണമായേക്കാമെങ്കിലും, അടിസ്ഥാനപരമായി അവനേയും രക്ഷിക്കുവാനാണ്. ഈ പക്ഷംചേരലിനു സഭ സന്നദ്ധമാകാതെ വരുമ്പോൾ ധനികനും ദരിദ്രനും രക്ഷിക്കപ്പെടാതെപോകുന്നു.

കേരളസഭ പലപ്പോഴും പക്ഷംചേരാൻ മടിക്കുന്നത് സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ ലാവണങ്ങൾ നഷ്ടമാകുമെന്നു ഭയന്നാണ്. ഭരണകക്ഷി നിയമം കൈയിലെടുത്ത് അമ്മാനമാടി രാഷ്ട്രീയപ്രതിയോഗികളെ ഒന്നാണായി മലബാറിൽ വകവരുത്തുമ്പോൾ പ്രതികരിക്കാൻ സഭ ഭയക്കുന്നു. കാരണം, ഭരണകക്ഷിയുടെ അപ്രീതി സുരക്ഷിതത്വത്തിനു ഭീഷണിയാണ്. പതിനായിരങ്ങൾ പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കുന്ന നാട്ടിൽ വികലമായ വികസനനയത്തെക്കുറിച്ച് വീരവാദം മുഴക്കുന്നവർക്കെതിരെ വാ തുറക്കാൻ മടിക്കുന്നതിനും കാരണം മറ്റൊന്നല്ല. ജീവിതായോഗ്യതയുടെ നീറുന്ന മുറിവുകൾക്കും പുകയുന്ന സംഘർഷങ്ങൾക്കും മധ്യേ ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ നീർധാര നിർഭയം ഒഴുക്കാനാണ് യേശു സഭ സ്ഥാപിച്ചത്. ഭീരുക്കൾ ദൈവരാജ്യം അവകാശമാക്കുകയില്ല (വെളി. 21, 3). സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ തീരത്തു സ്വസ്ഥമായി നങ്കൂരമിട്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളായി കിടന്നു ചലനശേഷി കൈമോശം വന്നുതുടങ്ങിയ കേരളസഭയെ ഇന്നാട്ടിലെ പാവപ്പെട്ടവന്റെ പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതസാഗരത്തിലേക്ക് തള്ളിയിറക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചുറ്റുമുയരുന്ന നിലവിളിക്കു കാതുകൊടുക്കാത്ത നോഹയുടെ യാനപാത്രമല്ല സഭ.

പക്ഷംചേരലിനെ എതിർക്കാൻ കേരളസഭയിലെ യാഥാസ്ഥിതിക ദൈവശാസ്ത്ര പക്ഷം സാധാരണമായി മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്ന

വാദം. “മനസ്ഥിതിയാണുമാറേണ്ടത്, വ്യവസ്ഥിതിയല്ല” എന്നതാണ്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ യുക്തിസഹവും ആകർഷകവുമായി തോന്നാമെങ്കിലും ഈ വാദം വസ്തുതകൾക്കു നിരക്കുന്നതല്ല. തഴകിപ്പോയ അനീതിയുടെ വ്യവസ്ഥിതികൾ സംവിധാനാത്മകതിന്മയായി രൂപപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അവയെ കേവലം വൈയക്തിക പരിവർത്തനത്തിലൂടെ അതിജീവിക്കാനാവില്ല. ഉദാഹരണമായി കേരളത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അയിത്താചാരം തികച്ചും നീതിയുക്തവും ദൈവഹിതാനുസൃതവുമാണെന്ന് ഒരുപോലെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരാണ് ഇവിടുത്തെ അധീനരും അധീശരും. സാമൂഹികവിപ്ലവത്തിലൂടെ പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥിതിയ്ക്ക് അന്ത്യം കുറിച്ചപ്പോഴാണ് ഇരു കൂട്ടരുടെയും മനോഭാവങ്ങൾക്ക് മാറ്റം വന്നത്. തന്മൂലം വ്യവസ്ഥിതിയല്ല മനസ്ഥിതിയാണു മാറേണ്ടത് എന്ന തത്വത്തെ ദൈവദത്തമായ നിയമംപോലെ മുറുകെപ്പിടിക്കാൻ കേരളസഭ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമാകരുത്.

പക്ഷംചേരലിന്റെ പ്രായോഗികത

എപ്രകാരമാണ് പക്ഷംചേരേണ്ടത് എന്ന പ്രശ്നമാണ് സുവിശേഷപ്രഘോഷകനെ പലപ്പോഴും അലട്ടുന്നത്. മുപ്പത് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യബോധവും വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത നിശ്ചയദാർഢ്യവും സ്പഷ്ടമായ ജീവിതസാക്ഷ്യവും ദരിദ്രരോട് ആത്മാർത്ഥമായ പക്ഷപാതവും വഴി സഭാസമൂഹത്തിന് നേതൃത്വം നല്കാനുറച്ച ലാറ്റിനമേരിക്കൻ മെത്രാന്മാരുടെ (CELAM) “സഭയും രാഷ്ട്രവും” എന്ന പ്രമാണരേഖയിൽനിന്ന് ഏതാനും വിചിന്തനങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.⁶

“മെത്രാന്മാരും വൈദികരും ധനികരോടു പക്ഷംചേരുന്നു എന്ന ആവലാതിയ്ക്ക് അറുതി വരുത്തുകയാണ് നാം ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടത്. ഇവിടെ വസ്തുതകളുടെ പുറന്തോടും സത്യാവസ്ഥയും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും അന്തരമുണ്ട് എന്ന കാര്യം ഞങ്ങൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കട്ടെ. ഔദ്യോഗികസഭയെ ധനികയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനു പല സംഗതികൾ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. വലിയ അരമനകൾ, സാധാരണ ജനത്തിന്റെതിനേക്കാൾ മെച്ചമായ വൈദികമന്ദിരങ്ങൾ, സന്നയാസ ഭവനങ്ങൾ, കൊട്ടാരസമാനമായ കാറുകൾ, കഴിഞ്ഞകാലത്തു നിന്നു കടംവാങ്ങിയ വേഷവിധാനങ്ങൾ മുതലായവ ഇതിൽപ്പെടുന്നു.”⁷

- മനുഷ്യാചിതമായി ജീവിക്കാനാവശ്യമായ ഭൗതിക വസ്തുക്കളുടെ അഭാവം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ദരിദ്ര്യം തിന്മയും അപലപനീയവുമാണെന്ന ധാരണ ജനങ്ങളിൽ വളർത്തുക. ⁸

- ഭൗതികവസ്തുക്കളെ സ്വന്തമാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥതയുടെ കെട്ടുകൾ പൊട്ടിച്ച് ശക്തിയും സമ്പത്തും പൊതുനന്മയെ ലക്ഷ്യം വച്ചു ക്രമീകരിക്കുന്നതിനു ക്രൈസ്തവനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യം മെത്രാന്മാരും വൈദികരും അല്മായരും സന്ന്യസ്തരും സ്വന്തമാക്കണം.⁹

- ഏറ്റവുമധികം ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുകയും ഏതെങ്കിലും കാരണവശാൽ ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യപ്പെട്ടവരുടെ ഒപ്പം നിൽക്കാൻ സഭയ്ക്കുകഴിയണം.¹⁰

- ദരിദ്രരുടെ പ്രശ്നങ്ങളും അവരുടെ സമരങ്ങളും സഭയുടേതുമാകണം. ദരിദ്രരുടെ ഭാഷ സംസാരിക്കാൻ സഭയ്ക്കുകഴിയണം.¹¹

- അനീതിയ്ക്കും മർദ്ദനത്തിനുമെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തുക ദരിദ്രർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദുസ്സഹമായ സാഹചര്യങ്ങൾക്കെതിരെ സമരം ചെയ്യുക. പ്രസ്തുത സാഹചര്യത്തിനുത്തരവാദികളായ വ്യക്തികളുമായി സംവാദത്തിലേർപ്പെട്ട് അവരെ തങ്ങളുടെ കടമയെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരാക്കുക.¹²

- സ്വയം പരിത്യജിച്ച് ദരിദ്രരോടൊത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രേഷിതരോട് എപ്പോഴും ചേർന്നുനിന്ന് മെത്രാന്മാർ അവർക്ക് ഉത്തേജനവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകണം. അതുവഴി തങ്ങൾ എപ്പോഴും അവരുടെ പക്ഷത്താണെന്നും അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെ താറടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന തല്പരകക്ഷികളെ തങ്ങൾ ഒരിക്കലും ശ്രവിക്കുകയില്ലെന്നും അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തണം.¹³ ഇവയിൽ പലതും കേരളസഭയിലും പ്രായോഗികമാക്കാവുന്നതല്ലേ?

ഉപസംഹാരം

സുവിശേഷവത്കരണം സുവിശേഷാനുസ്യതമാകണമെങ്കിൽ പാവങ്ങളുടെ പക്ഷംചേരേണ്ടതുണ്ട്. സുവിശേഷവത്കരണ യത്നങ്ങളുടെയെല്ലാം ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം മാമ്മോദീസയാണ്. എന്നാൽ അത് സുവിശേഷവത്കരണത്തിന്റെ ആദ്യപടിയാകരുത്. ഒരുവനെ മനുഷ്യനാക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ആദ്യം വേണ്ടത്. മനുഷ്യാചിതമായ മഹത്വവും ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവരോടു ചേർന്ന് അവയ്ക്കുവേണ്ടി പോരാടുമ്പോൾ സുവിശേഷം പ്രായോഗികമാക്കപ്പെടുകയാണ്. സുവിശേഷവത്കരണത്തെ കേവലം ബോധവത്കരണമോ (conscientization) വിമോചനമോ (liberation) മാത്രമാക്കി മാറ്റാനുള്ള ഏതു ശ്രമവും അപലപിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. വിമോചനവും ബോധവത്കരണവും മാർഗ്ഗമല്ലാത്തുള്ള സുവിശേഷവത്കരണവും അപലപിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

ആടയാഭരണങ്ങളണിഞ്ഞ് അലങ്കരിച്ച വേദികളിൽ നിന്നു നടത്തുന്ന ഗംഭീരപ്രസംഗങ്ങളല്ല സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം. കർത്താവു ചെയ്തത് അതല്ല. വേദനിക്കുന്നവനോടൊപ്പം നിൽക്കാനാണവിടുന്ന് പഠിപ്പിച്ചത്. ഈ പാഠം മറക്കുമ്പോൾ സാമാന്യ ജനത്തിനും സുവിശേഷത്തിനും അപ്രസക്തമായവയിൽ ചിന്തകളെ ചുറ്റിത്തിരിയാൻ സഭ നിർബന്ധിതയാകും എന്നതിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമാണു കേരളസഭ. മീൻനാറുന്ന പടവിനെ വചനവേദിയാക്കി, മുറിവേറ്റ ഹൃദയങ്ങളെ തന്റെ ഹൃദയത്തോടു ചേർത്തു നിർത്തി, മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ തീവ്രദുഃഖങ്ങളെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അമൃതധാരയിൽ പുളകമണിയിച്ച യേശുവിന്റെ അനുയാതികൾ ഇന്നു വചനത്തെക്കുറിച്ചുപോലും ചിന്തിക്കാതെ വചനവേദിയുടെ സ്ഥാനത്തെച്ചൊല്ലി കലഹിക്കുന്നു. ദരിദ്രന്റെ പക്ഷംചേരുന്നതിനു തന്നെത്തന്നെ ബലിയർപ്പിക്കേണ്ടിവന്നവന്റെ അനുയാതികൾക്ക് ദരിദ്രനോ ബലിയോ വിഷയമല്ലാതാകുന്നു. ഒരുമയുടെ നവജീവൻ സിരകളിൽ പകരാൻ മരിച്ചവന്റെ പേരിൽ റീത്തുകളും സങ്കുചിത താല്പര്യങ്ങളും ഫണം വിടർത്തി അന്യോന്യം വിഷം ചീറ്റുന്നു. കൊതുകിനെ അരിച്ചുനീക്കി ഒട്ടകത്തെ വിഴുങ്ങാനുള്ള (മത്താ. 23:24) ഈ പ്രവണത ദരിദ്രന്റെ പക്ഷം ചേരാനുള്ള കേരളസഭയുടെ വൈമുഖ്യത്തിന്റെ ദുരന്തഫലമാണ്.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. പാക്കിസ്ഥാനിലെ ഫൈസലാബാദ് രൂപതയുടെ മെത്രാനായിരുന്ന ബിഷപ്പ് ജോൺ ജോസഫ് 1998 മെയ് 6 നാണ് മരിച്ചത്. ഇത് ആത്മാഹുതിയാണെന്നും കൊലപാതകമാണെന്നും അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ട്.
2. *Declaration of the Bishop's Synod, Rome, 1971*
3. എസ്. പൈനാടത്ത്, *നവചേതന*, L. 8; p. 6.
4. *സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ* 1 (G.S. 1)
5. പോപ്പ് പോൾ VI 1968 ആഗസ്റ്റ് 23 ന് കൊളംബിയയിലെ മോസ്ബറായിൽവച്ച് കർഷകരോടു നടത്തിയ പ്രസംഗം.
6. സഭയും ദാരിദ്ര്യവും : 1968 ആഗസ്റ്റ് 24 മുതൽ സെപ്റ്റംബർ 6 വരെ CELAM മെട്രെല്ലിനിൽ സമ്മേളിച്ചു പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രമാണരേഖ.
7. *Ibid.*, No. 2.
8. *Ibid.*, No. 4a.
9. *Ibid.*, No. 7.
10. *Ibid.*, No. 10
11. *Ibid.*
12. *Ibid.*
13. *Ibid.*, No. 11.

05

കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ സാമൂഹിക സംഭാവനകളും മാർക്സിസ്ത തമസ്കരണ നയങ്ങളും

ചരിത്രം വസ്തുതകൾക്കുപരി വിജയിയുടെയും അധികാരിയുടെയും പക്ഷത്ത് നിലയുറപ്പിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നതാണ് അതിന്റെ നാശവഴി തരുന്ന സന്ദേശം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി വിഗതികൾ തങ്ങൾക്കനുകൂലമല്ലെങ്കിലും തങ്ങൾക്കനുകൂലമായി ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കാൻ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ മത്സരിക്കാറുണ്ട്. ഇപ്രകാരമൊരു അപചയം കേരള ചരിത്രത്തിന്റെ രചനയിലും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വസ്തുതാപരമാണ്. തങ്ങൾക്കു ഗുണകരമായവയുടെയും ആയവരുടെയും സംഭാവനകളെ പർവ്വതീകരിച്ചും തങ്ങൾക്കു താല്പര്യമില്ലാത്ത പ്രസ്താവനകളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സംഭാവനകൾ എത്രകണ്ട് ശ്രേഷ്ഠമാണെങ്കിലും അവയെ തമസ്കരിച്ചും ചരിത്രരചന നിർവ്വഹിക്കുമ്പോഴാണ് ചരിത്രം വസ്തുതാവിരുദ്ധവും വൈരനിര്യാതബുദ്ധിയുൾക്കൊള്ളുന്നതും ആയിത്തീരുന്നത്. ഇ. എം. എസിന്റെയും കൃഷ്ണനാടാരുടെയും ബി. രാജീവന്റെയും മൊക്കെ ചരിത്രാപഗ്രഥനങ്ങൾ പക്ഷപാതപരമായി പോയതിന്റെ ഫലമായി കേരളചരിത്രം വസ്തുതാപ

രമായി വായിക്കാൻ വഴിയില്ലാതായി. ഉദാഹരണമായി, ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ അരുവിപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠയെ ഇതിഹാസസംഭവമായി വാഴ്ത്തുകയും എഴുത്തച്ഛന്റെയും, ആശാന്റെയും കാവ്യങ്ങളെ കേരള നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഊർജ്ജ സ്രോതസ്സായി ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രം രൂപപ്പെടുത്തിയ ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരെയും ചാവറകുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനെയും സമ്പൂർണ്ണമായി തമസ്കരിക്കാനാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ ഒരുമ്പെട്ടത്. കേരളത്തിന്റെ ദേശീയതക്ക് വർഗ്ഗീയതയുടെയോ വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെയോ നിറം പകരാനുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമങ്ങൾ നിലവിലുള്ള ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ട്.

മാർക്സിസ്തൻ ചരിത്രകാരന്മാർ ചരിത്രമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെത്തന്നെ പുനർനിർമ്മിക്കാനാണ് പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. കാരണം, മാർക്സിസം ചരിത്രത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതുതന്നെ പക്ഷപാതപരമായിട്ടാണ്. മാർക്സിസ്റ്റ് വീക്ഷണത്തിലെ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗസർവ്വാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു സഹായകമായ സംരക്ഷണങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് മാർക്സിസ്തൻ ചരിത്രരചനകൾ. പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യത്തിനു സഹായകമല്ലാത്തതും ചരിത്രത്തിന്റെ നാശവഴികളിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ സംഭവങ്ങളെയും സംഭാവനകളെയും തമസ്കരിക്കാനോ നിഷ്പ്രഭമാക്കാനോ ഉള്ള ശ്രമം മാർക്സിസ്തൻ ചരിത്രനിർമ്മാണസഭയുടെ സ്വഭാവമാണ്. പുനപ്രവയലാർ സമരവും കയ്യൂർ മൊറാഴ സമരങ്ങളും ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമര ചരിത്രനേതാക്കളും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതായി മാർക്സിസ്തൻ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിന്റെ കാരണമിതാണ്. ഗാന്ധിജിയെക്കാരും മഹാനായി ലെനിനെയും മാവോയെയും ചിത്രീകരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. മാർക്സിസ്തൻ വീക്ഷണവുമായി ഒത്തുപോകാത്ത പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും ചരിത്രത്തെ അവഗണിക്കാനും പിന്തിരിപ്പൻ, കോളോണിയൽ-ബൂർഷ്വാ മൂരാച്ചി തുടങ്ങിയ ലേബലൊട്ടിച്ച കാണാപ്പുറങ്ങളിലേക്ക് ഒതുക്കാനും മാർക്സിസ്തൻ ചരിത്രകാരന്മാർ എന്നും ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ കേരള ചരിത്ര രചനയിൽ മാർക്സിസ്തൻ വീക്ഷണത്തിനായിരുന്നു എന്നും മേൽക്കോയ്മ. അതിനാൽ തന്നെ മാർക്സിസത്തിനു സ്വീകാര്യമല്ലാത്ത ക്രൈസ്തവസഭയും സഭയുടെ സംഭാവനകളും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ഗളഹസ്തം ചെയ്യപ്പെട്ടു. എത്രമേൽ അവഗണിച്ചാലും കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിനിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ക്രൈസ്തവസഭ നൽകിയ സംഭാവനകളെ ആർക്കും അവഗണിക്കാനാവില്ല എന്ന സത്യം വെളിപ്പെടുത്തുക ഈ ലഘുപഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ചരിത്രത്തിലെ തമസ്കരണം വഴി ക്രൈസ്തവർ വെറും കച്ചവടക്കാരും, അന്ധികുതകുടിയേറ്റക്കാരും അരാഷ്ട്രീയവാദികളും കലാസാഹിത്യ രംഗങ്ങളിലെ പിന്തിരിപ്പന്മാരും ദേശസ്നേഹമില്ലാത്തവരുമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ വസ്തുത. ചരിത്രത്തെ നേർരേഖയിൽ വായിച്ചാൽ ഈ ആരോപണങ്ങൾ അടിസ്ഥാനരഹിതമാകും എന്നു സമർത്ഥിക്കുകയും ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്.

സാംസ്കാരിക രംഗത്തെ സംഭാവനകൾ

യൂറോപ്പിലെന്നതുപോലെ ബൗദ്ധിക രംഗത്തെ നവോത്ഥാനം കേരളത്തിലോ ഭാരതത്തിലോ നടന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ യൂറോപ്യൻ നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങൾക്ക് സമാന്തരമായി മതസാമൂഹിക രംഗത്ത് ശ്രദ്ധേയമായ ചില ചുവടുവയ്പുകൾ കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ പ്രചരിതമായിരുന്ന വിവിധ മതങ്ങളിൽ ഇതിന്റെ അനുരണനങ്ങൾ വായിച്ചെടുക്കാനാകും. അവയെക്കുറിച്ച് അന്യത്ര പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനാൽ ഈ പഠനത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ചുമാത്രമേ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളൂ. 1599-ാം ആണ്ട് ജൂൺ മാസം 20-26 തീയതികളിൽ ഉദയം പേരൂർ സൂനഹദോസ് സമ്മേളിച്ചു. 133 'കത്തനാർമാരും' 20 ശംശാനകളും 660 അത്മായപ്രതിനിധികളും പങ്കെടുത്ത ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ ആധികാരികതയെക്കുറിച്ചും ഉദ്ദേശ്യ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ടാകാം. എന്നാൽ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ ജനപ്രതിനിധിസഭയായിച്ചേർന്ന ഈ സമ്മേളനം കേരളസമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അനാചാരങ്ങൾക്കെതിരെ പൊരുതാൻ തീരുമാനമെടുത്തു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. അയിത്തം, തീണ്ടൽ, തൊടീൽ, ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയിലധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹിക വിഭവചനങ്ങൾ എന്നിവ സുവിശേഷ മൂല്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാകയാൽ അവയ്ക്കെതിരെ പൊരുതുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.¹ ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ ഇത്തരം അനാചാരങ്ങൾ നിരോധിച്ച് നിയമനിർമ്മാണം നടത്താനും സൂനഹദോസിനു സാധിച്ചു (Decree II, Session IX). ബഹുഭാര്യത്വം (polygamy), ബഹുഭർതൃത്വം (polyandry) എന്നിവ കർക്കശമായി നിരോധിക്കാനും സൂനഹദോസ് നിയമമുണ്ടാക്കി. ബഹു ഭാര്യത്വം നിയമവിരുദ്ധമായി ഇന്ത്യൻ സമൂഹം കരുതുന്നതിനും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പേ ഈ ലക്ഷ്യത്തിനായി നിയമനിർമ്മാണം നടത്തിയതിനെ നിസ്സാരവൽക്കരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ശൈശവവിവാഹം നിയമവിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കാനും സൂനഹദോസിനു കഴിഞ്ഞ (Decree X, Session VIII) സമൂഹത്തിൽ നില

നിന്നിരുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളായ ക്ഷുദ്രക്രിയകൾ, കുടോത്രം, മന്ത്രവാദം, ആഭിചാരക്രിയകൾ, ഭാവിപ്രവചനം എന്നിവയെ നിരോധിക്കാനും സൂനഹദോസ് മുൻകൈ എടുത്തു. ആൺമക്കൾക്കും, പെൺമക്കൾക്കും പിതൃസ്വത്തിൽ തുല്യാവകാശമുണ്ടെന്ന ചരിത്രപരമായ തീരുമാനംവഴി മരുമക്കത്തായ വ്യവസ്ഥിതി ഉളവാക്കിയ അനീതിപരമായ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയിൽ കേരളത്തിനു ദിശാബോധം നൽകാൻ ഈ സിനഡിനു സാധിച്ചു.

ക്രൈസ്തവർ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രം തിങ്ങിപ്പാർത്ത് സംഘബലം കാണിക്കാതെ നാട്ടിലുടനീളം ഇതരമതസ്തരുടെയിടയിൽ സാഹോദര്യത്തോടെ വർത്തിക്കണമെന്നും സ്വതവേ കച്ചവടക്കാരായ ക്രൈസ്തവരോട് കൊള്ളപ്പലിശയും അന്യായലാഭവും തെറ്റാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി ഒഴിവാക്കണമെന്നും സൂനഹദോസ് നിർദ്ദേശിച്ചു. മദ്യവ്യവസായം എത്രമേൽ ലാഭകരമാണെങ്കിലും അത് ക്രൈസ്തവർക്ക് നിഷിദ്ധമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കണം സിനഡ് ധീരതകാട്ടി.² കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിനു ദിശാബോധം നൽകുന്ന സുചിന്തിതമായ തീരുമാനങ്ങളാണ് സൂനഹദോസ് പ്രഖ്യാപിച്ചത് എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക രംഗത്തെ ഒട്ടേറെ മേഖലകളിൽ കാലത്തിനുമുമ്പേ പറന്ന പക്ഷിയായിരുന്നു ഉദയം പേരൂർ സൂനഹദോസ്. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സൂനഹദോസിന്റെ ക്രിയാത്മകമായ സാമൂഹിക ഇടപെടലുകളെ തമസ്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അടിമക്കച്ചവടത്തിനെതിരെ എസ്. കെ. വസന്തൻ രചിച്ച കേരളചരിത്രനിഘണ്ടുവിൽ കേരളത്തിലെ അടിമക്കച്ചവടത്തിന്റെ ഹീനതകൾ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ചങ്ങാനാശ്ശേരി, തിരുനക്കര, ആലപ്പുഴ, കൊല്ലം, പേട്ടാ, കോവളം, കായംകുളം, ചിറയിൻകീഴ്, കണിയാപുരം തുടങ്ങിയ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ അടിമച്ചന്തകൾ നിലനിന്നിരുന്നുവത്രേ.

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനചിന്തകളിലൊന്ന് മനുഷ്യമഹത്വമാണ്. മനുഷ്യവ്യക്തി ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവനാകയാൽ (ഉൽപ 1:26) ഓരോ മനുഷ്യജന്മവും അമൂല്യമാണെന്ന് ക്രിസ്തുമതം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ മനുഷ്യമഹത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന സകലതിന്മകളെയും ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം എതിർക്കുന്നു. മനുഷ്യമഹത്വം നിഷേധിക്കുന്ന ഗുരുതരമായ തിന്മകളിലൊന്നാണ് അടിമസ്വന്ദ്രവ്യവസ്ഥ. സമ്പത്തും അധികാരവും സ്വാധീനവുമുള്ള സവർണ്ണവർഗ്ഗം അവർണ്ണരെ മൃഗങ്ങൾക്കുതുല്യം അടിമകളായി ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്ന ഹീനമായ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയാണ് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിവരെ കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നത്. “കേരളചരിത്രം” എന്ന ഗ്രന്ഥം

കേരളത്തിലെ അടിമവ്യവസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് നൽകുന്ന വിവരണം ശ്രദ്ധിക്കുക.

“കൃഷിപ്പണിക്കു വേണ്ടി ഭൂമിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഭൂവുടമകൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അടിമകൾക്ക് കണക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. കന്നുകാലികളെപ്പോലെ അവരെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്തിരുന്നു. അടിമകളെ കൊല്ലാൻപോലുമുള്ള ജന്മിമാരുടെ അവകാശത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കാനും പറയാനും ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല തന്നെ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എന്തെങ്കിലും ജീവിതാവകാശമുള്ള മനുഷ്യരോടെന്ന നിലയ്ക്കായിരുന്നില്ല അടിമകളോട് പെരുമാറിപ്പോന്നത്. കറവപ്പശുക്കളെ സൂക്ഷിക്കുക, നല്ല വസ്ത്രം ധരിക്കുക, വാഹനങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുക ഓടുമേഞ്ഞ വീടുകളിൽ താമസിക്കുക, ഓട്ടുപാത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക മുതലായ സാധാരണ ജീവിതത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങളൊന്നും അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നതേ ഇല്ല”.³ കേരളത്തിൽ നിന്നും മൗറീഷ്യസ് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് അടിമകളെ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. ഒരു അടിമയ്ക്ക് 14 രൂപാവരെ ലഭിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് കണക്കുകളിൽ കാണുന്നത്. ഇങ്ങനെ കച്ചവടം നടത്തുമ്പോൾ ഭാര്യയെ ഭർത്താവിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി വിഭിന്ന സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. അടിമകളെ പട്ടിണിക്കിടുവാനും, മർദ്ദിക്കുവാനും എന്തിന് കൊല്ലുന്നതിനുപോലും ഉള്ള അവകാശം ഉടമസ്ഥന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരുലക്ഷത്തിത്തൊഴുപ്പായിരം അടിമകളിൽ നാല്പത്തിയോരായിരം അടിമകൾ സർക്കാർവക അടിമകളായിരുന്നു. അടിമകളിൽനിന്നും തലവരിയായി 165000 പണം സർക്കാരിന് ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കൊച്ചിയിലെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമായിരുന്നില്ല. കൊച്ചിയിൽ ആകെ 40000 അടിമകളുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ 9000 അടിമകൾ സർക്കാർവകയായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട് (ആക്ടിംഗ്) കേണൽ സ്റ്റുവാർട്ട്, തന്റെ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ കാളയോടൊപ്പം ഒരു അടിമയെ കലപ്പയ്ക്ക് കെട്ടി പൂട്ടുന്നത് കാണുവാനിടയായി. കർശന നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ ആക്ടിംഗ് റസിഡണ്ടിനെ ഈ സംഭവം പ്രേരിപ്പിച്ചു. അടിമകളുടെമേൽ മൃഗീയ മർദ്ദനമേല്പിക്കുന്നതിനെ തടഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള വിളംബരം കൊച്ചി മഹാരാജാവ് 1812 -ൽ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ നിർബന്ധിതനായി. ഈ വിളംബരത്തിനു ശേഷവും കൊച്ചിയിൽ അടിമവ്യാപാരം നിലനിന്നു. അടിമക്കച്ചവടത്തിനെതിരെ ധീരമായി രംഗത്തിറങ്ങിയത് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരായിരുന്നു.⁴

ഈ അടിമകളും മനുഷ്യരാണെന്നും അവർക്കും മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടെന്നും അവരുടെ ദുരിതങ്ങൾക്ക് അറുതിവരുത്തണമെന്നും കാണിച്ച് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന് 1847-ൽ ചാൾസ് മീഡ്, ചാൾസ് മോൾട്ട്, ഹെൻറി ബേക്കർ, സാമുവൽ മറ്റീർ എന്നീ മിഷനറിമാർ ചേർന്ന് ഒരു നിവേദനം സമർപ്പിച്ചു. കൊച്ചി മഹാരാജാവിനും ഇതേ നിവേദനം അവർ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അടിമവ്യാപാരം നിർത്തലാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള വിളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കണമെന്നും ആ നിവേദനത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിരുന്നു. അടിമവ്യാപാരം നിർത്തിയാൽ മാത്രംപോരാ, അവർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതോടൊപ്പം അവരുടെ ഉദ്ധാരണത്തിനായി അടിയന്തിര നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്ന് മിഷനറിമാരുടെ നിവേദനത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അടിമക്കച്ചവടം നിർത്തൽ ചെയ്യാനുള്ള മിഷനറിമാരുടെ ശ്രമം നാടിന്റെ സാമ്പത്തിക ഭദ്രത തകർക്കുമെന്നും ഭക്ഷ്യസുരക്ഷ അപകടത്തിലാക്കുമെന്നും വാദിച്ചുകൊണ്ട് തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും ജന്മിമാരും സമ്പന്നരുമായ സവർണ്ണർ രംഗത്തുവന്നു. അടിമകൾ ജോലിചെയ്യാനില്ലെങ്കിൽ കാർഷികരംഗം തകരും എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. ഭരണസിരാകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ശക്തമായ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു ഇക്കൂട്ടർ മിഷനറിമാർക്കെതിരെ അക്രമം അഴിച്ചുവിട്ടു. പക്ഷെ അടിമവ്യാപാരത്തിനെതിരെ മിഷനറിമാർ ധീരമായി ഉറച്ചുനിന്നു.

മിഷനറിമാരുടെ ശക്തമായ പ്രചരണത്തെത്തുടർന്ന് 1853-സെപ്റ്റംബർ 15 ന് തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ അടിമകൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചു. അടിമകളുടെ മക്കൾ മേലാൽ അടിമകളായിരിക്കുകയില്ലെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ചു. അടിമകളിൽനിന്ന് പിരിച്ചിരുന്ന കരം നിർത്തലാക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും നിയമത്തിന് വിധേയരാകാനും അടിമകളെ മോചിപ്പിക്കുവാനും സവർണ്ണർ തയ്യാറായില്ല. 1854 ൽ അടിമവ്യാപാരം നിർത്തലാക്കിക്കൊണ്ടും അവർക്ക് സ്വന്തം സമ്പാദിക്കാൻ അനുവാദം നൽകിക്കൊണ്ടും അടിമക്കച്ചവടം ശിക്ഷാർഹമായ ക്രിമിനൽ കുറ്റമായി പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ടും മഹാരാജാവ് രാജകീയമായ വിളംബരം പ്രഖ്യാപിച്ചു. മിഷനറിമാരുടെ ശക്തമായ സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്കുവഴങ്ങി 1854 ൽ കൊച്ചി മഹാരാജാവും അടിമക്കച്ചവടം പൂർണ്ണമായി നിരോധിച്ചുകൊണ്ട് ഉത്തരവിറക്കി. അടിമകളുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന് ഇത് വഴിയൊരുക്കി. മിഷനറിമാർ അടിമകളുടെ കുട്ടികൾക്ക് സ്കൂളുകളിൽ പ്രവേശനം നൽകി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് കുട്ടികളെ അയയ്ക്കാൻ മാതാപിതാക്കളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. സ്കൂളുകളിലെത്തിയ കുട്ടികളുടെ സകല ചിലവും മിഷനറി

മാർതനെന്ന വഹിച്ചു. അടിമക്കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന അധ്യാപകർക്ക് കൂട്ടി ഒന്നിന് ഒരു പണം വീതം കൂടുതൽ വേതനം നൽകി. ആയിരത്തിലധികം അടിമക്കുട്ടികൾ ഒരു വർഷത്തിനകം സ്കൂളുകളിൽ ചേർന്ന് പഠനം ആരംഭിച്ചു.

അടിമക്കച്ചവടം നിർത്തലാക്കി മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മഹത്വം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച മിഷനറിമാരാണ് കേരളത്തിലെ യഥാർത്ഥ സാമൂഹിക വിപ്ലവത്തിനു തിരിതെളിച്ചത്.

മാറുമാറാക്കൽ സമരം

താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ സവർണ്ണരിൽ നിന്ന് നിശ്ചിത അകലത്തിൽ മാത്രമേ നിലകൊള്ളാവൂ എന്ന അയിത്താചാരം കേരളത്തിൽ നില നിന്നിരുന്നു. തീണ്ടൽപ്പാട് കടന്ന് സവർണ്ണരെ സമീപിക്കുന്ന അയിത്ത ജാതിക്കാരെ തൽക്ഷണം വെട്ടിക്കൊല്ലുന്നത് പതിവായിരുന്നു. താഴ്ന്നജാതിക്കാരെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും അയിത്തം ആചരിക്കുന്നതിനുമായി അവർ അരയ്ക്കുമുകളിൽ വസ്ത്രം ധരിക്കരുതെന്ന് വിലക്കിയിരുന്നു. ആണും പെണ്ണും അരയ്ക്കുമുകളിൽ നഗ്നരായി സവർണ്ണരുടെ കാഴ്ചവസ്തുക്കളായി നിലകൊള്ളണം എന്നതായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. താണജാതിയിലെ സ്ത്രീകൾ സവർണ്ണരെ കാണുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ മേൽമുണ്ട് എടുത്തുമാറ്റി ആചാരം ചെയ്യണമെന്ന കിരാത നിയമവും നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലം, ചായൽ പ്രദേശങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുകയും ക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുകയും ചെയ്ത ചാന്നാർ സ്ത്രീകളെ സംഘടിപ്പിച്ച് “മാറുമാറയ്ക്കൽ സമരം” എന്ന ഐതിഹാസിക സമരം നടത്തിയത് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾ മാറുമാറച്ച് പൊതുനിരത്തിലൂടെ നടന്നുതുടങ്ങി. ഇത് വലിയ പ്രക്ഷോഭണത്തിന് ഇടനൽകി. മാറുമാറച്ചു നടന്ന ചാന്നാർ സ്ത്രീകളെ വഴിയിൽവെച്ച് മർദ്ദിക്കുവാനും, മേൽമുണ്ട് ബലമായി വലിച്ചുകീറിക്കളയുവാനും സവർണ്ണ ഹിന്ദു യുവാക്കൾ തയ്യാറായി. അക്രമം ഭയന്ന് ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം കൽക്കുളം പള്ളിയിലും പള്ളിവക സ്കൂളിലും അഭയംതേടി. പള്ളിയും പള്ളിക്കൂടവും തീവെച്ച് നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് സവർണ്ണർ പ്രതികരിച്ചത്. 1828-ൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ഈ ലഹളയെത്തുടർന്ന് ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾ മാറുമാറയ്ക്കുന്നത് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്ന് 1829 ഫെബ്രുവരി 3-ാം തീയതി സർക്കാർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. താണജാതിക്കാരായ സ്ത്രീകൾ മാറുമാറയ്ക്കരുതെന്നും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്ന താണജാതിക്കാർ, മേൽജാതി ഹിന്ദുക്കളോട് മതപരി

വർത്തനത്തിന് മുൻപ് വർത്തിച്ചതുപോലെ വർത്തിക്കണമെന്നും ഞായറാഴ്ചകളിൽ കുലിയില്ലാത്ത വേല (ഊഴിയം) ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നും ഉത്തരവിൽ കർശനമായി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കിരാതമായ നിയമത്തിനെതിരെ മിഷനറിമാർ നടത്തിയ സമരം ഐതിഹാസികമായിരുന്നു.

സവർണ്ണന്റെ പാദസേവകരായി വർത്തിച്ച ഭരണകൂടം അധഃസ്ഥിത വിഭാഗത്തിലെ സ്ത്രീകൾ മാറുമാറയ്ക്കുന്നത് നിരോധിച്ചുകൊണ്ടു നടപ്പിലാക്കിയ നിയമം കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും ഹീനമായ നിയമമായിരുന്നു. മിഷനറിമാർ മാറുമാറയ്ക്കൽ നിരോധനനിയമത്തിനെതിരെ സർക്കാരിൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ സർ ടി. മാധവറാവു മിഷനറിമാരുടെ ആവശ്യം തള്ളിക്കളഞ്ഞു. മിഷനറിമാർ സങ്കട ഹർജിയുമായി മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ സർ ചാൾസ് ട്രിവില്യനെ സമീപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസരോചിതമായ ഇടപെടൽമൂലം മഹാരാജാവിന് നിയമം പൊളിച്ചെഴുതേണ്ടിവന്നു.

മദ്രാസ് ഗവർണ്ണറുടെ ഉഗ്രമായ താക്കീതിനെത്തുടർന്ന് 1859 ജൂലൈ 26-ാം തീയതി തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് പുറപ്പെടുവിച്ച വിളംബരത്തിൽ “ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾ മാറുമാറയ്ക്കുന്നതിനെതിരായി 1829 -ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച വിളംബരംമൂലം ഉളവാകിയുള്ള സങ്കടം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും, യാതൊരുത്തർക്കും സങ്കടം ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം എല്ലാജനങ്ങളോടും ഒന്നുപോലെ വർത്തിക്കുക നമുക്ക് ഹിതമായിരിക്കുന്നതിനാലും ഏത് മതവിശ്വാസത്തിലുംപെട്ട ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾ പരക്കൽതുണിക്കൊണ്ട് മാറുമാറയ്ക്കുന്നതിന് പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കും” എന്ന് പ്രത്യേകം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കളുടെ വസ്ത്രധാരണത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കണം ചാന്നാർ സ്ത്രീകളുടെ വസ്ത്രധാരണമെന്ന് വിളംബരത്തിൽ സൂചിപ്പിരുന്നു. വെങ്കിലും അത്തരം നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് യാതൊരു വിലയും ആരും കൽപ്പിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

മിഷനറിമാർ നേതൃത്വം നൽകിയ മാറുമാറയ്ക്കൽ സമരത്തെ മാർക്സിസ്തൻ വീക്ഷണത്തിലൂടെ പരിഹസിക്കുന്ന സമീപനമാണ് മാർക്സിസ്തൻ ചരിത്രകാരന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മാറുമാറാക്കൽ സമരത്തിനു പിന്നിൽ കൊളോണിയൻ സദാചാരബോധത്തിന്റെ പിടിയിൽ അകപ്പെട്ട നമ്മുടെ സമീപഭൂതകാലത്തിന്റെ ഓർമ്മപോലും മാഞ്ഞുപോയ ഒരു മനസ്സുണ്ട്. അതിന് അധിനിവേശാനന്തരമറവി രോഗം (post-colonial amnesia) എന്നാണ് ചില പുതിയ ചിന്ത

കർ വിശേഷപ്പിക്കുന്നത്. ബി. രാജീവിന്റെ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധിക്കുക: “യാഥാർത്ഥ്യമെന്തായിരുന്നു? വിദേശികൾ വരുന്നതുവരെ കേരളത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ മാറിടം ലൈംഗികത കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ഒരു ശരീരഭാഗമായിരുന്നില്ല. പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ സ്ത്രീകളും അരയ്ക്കു മുകളിൽ വസ്ത്രം ധരിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ മുലകൾക്ക് ലൈംഗികത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല മാത്രമല്ല മുലകൾ നഗ്നമാക്കിയിടുന്നതായിരുന്നു സദാചാരംതന്നെ. ഇങ്ങനെ കേരളത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ മാറിടം ലൈംഗികതയുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നില്ല, എന്നു മാത്രമല്ല മുലകളെ ധരിക്കുന്നതിലൂടെ മുലകൾ മറയ്ക്കപ്പെടേണ്ട അസ്ഥി ലവ സ്തുവായി മാറുകയാണുണ്ടായത്.”⁵

മാറുമറയ്ക്കൽ സമരത്തെ താറടിക്കാൻ പ്രസ്തുത സമരം മുതലാണ് സ്തനങ്ങൾ ലൈംഗികതയുടെ കേന്ദ്രമായി കരുതപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത് എന്നത് വിചിത്രമായ യുക്തിതന്നെ. ശാകുന്തളം മുതലിങ്ങോട്ടുള്ള കവിഭാവനകൾ സ്ത്രീസ്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് വാതോരാതെ വർണ്ണിച്ചതും കോളോണിയൽ അധിനിവേശാനന്തര മറവിരോഗം കൊണ്ടാണെന്ന് മാർക്സിസ്റ്റ് ചിന്തകർ പറയുന്ന കാലവും വിദൂരമാകില്ല.

അധഃസ്ഥിത വിഭാഗത്തിനുള്ള വിവിധ കരങ്ങൾ കൈതിരേ

അധഃസ്ഥിതരായ മനുഷ്യർ സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് ഒരുന്നാളും കടന്നുവരാൻ പാടില്ല എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്ക് വിവിധയിനം നികുതികൾ ചുമത്തിയിരുന്നു. ഇത്തരം അന്യായ നികുതികൾമൂലം പകലന്തിയോളം എല്ലാമുറിയെ പണിയെടുത്താലും താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരുടെ വീട്ടിൽ പട്ടിണിയും പരിവട്ടവും മാത്രമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. വിവിധയിനം നികുതികളെക്കുറിച്ച് “കേരളചരിത്ര”ത്തിൽ ശ്രീ. എ. ശ്രീധരമേനോൻ നൽകുന്ന വിവരണം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്.

പ്രാചീനകാലം മുതൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ അതിരൂക്ഷമായിത്തീർന്ന ഒരു നികുതിസമ്പ്രദായമാണ് തലക്കരം, മുലക്കരം, തളെക്കാണം, ഏണിക്കാണം, മേനിപ്പൊന്ന് മുതലായവ. ജനിച്ചുപോയി എന്ന കുറ്റത്തിനുള്ള ശിക്ഷയാണ് തലക്കരം. സ്ത്രീത്തൊഴിലാളി കൾ കൊടുക്കേണ്ടത് മുലക്കരം. ചെത്തുതൊഴിലാളികൾ കൊടുക്കേണ്ട നികുതി തളെക്കാണം. തെങ്ങുകയറ്റക്കാരുടെ നികുതി ഏണിക്കാണം, ആഭരണം അണിയുന്നതിനുള്ള നികുതി മേനിപ്പൊന്ന്. എന്തെങ്കിലും കാരണം പറഞ്ഞ് പിന്നോക്കസമുദായങ്ങളുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തുകയെന്നതായിരുന്നു രാജ്യത്തിന്

വരവുണ്ടാകുവാൻ ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗം. താണജാതിക്കാർ വിവാഹം നടത്തണമെങ്കിൽ ഒരു നിശ്ചിത തുക നാടുവാഴിക്ക് കൊടുക്കണമായിരുന്നു. എന്നല്ല, തങ്ങളുടെ പൊട്ടക്കൂട്ടിലുകളുടെ പേരിൽ പോലും അവർ നികുതി കൊടുക്കണമായിരുന്നു. തരി, ചക്ക്, വെള്ളം, വല, വണ്ടി എന്നിവയിലെല്ലാം നികുതി ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.⁶

തിരുവിതാംകൂറിൽ വേലുത്തമ്പിയുടെ ഭരണകാലത്ത് ഈ നികുതിപിരിവ് അതിരൂക്ഷമായിത്തീർന്നു. മരിച്ചുപോയവരുടെ പേരിലുള്ള തലക്കരം കൊടുക്കുവാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ നിർബന്ധിതരായി. തിരുവിതാംകൂറിലെ നികുതിപിരിവുമൂലം പലരും അന്യനാടുകളിലേക്ക് ഒളിച്ചോടിപ്പോയി. സി. എച്ച്. ആഗൂർ എഴുതിയ തിരുവിതാംകൂർ സഭാചരിത്രം 1807-ൽ ചാന്നാമ്പാരിൽനിന്നും ഈഴവരിൽനിന്നുമായി 88044 രൂപയും ചാന്നാമ്പാരി ചെത്തിയിരുന്ന പനയുടെ പാട്ടം തളെക്കാണമായി 18523 രൂപയും ചെട്ടികളിൽനിന്ന് തലക്കരമായി 4624 രൂപയും ഈടാക്കിയിരുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഭാരിച്ച നികുതികളും കുലിയില്ലാത്ത ജോലിചെയ്യലും അവസാനിക്കുവാൻ ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ നടത്തിയ ശ്രമം വിജയിച്ചു. 1814 ജൂൺ 20-ന് തലക്കരം നിറുത്തലാക്കി. കുലിയില്ലാത്ത ജോലിചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥയും സർക്കാർ നിയമംമൂലം നിർത്തലാക്കി. അങ്ങനെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അവകാശങ്ങൾ പലതും അധഃസ്ഥിതർക്ക് നേടിയെടുക്കാൻ ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ കാരണമായി.

ആരോഗ്യപരിപാലനരംഗത്തെ സംഭാവനകൾ

രോഗികളിൽ ക്രിസ്തുവിനെ കണ്ടെത്തി (മത്താ 25:36) ശുശ്രൂഷിക്കുക എന്നത് ക്രൈസ്തവ ആതുരസേവനത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു. പോർച്ചുഗീസ് വൈസ്രോയായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് ദെ അൽമെയ്ഡായുടെ കല്പനപ്രകാരം 1506 ജനുവരി 11 ന് കൊച്ചിയിൽ തുടങ്ങിയ “സാന്താക്രൂസ് ദെ കൊച്ചിൻ” എന്ന ആശുപത്രിയാണ് കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആശുപത്രി. സ്വദേശികളെയും വിദേശികളെയും ഒരുപോലെ ചികിത്സിച്ചിരുന്ന ഈ ആശുപത്രിക്ക് വേണ്ട സാമ്പത്തിക സഹായം നൽകിയിരുന്നത് പോർട്ടുഗീസ് രാജ്ഞിയായിരുന്നു. 1598 ൽ കൊച്ചി മെത്രാൻ ആൻഡ്രൂ OFM തന്റെ രൂപതയെക്കുറിച്ച് തയ്യാറാക്കിയ റിപ്പോർട്ടിൽ തന്റെ രൂപതയിൽ മൂന്ന് ആശുപത്രികളുള്ളതായി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഉപവിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി 1498 ൽ ലിസ്ബണിൽ ആരംഭിച്ച സാന്താ മിസരികോർദിയ എന്ന സംഘടന കൊച്ചി പ്രദേശത്തിന്റെ ആരോ

ഗൃഹപരിപാലന ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുകയും അനേകം ആതുരാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തതായി ചരിത്രകാരനും മാധ്യമപ്രവർത്തകനുമായ ഇഗ്നേഷ്യസ് ഗോൺസാൽവസിന്റെ പഠനങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.⁷ 1508 ൽ വൈസ്രോയി അൽമേയ്ഡായുടെ കല്പനപ്രകാരം കണ്ണൂരിലും ഒരു ആതുരാലയം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. കൊച്ചിക്കും ഗോവയ്ക്കുമിടയിലെ പ്രധാന ആശുപത്രിയായി ഈ ആതുരാലയം പെരുമ നേടിയതായും ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.⁸

ചികിത്സാരംഗത്തെ ക്രൈസ്തവസംഭാവനയുടെ മകുടോദാഹരണമായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഹോർതുസ് മലബാറിക്കുസ് (Hortus Malabaricus) എന്ന കൃതിയുടെ പ്രസാധനം. മലബാർ വികാരിയാത്തിൽ ശുശ്രൂഷയ്ക്കെത്തിയ ഇറ്റാലിയൻ മിഷനറിയായിരുന്ന ഫാ. മാത്യു ഓഫ് സെന്റ് ജോസഫ് എന്ന കർമ്മലീത്താ വൈദികനും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാൽവിനിസ്റ്റു സഭാംഗവും ഡച്ചു ഗവർണറുമായിരുന്ന ഹെൻട്രിക് ഫാൻ റീഡും തദ്ദേശീയരായ നാലു നാട്ടു വൈദ്യന്മാരും ചേർന്നാണ് ഈ അമൂല്യഗ്രന്ഥം രചിച്ചത്. നാട്ടുവൈദ്യന്മാരിൽ ഒരാൾ ഈഴവ സമുദായാംഗമായിരുന്ന ഇട്ടി അച്യുതൻ വൈദ്യരായിരുന്നു. രംഗട്ടൻ, വിനായക പണ്ഡിതർ, അപ്പുഭട്ടൻ എന്നീ ഗൗഡസന്യാസികൾ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു മറ്റുമുന്നപേർ. ദേശ, ഭാഷ, വർണ്ണം, ജാതി വ്യത്യാസങ്ങൾക്കതീതമായി പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടന്ന ഈ മഹദ്സംരംഭം തികച്ചും അത്ഭുതാവഹമായിരുന്നു.⁹ 1678 ൽ ആന്റണി ഡാമിൾനിനും പ്രസിദ്ധീകരണമാരംഭിച്ച ഈ ബുഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 12 വാല്യങ്ങളും 1703 ഓടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മലയാളലിപി ആദ്യമായി അച്ചടിച്ചു എന്നതു മാത്രമല്ല ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സവിശേഷത. ഇന്നാട്ടിലെ ഔഷധച്ചെടികളെക്കുറിച്ചും സസ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള സമഗ്രമായ പഠനം എന്ന നിലയിലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള സ്ഥാനം അദിതീയമാണ്.

രോഗചികിത്സയും ജാതിസമ്പ്രദായവും തമ്മിൽ അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ആദിവാസിചികിത്സകളും ഒറ്റമൂലി ചികിത്സകളും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈഴവ വൈദ്യന്മാരുടെ ചികിത്സയും പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണ ഇല്ലങ്ങളിലെ ചില വൈദ്യരത്നങ്ങൾ കാലാതിവർത്തിയായ പ്രശസ്തി നേടിയിരുന്നെങ്കിലും രോഗികളുടെ ജാതിനോക്കിമാത്രമേ ചികിത്സിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാമാന്യജനത്തിന് രോഗംവന്നാൽ മന്ത്രവാദവും ഭൂതോച്ചാടനവും തുടങ്ങി. ആഭിചാരക്രിയകൾ മാത്രമായിരുന്നു ആശ്രയം. രോഗത്തിൽ വിധിയെ പഴിച്ച് അവർ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നു.

ഗോൺസാൽവസിന്റെ പഠനത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സർജനായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് ഡെയുടെ “ദ ലാന്റ് ഓഫ് പെരുമാൾസ്” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “ശസ്ത്രക്രിയ ആവശ്യമുള്ള രോഗങ്ങളിൽ യൂറോപ്യൻ ഡോക്ടർമാരെയാണ് കേരളീയർ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ സാധാരണ രോഗങ്ങൾക്ക് സ്വജാതിയിൽപ്പെട്ട ഭിഷഗ്വരന്മാരുടെ ചികിത്സയാണ് അവർ തേടിയിരുന്നത്”. രോഗികൾ മാത്രമല്ല വൈദ്യന്മാരും ശകുനങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതായി ഗോൺസാൽവസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. പശുവും കിടാവും, ബ്രാഹ്മണർ, വേശ്യ, അമ്മയും കുഞ്ഞും തുടങ്ങിയവ വഴിയിൽ കണ്ടാൽ ശുഭലക്ഷണങ്ങളായി വൈദ്യന്മാർ കരുതിയിരുന്നത്രേ.

വിലും ലോഗൻ രചിച്ച മലബാർ മാനുവലിലും ചികിത്സാരംഗത്തെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനകളുണ്ട്.¹⁰ വസൂരി, ചൂടുപനി തുടങ്ങിയ രോഗങ്ങൾ പിശാചുബാധയായിട്ടാണ് ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. എന്നാൽ 1802 മുതൽ വസൂരിക്കെതിരായ കുത്തിവയ്പ്പ് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാർ കൊച്ചിയിൽ ആരംഭിച്ചു. പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച ആറു കുത്തിവയ്പ്പുകാരെ ഇതിനായി കൊച്ചിയിലും പരിസരങ്ങളിലും നിയമിക്കുകയും ചെയ്തതായി അച്യുതമേനോൻ രചിച്ച കൊച്ചിൻ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവലിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

1813 -ൽ തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ കടുത്ത ക്ഷാമംമൂലം പട്ടിണിമരണങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമായപ്പോൾ സർക്കാർ സമ്പൂർണ്ണ നിഷ്ക്രിയത്വം പാലിച്ചു. റവ. റിഗ്ലിംഗ്സോബ് എന്ന മിഷനറിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ക്രൈസ്തവർ സ്വദേശത്തുനിന്നും വിദേശത്തുനിന്നും സ്വരൂപിച്ച തുക പട്ടിണിപ്പാവങ്ങൾക്കു വിതരണം ചെയ്തു. നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ആയിരങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചു. 1860 ലെ ക്ഷാമകാലത്ത് സന്നിപാതജരം, അതിസാരം, വിഷുചിക തുടങ്ങിയ പകർച്ചവ്യാധികൾ പിടിപെട്ട് പതിനായിരത്തോളം മനുഷ്യർ മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ മരിച്ചുവീണു. പകച്ചുനിന്ന സർക്കാരിനെ സാക്ഷി നിർത്തി ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാർ ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്ന് മരുന്നും ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളും കേരളത്തിലെത്തിച്ച് നാനാജാതിമതസ്ഥർക്കായി വിതരണം ചെയ്തു. പകർച്ചവ്യാധികളാൽ ഒരു ജനത അന്ത്യം നിന്നു പോകാതിരിക്കാൻ മിഷനറിമാർ വഹിച്ച പങ്ക് വലുതായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവ ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തികൾ ഒരിക്കലും ക്രിസ്ത്യാനികളെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നില്ല. അത് സകല മത വിഭാഗങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു. ഹൈന്ദവ നേതാവായിരുന്ന എം.വി. അരുണാചലം ഈ വസ്തുത എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്.

“ഹിന്ദുമതത്തിലെ ദുർബല വിഭാഗങ്ങളെ ഉയർത്തേണ്ടത് തങ്ങളുടെ കടമയാണെന്നു ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ കരുതി. അവരെ ഭൗതികമായും സാമ്പത്തികമായും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. ക്രൈസ്തവരുടെ സ്വാധീനംമൂലം ഗിരിവർഗ്ഗക്കാർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകൾ താഴ്ത്തിക്കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിൽ ജീവിക്കുവാനും ജോലിചെയ്യുവാനും കാണിക്കുന്ന താല്പര്യം ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരുടെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാണ്”.

കേരളത്തിൽ കുഷ്ഠരോഗം പടർന്നുപിടിച്ചപ്പോൾ കുഷ്ഠരോഗികൾ സമൂഹത്തിനു ബാധ്യതയായി. കുടുംബാംഗങ്ങൾപോലും കുഷ്ഠരോഗികളെ കുടുംബത്തിൽനിന്ന് പടിയിറക്കി. ആരും ശുശ്രൂഷിക്കാനില്ലാതെ സമൂഹം ഭ്രഷ്ടു കൽപിച്ച കുഷ്ഠരോഗികളെ സ്വന്തം മാതാവുപിതാവു സഹോദരങ്ങളുമായി സ്വീകരിച്ച് സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനുമായി ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ മുന്നോട്ടുവന്നു. ചൊവ്വായൂരിലെ ലെപ്രസി സാനിട്ടോറിയം, പുത്തൻകുരിശിലെ ഇവാൻജലിക് കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രി, ചേർത്തലയിലെ സെന്റ് ജോസഫ് കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രി, തൃശൂരിലെ ഫാ. ഡാമിയൽ ലെപ്രസി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, പീറ്റർസ്കോട്ടിലെ സെന്റ് ജോൺസ് ലെപ്രസി ഹോസ്പിറ്റൽ, ഇവയെല്ലാം ക്രൈസ്തവരുടെ ഈ രംഗത്തെ വിലപ്പെട്ട സംഭാവനകളാണ്. കുഷ്ഠരോഗീപരിചരണത്തിനായി ചേർത്തലയിൽ ഗ്രീൻഗാർഡൻ സിസ്റ്റേഴ്സ് എന്ന പേരിൽ ഒരു സന്യാസ സമൂഹംതന്നെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

രോഗീശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ആരും കാര്യമായി യാതൊന്നും ചെയ്യാതിരുന്ന കാലത്താണ് ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ ആതുരസേവനം ആരംഭിച്ചത്. കൊച്ചിയിലും കൊല്ലത്തും ആദ്യമായി ആശുപത്രികൾ ആരംഭിച്ചത് പോർച്ചുഗീസ് മിഷനറിമാരാണ്. ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും അതിന്റെ ഗുണഫലങ്ങളും മലയാളികൾ ആദ്യമായി അറിഞ്ഞത് ഈ മിഷനറിമാരിലൂടെയായിരുന്നു. ഇന്നും ആധുനിക ചികിത്സാ ഔഷധങ്ങൾ “ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്നുകൾ” എന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അറിയപ്പെടാനുള്ള കാരണം അവ പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാരുടെ പരിശ്രമഫലമായി ഇവിടെ പ്രചരിച്ചതിനാലാണ്. കേരളീയരുടെ ആരോഗ്യത്തിന് നൂറ്റാണ്ടുകളായി കാവൽനിന്ന ചരിത്രം ക്രൈസ്തവസഭകൾക്കുണ്ട്.

വൈദ്യം പഠിച്ച ആയുർവ്വേദ പണ്ഡിതരെല്ലാം ഉന്നതകുലജാതരായതിനാൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്ക് ചികിത്സ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സാംക്രമിക രോഗം ബാധിച്ചവരെ വീടുകളിൽനിന്നിറക്കിവിടുകയോ

രോഗബാധിതരെ വീട്ടിൽ തനിയെയാക്കി വീടുപേക്ഷിച്ചു പോവുകയോ ആയിരുന്നു പതിവ്. മാനസികരോഗികളെ ചങ്ങലയ്ക്കിടുക, മാറാരോഗങ്ങൾ ബാധിച്ചവരെ വകവരുത്തുക, പേവിഷബാധയേറ്റവരെ കല്ലെറിഞ്ഞുകൊല്ലുക തുടങ്ങിയ പ്രാകൃത രീതികൾ മാത്രം നിലനിന്നിരുന്ന നാട്ടിലാണ് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാർ ആധുനിക ചികിത്സാ സൗകര്യങ്ങളുള്ള ആശുപത്രികൾ ആരംഭിച്ചതും സൗജന്യമായി ചികിത്സകൾ നൽകിയതും.

2009 ലെ കണക്കനുസരിച്ച് ആഗോളതലത്തിലെ ആതുരാലയങ്ങളിൽ 28.9 % കത്തോലിക്കാസഭ നടത്തുന്നതാണ് എന്ന കണക്കുതന്നെ ആതുരസേവനരംഗത്തെ സഭയുടെ നിറഞ്ഞ സാന്നിധ്യമാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ 764 വൻകിട ആശുപത്രികളും 2575 ചെറിയ ആശുപത്രികളും 400 ലധികം ആരോഗ്യപരിപാലന കേന്ദ്രങ്ങളും കത്തോലിക്കാസഭ നടത്തുന്നുണ്ട്. 130 ലധികം മെഡിക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങളും 7 മെഡിക്കൽ കോളേജുകളും കത്തോലിക്കാസഭ നടത്തുന്നുണ്ട്. സഭയുടെ ആതുരാലയങ്ങളിൽ 85% മറ്റു ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലാണ് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ 983 ആതുരാലയങ്ങൾ കത്തോലിക്കാസഭ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഗോൺസാൽവസിന്റെ പഠനത്തിൽ ഇതിന്റെ കൃത്യമായ കണക്കുകൾ നൽകുന്നുണ്ട്: ആശുപത്രികൾ-257, ഡിസ്പെൻസറികൾ-288, പുനരധിവാസകേന്ദ്രങ്ങൾ-23, മാനസികാരോഗ്യകേന്ദ്രങ്ങൾ-65, പ്രകൃതിചികിത്സാ കേന്ദ്രങ്ങൾ-19, വികലാംഗർക്കുള്ള ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ-40, കുഷ്ഠരോഗചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ-9, വ്യുദ്ധപരിപാലനകേന്ദ്രങ്ങൾ-159, എയ്ഡ്സ് രോഗികളെ പരിചരിക്കാനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങൾ-16. ¹²കേരളത്തിൽ ഒരു ലക്ഷം പേർക്ക് 300 കിടക്കയുള്ള ഒരാശുപത്രി എന്ന തോതിൽചികിത്സാസൗകര്യം ലഭ്യമാണ്. ലോകത്തെ ഏറ്റവും വികസിതമായ രാജ്യങ്ങളിലെ അനുപാതത്തിനൊപ്പമാണിത്. ഈ വളർച്ചക്കു പിന്നിൽ ക്രൈസ്തവസഭ നൽകിയ സംഭാവനകളെ ആർക്കും തമസ്കരിക്കാനാവില്ല എന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ് മേലുദ്ധരിച്ച കണക്കുകൾ.

കാർഷികരംഗത്തെ സംഭാവനകൾ

പുരാതന കാലം മുതൽക്കേ കേരളം സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ നാടായിട്ടാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. 1348-ൽ കൊല്ലം സന്ദർശിച്ച വിഖ്യാത സഞ്ചാരിയായ മാരിത്തോൾ ലോകത്തെ മുഴുവൻ കുരുമുളകിന്റെയും തലസ്ഥാനമായാണ് കൊല്ലത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ കുരുമുളക് ഉൽപാദിപ്പിച്ചിരുന്നത് മാർത്തോമ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നെന്നും പ്രസ്തുത സഞ്ചാരി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതായി

“തിരുവിതാംകൂർ മാനുവൽ” സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. കുരുമുളക് വ്യാപാരത്തിൽ ക്രൈസ്തവർക്കുണ്ടായിരുന്ന മേൽക്കോയ്മ തകർക്കാൻ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വേണാട് രാജാവായിരുന്ന മർത്താണ്ഡവർമ്മ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തി. തദനുസൃതം കർഷകർ സർക്കാർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിലയിൽ സർക്കാരിനു മാത്രമേ കുരുമുളക് വിൽക്കാനാകൂ എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷമുണ്ടായി.

കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ കാർഷിക സംഭാവനകളെക്കുറിച്ച് മുൻ റബ്ബർബോർഡ് ചെയർമാനായിരുന്ന പി. സി. സിറിയക് IAS നടത്തിയ പഠനത്തിൽ കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ കർഷകർ നേരിടേണ്ടി വന്ന വിവേചനങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.¹³ ഒന്നാമതായി, ജന്മി - കുടിയാൻ വ്യവസ്ഥിതി മൂലം ഭൂവുടമകളായ ജന്മിമാർ കർഷകർക്ക് ഭൂമി പാട്ടത്തിനു നൽകുകയും വിളവിന്റെ സിംഹഭാഗവും കൈവശമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് നിലനിന്നിരുന്നത് എന്നതിനാൽ ക്രൈസ്തവ കർഷകർ കഠിന ദുരിതത്തിലായിരുന്നു. കൃഷിഭൂമിക്ക് ദുർവ്വഹമായ നികുതിചുമത്തപ്പെട്ടിരുന്നതിനാലും ബ്രാഹ്മണർക്കും ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും നികുതി ഇളവു ലഭിച്ചിരുന്നതിനാലും ക്രൈസ്തവരിൽ പലരും തങ്ങളുടെ ഭൂമി ക്ഷേത്രങ്ങളുടേയോ ബ്രാഹ്മണരുടേയോ പേരിൽ വാങ്ങാനിടവന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ക്രൈസ്തവർ ഭൂരഹിതരായിത്തീരുന്നതിന് ഈ സമ്പ്രദായം ഇടവരുത്തി. രണ്ടാമതായി, 1342 ലെ ഭീകരമായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ ക്രൈസ്തവകൃഷി ഭൂമികൾ നശിക്കുകയും ക്രൈസ്തവ വ്യാപാര കേന്ദ്രമായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ തുറമുഖം നശിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്മൂലം ക്രൈസ്തവർ ഉൾനാടുകളിലേക്ക് പിൻവലിയേണ്ടിവന്നു. കാർഷിക മേഖലയിലും സാമ്പത്തികരംഗത്തും ക്രൈസ്തവർക്ക് വലിയ ക്ഷതമേൽക്കാൻ ഇത് ഇടവരുത്തി. മൂവാറ്റുപുഴയിലും തൊടുപുഴയിലുമൊക്കെ ചോരനീരാക്കി പകലന്തിയോളം പണിയെടുത്തിരുന്ന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഉപജീവനത്തിനുള്ള വകപോലും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്ന് പ്രസിദ്ധ ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷനറിയായിരുന്ന റവ. മറ്റിയർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതായി ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ “ജന്മി സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ” എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ കർഷകർ കൊടിയവിവേചനങ്ങളും ദുസ്സഹമായ കഷ്ടതകളും അനുഭവിച്ച് തീയിൽ കുരുത്തു വന്നവരായിരുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ വിവരണങ്ങൾ സഹായകമാണ്.

എന്നാൽ ഈ ദുരിത പർവ്വം സാവകാശം മാറിത്തുടങ്ങി 1865-ൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ വിളംബരത്തിലൂടെ കൃഷിഭൂമിയിൽ

കർഷകന് പൂർണ്ണ അവകാശം ലഭിച്ചു. കാർഷികമേഖലയിൽ ഉപജീവനവഴി കണ്ടെത്താൻ അധാനശീലരായ ക്രൈസ്തവരെ ഈ വിളംബരം സഹായിച്ചു. 1869-ൽ കോട്ടയം-കുമളിറോഡ് ഗതാഗതത്തിനായി തുറന്നതോടെ ഹൈറേഞ്ചുമുതലുള്ള കർഷകർക്ക് തങ്ങളുടെ കൃഷിസാധനങ്ങൾ വേമ്പനാട്ടുകായൽ വഴിയുള്ള കയറ്റുമതിക്കായി എത്തിക്കാനും അതുവഴി ന്യായവില നേടാനും അവസരമൊരുങ്ങി. കൂടാതെ, 1862-ൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ കുരുമുളകിന് ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സർക്കാർ കുത്തകസംഭരണം എടുത്തു കളഞ്ഞതോടെ കുരുമുളകിന് മാന്യമായ വില കർഷകർക്ക് ലഭിച്ചു തുടങ്ങി.

ഈവക അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങളോടൊപ്പം കേരളത്തിന്റെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ എന്നേക്കുമായി മാറ്റിമറിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ചില വിളകൾ ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാർ കേരളത്തിലെത്തിച്ചതും ഇക്കാലത്താണ്. കാപ്പി, തേയില, റബ്ബർ എന്നീ കൃഷികൾ യൂറോപ്യൻ മിഷനറിമാരാണ് കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചത്. കേരളത്തിന്റെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ നട്ടെല്ലായി പരിലസിക്കുന്ന ഈ വിളകളെ കേരളത്തിനുള്ള ക്രൈസ്തവ കർഷക സംഭാവനകളായി ന്യായമായും വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. പോർട്ടുഗീസ് മിഷനറിമാർ വഴി കേരളത്തിന്റെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കും കാർഷികരംഗത്തിനും കൈവന്ന നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് എ. ശ്രീധരമേനോൻ കേരള ചരിത്രത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധാർഹമാണ്.¹⁴

കശുവണ്ടി, പുകയില, ആത്തിക്ക, പേരയ്ക്ക, പിറുത്തിച്ചക്ക, പപ്പയ്ക്ക തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ പുതിയ കാർഷികോൽപന്നങ്ങൾ പോർട്ടുഗീസുകാർ ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു. കുരുമുളക്, ഏലം, കറുവാപ്പട്ട, ഇഞ്ചി, തുടങ്ങിയ കേരളോൽപന്നങ്ങൾ നേരിട്ടയച്ച് അവയ്ക്കു യൂറോപ്യൻ കമ്പോളങ്ങളിൽ പ്രചാരമുണ്ടാക്കിയതും പോർട്ടുഗീസുകാരാണ്. അവർ കുരുമുളക്ക്കും ഇഞ്ചിയും വിപുലമായ തോതിൽ ശാസ്ത്രീയമായി കൃഷ്ചെയ്യുകയും ആ സമ്പ്രദായം കേരളീയർ അനുകരിക്കുകയും ചെയ്തു. തെങ്ങുകൃഷിയിൽ ആദായകരമായ വ്യതിയാനം വരുത്തിയതും അവരായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിൽ ഗാർഹികാവശ്യത്തിന് മാത്രമല്ലാതെ വ്യാവസായികാടിസ്ഥാനത്തിൽ തെങ്ങുകൃഷി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. മേൽത്തരം തെങ്ങിൻതൈകൾ അവർ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പോർട്ടുഗീസുകാർ വന്നതിനുശേഷമാണ് കയർ കേരളത്തിന്റെ കയറ്റുമതിയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരിനമാകുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, കേരളത്തിന്റെ കാർഷിക മേഖലയിലെ നാണുവിളകളിൽ ബഹുഭൂരിപ

ക്ഷവും ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിച്ചത് ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരായിരുന്നു എന്നതിന് ചരിത്രം സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു.

കാർഷിക വിളകളുടെ വ്യാപനത്തിൽ മാത്രമല്ല കൃഷിഭൂമിയുടെ വ്യാപനത്തിനും ക്രൈസ്തവരാണ് നേതൃത്വം വഹിച്ചത്. 1918 ൽ ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം അവസാനിച്ചതോടെ നിത്യോപയോഗ സാധനങ്ങളുടെ വില കുതിച്ചു കയറി. അരി നാട്ടിൽ കിട്ടാനില്ലാതായി. കേരളീയർ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കൊടും വറുതിയിലാണ്ടു. ധീരരും സാഹസികരുമായിരുന്ന ക്രൈസ്തവ കർഷകർ സംഘം ചേർന്ന് ഹൈന്ദവിലേക്കും (ഇടുക്കി, പത്തനംതിട്ട ജില്ലകൾ) മലബാറിലേക്കും (മലപ്പുറം, പാലക്കാട്, കോഴിക്കോട്, വയനാട്, കണ്ണൂർ, കാസർഗോഡ് ജില്ലകൾ) കുടിയേറി കൃഷിചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചു. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തോടെ ഈ കുടിയേറ്റം കൂടുതൽ ശക്തമായി. കോട്ടയം, മീനച്ചിൽ, തൊടുപുഴ, മുവാറ്റുപുഴ തുടങ്ങിയ ക്രൈസ്തവ ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളിലെ കർഷകരാണ് ഇപ്രകാരം കുടിയേറ്റം നടത്തിയത്. മലമ്പനിയോടും കാട്ടുമുഗങ്ങളോടും പൊരുതി മലമുകളിൽ കനകം വിളയിച്ച ഈ ധീരകർഷകരാണ് ഭാരതപ്പുഴക്ക് വടക്കോട്ടും കിഴക്ക് പമ്പയാറിനും പെരിയാറിനും അപ്പുറം തമിഴ്നാട് അതിർത്തിവരെ കേരളത്തിന്റെ കാർഷിക-സാമ്പത്തിക മേഖലകളെ വികസിപ്പിച്ചത്. റബ്ബർ, കൊക്കോ, കശുമാവ്, ഏലം, കാപ്പി, തേയില, മരച്ചീനി തുടങ്ങിയ വിഭവങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ കാർഷിക മേഖലയുടെ നെടുംതൂണായിത്തീർന്നതിനു പിന്നിൽ കുടിയേറ്റ കർഷകരുടെ ചോരയുടെയും നീരിന്റെയും ഗന്ധമുണ്ട്.¹⁵ മലബാർ കുടിയേറ്റത്തിന് തുടക്കംകുറിച്ച അലക്സാണ്ടർ ചുളപ്പറമ്പിൽ പിതാവും കുടിയേറ്റ ജനതയ്ക്കുവേണ്ടി ജീവിതംസമർപ്പിച്ച് മലബാറിന്റെ ശില്പിയായി മാറിയ സെബാസ്റ്റ്യൻ വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവും കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിനിർണ്ണയിച്ചവരായിരുന്നു. കുടിയേറ്റത്തെ കേവലം ഭൂമികയ്യേറ്റവും വനനശീകരണവുമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ ചരിത്രമറിയാത്തവരാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ജന്മിമാർ വെട്ടിവെളുപ്പിച്ച് അടിക്കാടുകൾ മാത്രം ശേഷിച്ച ഭൂമിയാണ് കുടിയേറ്റ കർഷകർക്ക് കൈവശം (പാട്ടത്തിന്) ലഭിച്ചത്. എന്നിട്ടും വനനശീകരണത്തിന്റെ പാപഭാരം അവരുടെ ചുമലിലേറ്റുന്നത് ചരിത്രത്തിന്റെ വർഗ്ഗീയവൽക്കരണമോ, വിഭാഗീയവൽക്കരണമോ മൂലമാണ്.

കൂട്ടനാടൻ കായലിൽ പാടശേഖരം നിർമ്മിച്ച് നെല്ലുൽപാദിപ്പിക്കാനാകും എന്ന വിചിത്രസ്വപ്നം കാണാൻ ധീരരായ ക്രൈസ്തവ കർഷകർക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കാണ് സാധിക്കുക. വേമ്പനാട്ടു കായലിൽ സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നും താഴ്ന്നു കിടന്ന കായൽ പ്രദേശങ്ങൾ

ളിൽ ആറടിയിൽ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ ചിറകെട്ടി കരതെളിയിച്ച് വിത്തിറക്കുക എന്ന അത്ഭുതസ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിച്ചത് ജോസഫ് മുരിക്കന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കർഷകസംഘമാണ്.¹⁶ 1940 കളിൽ ഇന്ത്യയുടെ അരിദാതാവായ ബർമ്മയെ ജപ്പാൻ ഉപരോധിച്ചപ്പോൾ നാട്ടിൽ അരിമണികൾ കണികാണാനില്ലാതായ കാലത്താണ് വേമ്പനാട്ട് കായലിൽ ആയിരക്കണക്കിന് ഏക്കർ പാടങ്ങൾ അത്ഭുതകരമായി നിർമ്മിച്ച് ഈ കർഷകർ കൃഷിയിറക്കിയത്. തടസ്സങ്ങളുടെ മതിലുകളെ ചവിട്ടുപടികളാക്കി വിജയഗാഥ രചിച്ച കൂട്ടനാടൻ കർഷകന്റെ വിജയഗാഥ തൊഴിലാളി - മുതലാളി സഹകരണത്തിന്റെ കൂടി കഥയാണ്. എന്നാൽ 1950 കളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കൂട്ടനാട്ടിൽ തൊഴിലാളികളെയും ഭൂവുടമകളെയും വർഗ്ഗശത്രുക്കളാക്കി തമ്മിലടിപ്പിച്ചപ്പോൾ സഹകരണത്തിന്റെ കാർഷിക വിജയഗാഥകൾ പഴങ്കഥകളായി മാറി.

കാർഷിക കേരളത്തിന് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരെയും ചോരയിൽ സാഹസികത തുളുമ്പിനിന്ന ക്രൈസ്തവകർഷകരെയും മറക്കാനാവില്ല. കർഷകരെ കാലാകാലമായി മാറിമാറിവരുന്ന സർക്കാരുകൾ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നൽകി കബളിപ്പിച്ചപ്പോൾ കർഷകനെ സംഘടിപ്പിച്ച് അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പൊരുതാൻ INFAM എന്ന സംഘടനയുമായി സഭ ഇന്നും കർമ്മരംഗത്തുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സംഭാവനകൾ

കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് നാഴികക്കല്ലുകളായി വർത്തിച്ചത് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാർ ആരംഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ദേവാലയങ്ങളിലെ പൊൻകുരിശും പൊന്നരുളിക്കായും വരെ വിറ്റ് പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ തുടങ്ങാൻ ക്രൈസ്തവർ തയ്യാറായി. ദൈവാരാധനയോളം പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് വിദ്യാഭ്യാസം അഥവാ വിദ്യാദാനം ദൈവാരാധനതന്നെയാണ് എന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞവരാണ് ക്രൈസ്തവർ. ലോകമാസകലമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയ്ക്ക് ക്രൈസ്തവസഭ ചെയ്ത സംഭാവനകൾ നിസ്തുലമാണ്. ലോകപ്രസിദ്ധ സർവ്വകലാശാലകളായ ഓക്സ്ഫോർഡ്, സോർബോൺ, പാരീസ്, ലൂവെയ്ൻ, കോംബ്രിഡ്ജ് തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ക്രിസ്തീയ പാഠശാലകളായി ആരംഭിച്ചവയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പ്രഥമ പരിഗണന നൽകുന്ന ക്രിസ്ത്യൻസൈലിതന്നെയാണു കേരളത്തിലെത്തിയ മിഷനറിമാരും അനുവർത്തിച്ചത്.

ലണ്ടൻ മിഷനറി സൊസൈറ്റി (LMS)1803 ൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ആദ്യത്തെ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറി സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. വിദ്യാ

ഭ്യാസമേഖലയിൽ നാളിതുവരെ നിലനിന്നിരുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളെ തകിടംമറിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ സാമൂഹിക വിപ്ലവമാണ് ക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ആഗമനത്തോടെ കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ചത്. അതുവരെ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് വേദങ്ങളും സൂക്തങ്ങളും പുജാ വിധികളും പഠിക്കുക എന്നതുമാത്രമായിരുന്നു. പുജാവിധികൾ അനുഷ്ടിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ള സവർണ്ണർക്കുമാത്രമേ വിദ്യ അഭ്യസിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. “ശുദ്രമക്ഷരസംയുക്തം ദുരിത പരിവർജ്ജയത്” (അക്ഷരം പഠിച്ച ശുദ്രനെ ദൂരെയകറ്റണം) എന്നതായിരുന്നു നാട്ടുനടപ്പ്. വേദംകേട്ട ശുദ്രന്റെ ചെവിയിൽ ഈയം ഉരുക്കിയൊഴിക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്ന നാടായിരുന്നു കേരളം. ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ കിരാതരൂപത്തിൽ നിലനിന്ന ജാതി പരമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും അയിത്താചാരവുംമൂലം സമൂഹത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാർ ആരംഭിച്ച സ്കൂളുകളിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. സവർണ്ണന്റെയും അവർണ്ണന്റെയും കുട്ടികളെ ഒരേ ബെഞ്ചിലിരുത്തി മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തിന്റെ ബാലപാഠങ്ങൾ ഈ നാട്ടിൽ ആദ്യമായി പഠിപ്പിച്ച ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളാണ് കേരളത്തിൽനിന്ന് ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയെ തകർത്തൊറിഞ്ഞ പ്രധാന ശക്തി. 1806 ൽ -സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാരും 1816 ൽ ബാസൽ ഇവാഞ്ചലിക്കൽ മിഷനറി (BEM) മാറ്റം കേരളത്തിലെത്തി. മിഷനറിമാർ തുടങ്ങിയ സ്കൂളുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷും, കണക്കും, തുന്നൽവിദ്യയും, ആരോഗ്യപരിപാലനവും പാഠ്യവിഷയങ്ങളായി. വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് സവർണ്ണരുടെ വേദാഭ്യാസം മാത്രമായി മനസ്സിലാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്താണ് ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം മിഷനറിമാർ കേരളത്തിൽ നടപ്പിലാക്കിയത്. നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ഏതാനും വേദപഠനശാലകൾ തുടങ്ങാനല്ല തികച്ചും ആധുനികമായ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാനാണ് മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നൽകിയ ഈ നൂതന ദിശാബോധത്തിന്റെ പേരിൽ ഈ മിഷനറിമാർ മലയാളികൾക്ക് പ്രാതസ്മരണീയരാണ്. 1846 ൽ മാനാനത്ത് സാംസ്കൃതസ്കൂളും തുടർന്ന് മലയാളം സ്കൂളും സ്ഥാപിച്ച വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറകുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനാണ് കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ജനകീയമാക്കിയത്. 1865 ൽ വരാപ്പുഴയുടെ വികാരിജനറലായ ചാവറച്ചൻ കേരളത്തിലെ മുഴുവൻ കത്തോലിക്കാ പള്ളികളിലേക്കും അയച്ച സർക്കുലറിൽ എല്ലാ പള്ളികളോടും മനുബന്ധിച്ച് പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ കല്പന നൽകി. കേരളത്തിലെങ്ങോളമിങ്ങോളം നൂറുകണക്കിനു വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉയർന്നു

വന്നത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. സഭയുടെ പണംകൊണ്ടു പടുത്തുയർത്തിയ ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അധ്യാപകർക്കു ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നതും സഭയായിരുന്നു. കൂടാതെ കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി യൂണിഫോം, ഉച്ചഭക്ഷണം എന്നിവ സൗജന്യമായി സ്കൂളുകളിൽ വിതരണംചെയ്തു തുടങ്ങിയതും ചാവറച്ചന്റെ കാലത്താണ്. ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ നിരന്തര പരിശ്രമവും അധ്യാനവുംവഴി സമൂഹത്തിലെ മുഴുവൻ വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിൽ മുഖ്യപങ്കുവഹിച്ചത് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരായിരുന്നു.

സ്ത്രീകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം

ആൺകുട്ടികൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും പെൺകുട്ടികളെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുക ഒരു ആവശ്യമായി സമൂഹം അന്ന് കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. ആ രംഗത്തും വിപ്ലവകരമായ ഒരു മാറ്റംവരുത്തിയത് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരാണ്. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുമാത്രമേ പുരോഗതി ലഭിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സർക്കാരിനുപോലും അന്ന് സാധിച്ചിരുന്നില്ല. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയത് പ്രധാനമായും മിഷനറി വനിതകളായിരുന്ന മിസ്സിസ് മീഡ്, മിസ്സിസ് മില്ലർ, മിസ്സിസ് തോംപ്സൺ, മിസ്സിസ് ബയ്ലി, മിസ്സിസ് ബേക്കർ തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു. പെൺകുട്ടികളെ വിദ്യാലയത്തിൽ അയയ്ക്കുന്നതിൽ രക്ഷകർത്താക്കൾ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാതിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ, 1819 ൽ മിസ്സിസ് മീഡ് നാഗർകോവിൽ ഒരു പെൺപള്ളിക്കൂടം സ്ഥാപിക്കുകയും പെൺകുട്ടികളുടെ സകല വിദ്യാഭ്യാസചെലവും മിഷനറിമാർ തന്നെ വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. സാധാരണ പാഠ്യവിഷയങ്ങൾക്കു പുറമെ, ചിത്രത്തെയ്യലും, റേന്തത്തെയ്യലുകളും, തുന്നലും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇവിടുത്തെ റേന്തത്തെയ്യലുകൾ ലണ്ടൻ, പാരീസ്, ചിക്കാഗോ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സമ്മാനാർഹമായതോടെ നല്ല വ്യവസായമായി തയ്യാർരംഗം വളരുകയുണ്ടായി. മിഷനറിമാർ ഈ രംഗത്ത് വിലപ്പെട്ട സേവനങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടും സർക്കാർ സ്ത്രീ വാദ്യാഭ്യാസത്തിൽ യാതൊരു ശ്രദ്ധയും ചെലുത്തിയില്ല. അരനൂറ്റാണ്ടുകാലം ആ നിലതുടർന്നു.¹⁷

1859-ലെ കണക്കനുസരിച്ച് തിരുവിതാംകൂറിൽ 2003 പെൺകുട്ടികൾ വിദ്യാഭ്യാസം നത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ, 1897 ൽ സ്കൂളിൽ പോകുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ എണ്ണം 36652 ആയ് ഉയർന്നു. സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഏറ്റം മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന സംസ്ഥാനമെന്ന

പ്രശസ്തി ഇന്ന് കേരളത്തിനുള്ളപ്പോൾ അതിന് കേരളത്തെ അർത്ഥമാക്കിയത് സാഹസികരായ ക്രിസ്ത്യൻ വനിതാ മിഷനറി മാരായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത നാം കൃത്യത്തോടെ പൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളം സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുക മാത്രമല്ല ആദ്യത്തെ വനിതാ ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജി മിസ്സിസ് അന്നാ ചാണ്ടി, ആദ്യത്തെ വനിതാ ചീഫ് എൻജിനീയർ മിസ്സി പി. കെ ത്രേസ്യ മുതലായ പ്രഗല്ഭരേ രാഷ്ട്രത്തിനു സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചരിത്രത്തിലേക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ 1941 ലെ കണക്ക് (സെൻസസ്) അനുസരിച്ച് തിരുവിതാംകൂറിൽ, ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെയും പ്രോവിൻസുകളെയുംകാൾ, മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. പ്രധാനമായും ഇവിടുത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു അതിനു ഉത്തരവാദികൾ. 1945 ലെ ആധികാരികമായ ഒരു സ്ഥിതി വിവരക്കണക്കനുസരിച്ച് 63% പ്രൈമറിസ്കൂളുകളും 87% ഹൈസ്കൂളുകളും 67% കോളേജുകളും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലും നടത്തിപ്പിലുമായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഉറപ്പു വരുത്താൻ ഗവൺമെന്റ് സംവിധാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗവൺമെന്റ് നിയമിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥർ സ്കൂളുകൾ സന്ദർശിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും, കാര്യക്ഷമമായി നടത്തപ്പെടുന്നവയ്ക്ക് അധ്യാപകരുടെ ശമ്പളത്തിലേക്കായി ഗ്രാന്റ് നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്ന കാലത്ത് വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ ഏറ്റവും അധികം സേവനം ചെയ്തിരുന്നത് ക്രൈസ്തവ സഭയാണ്. പള്ളികളോടനുബന്ധിച്ച് സ്ഥാപിച്ച പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെ കെട്ടിടങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചതും അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിയതും അധ്യാപകർക്ക് ശമ്പളം നൽകിയതും സമുദായങ്ങൾ ത്യാഗം ചെയ്ത് സംഭാവന ചെയ്ത പണം കൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ ഈ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലൊന്നുപോലും ക്രൈസ്തവർക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതായിരുന്നില്ല. പലപള്ളിക്കൂടങ്ങളിലും 80% നുമേൽ അക്രൈസ്തവ വിദ്യാർത്ഥികളാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്.

ക്രിസ്തീയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ അച്ചടക്കത്തിലും കാര്യക്ഷമതയിലും മൂല്യബോധത്തിലും എന്നും മുൻനിരയിലായിരുന്നു.

ജൂൺ 5, 2006-ലെ ഇന്ത്യ ടുഡേ വാരിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു സർവ്വേ പ്രകാരം ഇന്ത്യയിലെ മികച്ച കോളേജുകളുടെ ലിസ്റ്റിൽ പലതും ക്രൈസ്തവ മാനേജ്മെന്റുകളുടേതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ വിച

ക്ഷണർ ഇന്ത്യയിലെ 700 ഓളം കോളേജുകളിൽ നിന്നാണ് വിവിധ പാഠ്യ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മികവ് പുലർത്തുന്ന 10 കോളേജുകളെ കണ്ടെത്തിയത് സയൻസ് വിഭാഗത്തിൽ സെന്റ് സേവ്യേഴ്സ് കോളേജ് മുംബൈ, ലയോള കോളേജ് ചെന്നൈ, സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് കോളേജ് ഡൽഹി, സെന്റ് സേവ്യേഴ്സ് കോളേജ് കൊൽക്കത്ത, ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ്. മെഡിസിൻ വിഭാഗത്തിൽ ലയോള കോളേജ്, സെന്റ് സേവ്യേഴ്സ് കോളേജ് മുംബൈ, സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് കോളേജ് ഡൽഹി, മൗണ്ട് കാർമ്മൽ കോളേജ് ബാംഗ്ലൂർ, സെന്റ് ജോൺസ് ബാംഗ്ലൂർ. ആർട്സ് വിഭാഗത്തിൽ സെന്റ് സേവ്യേഴ്സ് ചെന്നൈ, ലയോള കോളേജ് ചെന്നൈ, സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് കോളേജ് കൊൽക്കത്ത, സെന്റ് ജോസഫ് കോളേജ് ബാംഗ്ലൂർ. എന്നിവയാണവ.

ഇവയിൽ മിക്ക കോളേജുകൾക്കും അതതു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്വയം ഭരണാവകാശവും സർക്കാരിൽ നിന്നും നിർലോഭമായ സഹകരണവും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. സാക്ഷരതയിൽ 100% പൂർണ്ണത കൈവരിച്ചുവെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന കേരളത്തിലെ ഒരൊറ്റ കോളേജും ഇന്ത്യാ ടുഡേയുടെ സർവ്വേയിൽ വന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല. മാറിമാറിവരുന്ന കേരള സർക്കാരുകൾ ഉന്നതനിലവാരത്തിലുള്ള കോളേജുകൾക്ക് സ്വയം ഭരണാവകാശം നൽകുകയോ മികച്ച വിദ്യാഭ്യാസ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ സഹകരിച്ചില്ല എന്നതുതന്നെ.

ഇന്ന് കേരളത്തിൽ 14539 വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ കേരളസഭ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ 243 സ്വയംഭരണ സ്കൂളുകളും 448 കോളേജുകളും 534 സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങളും 310 തൊഴിലധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. 69 ലക്ഷത്തിൽപരം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവരിൽ 21.7% മാത്രമേ കത്തോലിക്കരുള്ളൂ; എന്നാൽ 53.3% ഹിന്ദുസമുദായംഗങ്ങളും 8.6% മുസ്ലീം സമുദായംഗങ്ങളും 5.6% അകത്തോലിക്കരും 10.1% ഇതരവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ട്* സഭയുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾ വർഗ്ഗീയതയ്ക്കു വിരുദ്ധമായ മാതൃകാപരമായ നിലപാടു പുലർത്തുന്നവയാണ് എന്നതിന് വ്യക്തമായ തെളിവുകളാണ് ഈ കണക്കുകൾ. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ 41.4% വിദ്യാർത്ഥികൾ ദാരിദ്ര്യരേഖയ്ക്കു താഴെയുള്ളവരാണ് എന്ന വസ്തുത സഭയുടെ ദരിദ്രരോടുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തിന് തെളിവുനൽകുന്നു.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. George Alex, *Cultural Awakening in Kerala: The Christian Contributions*, in *EJDC* 1/2 (2008) 8-19.
2. *Ibd.*
3. എ. ശ്രീധരമേനോൻ, *കേരളചരിത്രം*, p. 375.
4. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, *ക്രൈസ്തവരും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും* p. 53 - p. 55.
5. ബി. രാജീവൻ, *വാക്കുകളും വസ്തുക്കളും*, P. 220.
6. ശ്രീധരമേനോൻ, *കേരളചരിത്രം*, P. 370 - p. 390.
7. Ignatius Gonsalves, *Christian Contribution in the Health Care Sector of Kerala*, in *EJDC* 1/2 (2008) 34 - 53.
8. A. de Silva, *Historia das Missões..... Oriente*, p. 137.
9. Ignatius Gonsalves, p. 43 - 44.
10. Willian Logan, *Malabar Manual*, p. 143 - 144.
11. cfr. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, *ക്രൈസ്തവരും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും*, P. 76 - 78.
12. Ignatius Gonsalves, p. 50.
13. P.C. Cyriac, *Christian Contribution to Kerala's Agriculture*, in *EJDC* 1/2 (2008) 62-68.
14. എ. ശ്രീധരമേനോൻ, *കേരളചരിത്രം*, p. 228.
15. Cfr. *കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ഇതിഹാസം*, തലശ്ശേരി അതിരൂപതാ പ്രസിദ്ധീകരണം. p. 180-220.
16. P.C. Cyriac, *Christian Contribution*, p. 67.
17. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, *ക്രൈസ്തവരും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും*, P. 50.
18. Kurias Kumbalakuzhy, *Christian Contribution in the Educational Sector in Kerala*, in *EJDC* 1/2 (2008) 55-61

കേരള നവോത്ഥാനവും മതങ്ങളും

മതത്തെ അന്ധവിശ്വാസമോ അനാചാരമോ അല്പജ്ഞാനമോ ആയികരുതുന്ന മാർക്സിയിൻ ചിന്താസരണിയിൽ യാഥാസ്ഥിതികതയുടെ കാവലാളുകളും നവോത്ഥാന ചിന്തകൾക്കു വഴിമുടക്കുന്ന ദുശ്ശക്തനുകളും സാമൂഹിക പരിഷ്കരണങ്ങളുടെ പ്രതിലോമശക്തികളുമായാണ് മതം വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. ഈ മാർക്സിയിൻ വീക്ഷണത്തെ സാധൂകരിക്കാൻ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക, രാഷ്ട്രീയ, സാമ്പത്തിക, ധാർമ്മിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ മതങ്ങൾ നടത്തിയ സർഗ്ഗാത്മകമായ ഇടപെടലുകളെ തമസ്കരണത്തിലൂടെ അപ്രസക്തമാക്കാനോ തിരസ്കരണത്തിലൂടെ നിർവീര്യമാക്കാനോ ഉള്ള ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമങ്ങൾ മാർക്സിയിൻ അച്ചിൽവാർത്താസൂത്ര മലയാള ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രകടമാണ്. ഉദാഹരണമായി ബി. രാജീവന്റെ “വാക്കുകളും വസ്തുക്കളും” നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധിക്കുക:

“ഇന്നു കാണുന്ന ജാതികളുടെയും മതവിശ്വാസങ്ങളുടെയും ചരിത്രം വസ്തുനിഷ്ഠമായി പരിശോധിച്ചാൽ, ബ്രിട്ടീഷ് കാലഘട്ടത്തിനുമുമ്പ് വമ്പിച്ച ബഹുജന സംഘങ്ങളെന്ന നിലയിൽ മതങ്ങൾക്കുകീഴിൽ

ഇന്ത്യൻ ജനത സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല എന്നു കാണാൻ കഴിയും. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം കാണാതെ ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തെ മതസമൂഹവിഭാഗങ്ങളുടെ ചരിത്രമായി ചിത്രീകരിച്ചു എന്നതാണ് പാശ്ചാത്യരുടെ ചരിത്രവീക്ഷണത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശം. സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഹിന്ദുമതമോ ബുദ്ധമതമോ ഇസ്ലാംമതമോ ബ്രിട്ടീഷ് കാലഘട്ടത്തിന് മുമ്പ് ഉണ്ടാവുക സാധ്യമല്ല.¹ മതത്തെ കൊളോണിയലിസത്തിന്റെയോ സാമ്രാജ്യത്വ അധിനിവേശത്തിന്റെയോ ഉപോൽപ്പന്നമായി ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇവിടെ ബി. രാജീവൻ നടത്തുന്നത്. മതത്തെ നിയതമായ ചട്ടക്കൂടുമാത്രമായി മനസ്സിലാക്കുന്നു എന്നതിനാലാണ് മാർക്സിസത്തിന് ഈ അബദ്ധം പിണയുന്നത്. വ്യക്തിയുടെ ആന്തരികതയിലെ ദൈവികവും ആത്മീകവുമായ ആഭിമുഖ്യത്തിൽനിന്നാണ് മതാത്മകത ജനിക്കുന്നത്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ വേദങ്ങൾക്കും വേദാന്തങ്ങൾക്കും പിന്നിലെ മതാത്മകതയെ ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. ആന്തരികതയെ തമസ്കരിച്ച സാമൂഹിക ചട്ടക്കൂടിന്റെ കെട്ടുറപ്പുമാത്രമായി മതത്തെ മാറ്റുന്നത് മാർക്സിസിയൻ മതനിന്ദയുടെ ഭാഗമാണ്.

കേരളീയ സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ

കേരളം ഭാരതത്തിന്റെ ഭാഗമാണെങ്കിലും ഭാരതത്തിനു പൊതുവിൽ പറയുന്ന പലതിൽനിന്നും വ്യതിരിക്തമായ സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യമാണ് കേരളത്തിൽ എക്കാലവും നിലനിന്നിരുന്നത്. ഇ. എം. എസ് (Kerala Society and Politics), പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ (ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും കേരളചരിത്രവും) ഡി. ഡി. കോസംബി (Introduction to the Study of Indian History), ബി. രാജീവൻ (വാക്കുകളും വസ്തുക്കളും) എന്നീ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ മാർക്സിസിയൻ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

1. ഇതര ഇന്ത്യൻ സമൂഹങ്ങളിൽ ദൃശ്യമായിരുന്ന ജാതി വ്യവസ്ഥിതി - ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതി - അതേപടി കേരളത്തിൽ ഒരു കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ബ്രഹ്മണരല്ലാത്തവരെല്ലാം ഒറ്റജാതിയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വൈശ്യർ എന്നൊരു വിഭാഗംതന്നെ കേരളത്തിലില്ല. വർണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ താത്ത്വികരൂപവും പ്രായോഗികരൂപവും തമ്മിൽ ഇത്ര വലിയ ഒരന്തരം കേരളത്തിൽ എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ഇതിനു പറയാവുന്ന വ്യക്തമായ ഒരുത്തരം, കാർഷികഗ്രാമവ്യവസ്ഥ രൂപപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് കേരളത്തിൽ നില

നിന്ന ഗോത്രസമൂഹങ്ങളിൽ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെടാൻ പാകത്തിൽ തൊഴിൽ വിഭജനം സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നതാണ്. വൈശ്യർ എന്നൊരു വിഭാഗംതന്നെ കേരളത്തിൽ രൂപപ്പെടാതിരുന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുതയാണ്. കേരളീയവർണ്യ വ്യവസ്ഥയിൽ ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ അഭാവം കാർഷികഗ്രാമവ്യവസ്ഥ രൂപംകൊണ്ട കാലത്തെ കേരളീയസമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാവസ്ഥയുടെ നിദർശനം തന്നെയാണ്. ² ഈ നിരീക്ഷണം കേരള സമൂഹത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായും ഹിന്ദു സാമൂഹ്യക്രമത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അന്നത്തെ കേരളത്തിലെ ശക്തമായ ഒരു ജനവിഭാഗമായിരുന്നു ക്രൈസ്തവർ. അവരെയും അവരുടെ സാമൂഹിക സംഭാവനകളെയും സമ്പൂർണ്ണമായി വിസ്മരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്ര ആന്ധ്യം മൂലമാണ് കേരളചരിത്രാപഗ്രഥനത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ മഹാമാർക്ക് വഴിതെറ്റുന്നത്.

2. കേരളത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥിതിക്കുപരി ഗോത്രവ്യവസ്ഥിതിയാണ് നിലനിന്നിരുന്നത് എന്ന പി. കെ ബാലകൃഷ്ണന്റെ നിരീക്ഷണം ശരിയാകാനാണ് സാധ്യത.³ ഇവിടുത്തെ വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങൾ സവർണ്ണാവർണ്ണഭേദമില്ലാത്ത ആചരിച്ചുപോന്ന അയിത്തം ഇതിന്റെ തെളിവാണ്. കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർ സവർണ്ണജാതികളോടും അയിത്തം പുലർത്തുന്നു. കേരളീയ ജാതി സമൂഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത കാർഷിക അടിമകളായിരുന്ന പുലയജാതി അടക്കമുള്ള അവർണ്ണജാതികൾക്കിടയിൽ സാർവ്വത്രികമായി കാണുന്ന അയിത്താചാരമാണ്. ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്ന് തീണ്ടാപ്പാടകലം ഏറ്റവും കൂടിയ ജാതിയാണ് നായാടി. നായാടി തീണ്ടിയാൽ നമ്പൂതിരി മുങ്ങിക്കുളി കൊണ്ടുമാത്രം ശുദ്ധനാവുകയില്ല. കുളിക്കുശേഷം പുണുൽ മാറുകയും പഞ്ചഗവ്യം കഴിക്കുകയും വേണം. ഇങ്ങനെ ഏറ്റവും നിഷിദ്ധനായ നായാടിക്ക് പുലയനോ പറയനോ തൊട്ടഭക്ഷണം നിഷിദ്ധമാണ്. പുലയനും പറയനുംകൂടെ പരസ്പരം തൊട്ടാൽ അയിത്തപ്പെടുന്നവരും മുങ്ങിക്കുളിച്ച് ശുദ്ധിവരുത്തേണ്ടവരുമാണ്. ഉള്ളാടൻ പുലയനെ തീണ്ടിയാൽ ഏഴു വട്ടം കുളിച്ച് കൈയിലെ ചെറുവിരലിൽനിന്ന് ഏതാനും തുള്ളി രക്തം വാർത്തുകുളഞ്ഞാൽ മാത്രമാണ് ശുദ്ധനാവുക. അതേസമയം പുലയൻ തൊട്ടഭക്ഷണം വർജ്ജിക്കുന്നവനാണ് ഉള്ളാടൻ. ഇങ്ങനെ സവർണ്ണജാതികൾപോലും അയിത്തജാതികളായിരിക്കുകയും, ഏറ്റവും താണ ജാതികൾപോലും പരസ്പരം അയിത്തം ആചരിക്കേണ്ട വിശുദ്ധരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കേരളീയജാതി ഘടനയുടെ ഈ സവിശേഷത അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വസ്തുത വ്യക്ത

മാക്കുന്നുണ്ട്. വർഗ്ഗസമൂഹത്തിന്റെ മാതൃകയിലേക്ക് ജാതികളെന്ന നിലയിൽ ഉൾച്ചേർക്കപ്പെട്ട കേരളീയഗോത്രങ്ങൾ ഓരോന്നും ഗോത്രവിശുദ്ധിയുടെ പേരിൽ പരസ്പരം വർജ്ജിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ വിവിധ ക്രൈസ്തവ വിഭാഗങ്ങളും ഈ ഗോത്ര വിശുദ്ധിയുടെ തടവറയിൽനിന്ന് പൂർണ്ണമായും മോചിതരായിരുന്നില്ല എന്നു വേണം കരുതാൻ. തീണ്ടൽ, അയിത്തം തുടങ്ങിയവ ക്രൈസ്തവരുടെയിടയിൽ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിലും വിവിധ ക്രൈസ്തവ വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിവാഹബന്ധങ്ങൾ അപൂർവ്വമായിരുന്നു എന്നതും വിവിധഗോത്രങ്ങളിൽ നിന്നു “മാർഗ്ഗം” സ്വീകരിച്ചുവന്നവർ ദേവാലയങ്ങളിൽ പോലും നിയതമായ സ്ഥാനനിർണ്ണയം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നതും ഇതിന്റെ തെളിവാണ്.

3. കേരളത്തിലെ ബഹുഭാര്യത്വവും ബഹുഭർതൃത്വവും നിലനിന്നിരുന്ന കുടുംബവ്യവസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള മാർക്സിയൻ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ നിരീക്ഷണവും വിചിത്രമാണ്. “ഒരു പുരുഷന് ഒരു ഭാര്യ” എന്ന ക്രിസ്തീയ പ്രബോധനം ലോകമാകെ സ്വീകരിച്ചതുപോലെ കേരളവും സ്വീകരിച്ചു എന്നതാണ് സത്യം. പാശ്ചാത്യർവഴി ക്രൈസ്തവദർശനങ്ങളുമായി കൈവന്ന സമ്പർക്കത്തിലൂടെ കോളനിവാഴ്ചകാലത്ത് കേരളത്തിലെ കുടുംബ വ്യവസ്ഥിതികളിൽ വന്ന ഗുണപരമായ മാറ്റങ്ങളായ ഏക ഭാര്യത്വം, ഭർതൃത്വം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് വസ്തുനിഷ്ഠമായ പഠനങ്ങൾ ഇനിയും നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ കുടുംബരംഗത്തെ ഈ മാറ്റത്തെപ്പോലും മാർക്സിയൻ സ്വാധീനമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ ഈ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു കഴിയുന്നു എന്നതാണ് അത്ഭുതാവഹം. “ബഹുഭാര്യത്വത്തിന്റെയും ബഹുഭർതൃത്വത്തിന്റെയും വിവിധ രൂപങ്ങളോടുകൂടിയ കുടുംബങ്ങളും ബഹുഭർതൃത്വത്തിന്റെയും വിവിധ രൂപങ്ങളോടുകൂടിയ കുടുംബങ്ങൾ കേരളത്തിൽ അടുത്തകാലംവരെ നിലനിന്നുപോന്നു. ആധുനികയുഗംവരെ ഈ വ്യവസ്ഥ കേരളത്തിൽ നിലനിന്നുപോരാനുള്ള കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചരിത്രകാരന്മാർ പല നിഗമനങ്ങളിലും എത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഏറ്റവും ശാസ്ത്രീയമെന്നു കരുതാവുന്നത് മോർഗനെയും ഏംഗൽസിനെയുംപോലുള്ളവർ കുടുംബരൂപങ്ങളുടെ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചു നടത്തുന്ന പഠനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. ഇതനുസരിച്ച് കേരളത്തിലെ കുടുംബരൂപവ്യവസ്ഥിതിക്കാധാരമായ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങൾ ഗോത്രസമൂഹങ്ങളിലെ യുഗവിവാഹസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നും ദാമ്പത്യവിവാഹസമ്പ്രദായത്തിലേക്കുള്ള പരിണാമത്തിന്റെ അന്തരാളഘട്ടത്തെയാണ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ ഇവ തുടർന്ന് പുതിയ രൂപങ്ങളിലേക്കു പരി

ണമിക്കാതെ ഉറച്ചുനിന്നുപോയതെന്തുകൊണ്ട് എന്നന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്.”⁴

മാർക്സിനെയോ ഏംഗൽസിനെയോ മാർക്സിസത്തെയാകുറിച്ച് കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാത്ത കാലത്തു നടന്ന സാമൂഹികപരിവർത്തനത്തിനുപോലും മാർക്സിയൻ പൈതൃകം തേടുന്നത് വിചിത്രമാണ്. മാർക്സിയൻ വീക്ഷണത്തിലെ കുടുംബരഹിത വ്യവസ്ഥിതിയിലേക്കുള്ള വളർച്ചയുടെ പടിയാലി കേരളത്തിലെ ബഹുഭാര്യഭർതൃ സമ്പ്രദായത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ അപാരമായ ആന്ധ്യം ആവശ്യമുണ്ട്. ഏകഭാര്യത്വം, ഏകഭർതൃത്വം എന്ന ജീവിതക്രമം മാതൃകാപരമായി ജീവിച്ചുകാണിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ (ക്രൈസ്തവരുടെ) സാന്നിധ്യമോ സ്വാധീനമോ തമസ്കരിക്കാനും ഇതേ അന്ധത അനിവാര്യമാണ്.

4. ഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയെ കാർഷികവ്യവസ്ഥിതിയിലെ തൊഴിൽ വിഭജനത്തിന്റെ പേരിൽ ന്യായീകരിക്കാനും മാർക്സിയൻ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു കഴിയുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ കുലത്തൊഴിലുകൾക്ക് അനുസരിച്ച് മനുഷ്യരെ ജീവിതോപാധികളുടെ ഉത്പാദനത്തിന്റെ തലത്തിൽ വിഭജിച്ചുനിർത്തിയിരുന്ന ഒരു തൊഴിൽവിഭജനരീതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ, ജാതിവ്യവസ്ഥ ഒരു തൊഴിൽവിഭജനം മാത്രമായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ അസ്തിത്വത്തിന് അതിരും അർഥവും കൊടുക്കുന്ന വിശ്വാസങ്ങളോടും ആചാരങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ധർമ്മിക വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു ജാതി. ഇങ്ങനെ പഴയ ഇന്ത്യൻ കാർഷിക ഗ്രാമസമൂഹങ്ങളിൽ ഒരേസമയം ഭരണസമ്പ്രദായവും തൊഴിൽ വിഭജനവും ധർമ്മിക വ്യവസ്ഥയുമായി പ്രവർത്തിച്ച ഒരു സങ്കീർണ്ണയന്ത്രമായിരുന്നു ജാതി. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം വന്നതോടെയാണ് ജാതിവ്യവസ്ഥിതി പീഡനയന്ത്രമായി മാറിയത് എന്ന് മാർക്സിയൻ ചരിത്രകാരന്മാർ വിവക്ഷിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻജാതി വ്യവസ്ഥിതിയിൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ അനുഭവിച്ച വിവേചനത്തിനു മുഴുവൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തെ പഴിചാരുമ്പോൾ പ്രസ്തുതജാതിവ്യവസ്ഥിതിക്കെതിരായി പൊരുതിയ ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരെ കാണാതെ പോയത് ഗവേഷണത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ടാണോ അതോ ക്രൈസ്തവ തമസ്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണോ എന്നത് വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ടതാണ്.

ക്രൈസ്തവരും കേരള നവോത്ഥാനവും

കേരളചരിത്രം രചിച്ച ചരിത്രകാരന്മാരിൽ പലരും ക്രൈസ്തവർ നാടിന്റെ നന്മക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത പ്രവർത്തനങ്ങളെ തമസ്ക

രിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. എന്നാൽ, ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതി, അടിമക്കച്ചവടം, സ്ത്രീവിവേചനം, സതി തുടങ്ങിയ സാമൂഹിക അനാചാരങ്ങൾ മണ്ണിൽനിന്ന് തുടച്ചുനീക്കാനായത് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷണറിമാരുടെ നിരന്തരമായ പരിശ്രമത്തിലൂടെയാണ്.

ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ആനുകൂല്യം പറ്റിയിരുന്നത് സവർണ്ണ ബ്രാഹ്മണരും അധികാരം കയ്യാളിയിരുന്ന ക്ഷത്രിയരും ആയുധപരിശീലനം സിദ്ധിച്ച നായന്മാരുമായിരുന്നു. അധഃകൃതരായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന വിഭാഗങ്ങളെ (ഉദാ: പുലയർ, പറയർ, വേടർ) കന്നുകാലികളെപ്പോലെ വാങ്ങുകയും വിൽക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പൊതുവഴികൾ ഉപയോഗിക്കാനോ, സ്കൂളിലോ ആശുപത്രിയിലോ പോകാനോ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ പരിസരത്തുപോലും കടന്നുചെല്ലാനോ ഇക്കൂട്ടർക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയെ എതിർത്ത് സാമൂഹികസമത്വം എന്ന മഹനീയമായ സുവിശേഷദർശനം കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത് ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരായിരുന്നു. മിഷനറിമാർ ആരംഭിച്ച പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലൂടെയാണ് പ്രധാനമായും ഈ വിപ്ലവകരമായ ആശയം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടത്.

“ക്രൈസ്തവരും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശ്രീ ജോൺ കച്ചറമറ്റം ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരുടെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിഖ്യാതരുടെ വലയിരുത്തലുകൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.⁵ തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവലിൽ വി. നാഗയ്യ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: ഈ ക്രിസ്തീയ മിഷനറിമാർ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഹൈന്ദവ സമുദായത്തിലെ താണ പടിയിൽപ്പെട്ട ഇവർ എന്നും ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുമായിരുന്നു. അവരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി, ഉത്തമമാംവിധം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ബോധം അവരിൽ ഉൽഭൂതമാക്കിയെന്നുള്ള മേന്മയ്ക്ക് ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരാണ് അവകാശികൾ. മിഷനറിമാരുടെ ഈ പ്രവൃത്തി കേവലം പ്രാചീനചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു നവീകരണം-നിലവിലിരിക്കുന്ന മാതൃകയുടെ ഒരു മിനുസപ്പെടുത്തൽ അഥവാ പരിഷ്കരണം ആയിരുന്നില്ല. പ്രസ്തുത പ്രശംസനീയമായ ശുഷ്കാന്തിയോടും, പലപ്പോഴും എതിർപ്പിനെയും മതപീഡനത്തെയും അവഗണിച്ചും അവർ നടപ്പിൽ വരുത്തിയ പൂർണ്ണമായി നവീനവും ആദ്യഷ്ടപൂർവ്വവും ആയ ഒരു ആശയമായിരുന്നു.”

തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിന്റെ ചീഫ് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ഡോ. എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള 1931-ലെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: “തങ്ങളുടെ ദയനീയമായ നിലയെയും,

അതിനെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെയുംപറ്റി ഈ അധഃകൃതർക്ക് ഒരു ബോധമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത് ഈ മിഷനറിമാരാകുന്നു. സമുദായത്തിലെ താണപടിയിലുള്ള തങ്ങളുടെ നിർഭാഗ്യരായ സഹോദരന്മാരെ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ അവഗണിച്ചിരുന്നതിന്റെ ദുരന്തഫലങ്ങൾ ഉന്നതജാതികൾക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തതും ഈ മിഷനറിമാരുടെ സേവനങ്ങളാണ്.”

ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് അധഃകൃതരുടെ സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിന് കാരണമായതെന്ന് പ്രമുഖചരിത്രകാരനായ കെ. പി. പദ്മനാഭമേനോൻ “കൊച്ചി രാജ്യ ചരിത്രം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:

“ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനത്തെ എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും അധികമാവുകയില്ല. അവരുടെ സ്തുത്യർഹമായ ഈ ഔദാര്യ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് ചെറുമകളുടെയും പുലയരുടെയും അവസ്ഥ നന്നായി വന്നിട്ടുണ്ട്. രാജ്യത്തെ ഓരോ തൊഴിലുകളുടെ നടത്തിപ്പിന് പണ്ടുപണ്ടേ വച്ചിട്ടുള്ള ഏർപ്പാടുകളെ മാറ്റിക്കളയുന്നതായ പാതിരിമാരുടെ ഈ പ്രവൃത്തിയെ കാലഗതിക്ക് ഒരു വിധത്തിലും തടുക്കത്തക്കതല്ല. അവർ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്ക് ഈ അമൂല്യമായ വിദ്യാധനം നൽകുകയും സാമുദായികാവസ്ഥയിൽ അവരെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് പൊതുജനാഭിവൃദ്ധിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായത്തെ ചിന്തിച്ച് നാം അവരെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതാണ്. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ സദാ അഭിവൃദ്ധിയെ അഭിഗമിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരുന്നു. പുലയർ മുതലായവരുടെ സ്ഥിതിയും നന്നായിവരുന്നുണ്ട്. വഴിമാറുന്നതിനുള്ള അസഹ്യതയേയും വേലനടത്തിപ്പിനുള്ള ഉപദ്രവത്തെയും വിചാരിച്ചും പ്രദേശത്ത് പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്ന പുലയർ ഈവക നിവൃത്തിക്കായി കാലത്തുമുതൽ സന്ധ്യയാവുന്നതുവരെ കഴുത്തിൽ പഴയകൂർ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അടയാളമായ വെന്തീങ്ങാ ധരിക്കുന്നതായി അറിയുന്നു.”

മതനിഷിദ്ധ നവോത്ഥാനം

കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാന ശ്രമങ്ങളത്രേയും മതനിഷിദ്ധ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു രൂപം കൊണ്ടതാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലൂടെ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വരവിനും മുമ്പേ കേരളം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചിന്താഗതിക്കുവേണ്ടി പാകപ്പെടുത്തപ്പെട്ട മണ്ണായിരുന്നു എന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ശ്രമിച്ചത്. കേരള നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നായകനായി ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതും അരുവിപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠയെ കേരള നവോത്ഥാന

ത്തിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനകർമ്മമായി ഉയർത്തിക്കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രകാരന്മാർ ഇപ്രകാരമൊരു വഴിയൊരുക്കലാണു നടത്തുന്നത്. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ആത്മതേജസ്സിനെ അവഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമൂഹപരിഷ്കരണാംശത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നതിലൂടെ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെ എ. കെ. ജി. ജി. ഇ. എം. എസിനുമൊപ്പം സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവായി മാത്രം ഒതുക്കാനാണ് മാർക്സിസ്റ്റ് ചരിത്രകാരന്മാർ ശ്രമിച്ചത്. അരുവിപ്പുറത്ത് ശ്രീനാരായണഗുരു അരിവാളും ചുറ്റികയുംമല്ല പരമശിവ പ്രതിഷ്ഠയാണ് നടത്തിയത് എന്ന വസ്തുത മാർക്സിസ്റ്റർ ചരിത്രകാരന്മാർ സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുകയാണ്. ജാതിഭേദം മതഭേദം, ഏതുമില്ലാതെ സർവ്വരും, സോദരഭേദന വാഴുന്ന, മാതൃകാസ്ഥാനമാണിത് എന്ന ഗുരുസൂക്തത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മതനിരസവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്ന സാഹസികകർമ്മവും ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. ശ്രീനാരായണഗുരു മലയാളത്തിന്റെ ഏറ്റവും മഹാനായ സന്താനമായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും സന്ദേഹമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ ചെങ്കൊടി പുതപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം അദ്ദേഹത്തെ കാവിയുടുപ്പിക്കാൻ വർഷങ്ങളായി പരിശ്രമിക്കുന്ന സംഘപരിവാറിന്റെ ശ്രമങ്ങളേക്കാളും ഒട്ടും ശ്രേഷ്ഠമല്ല എന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടാനാണ് ഇത്രയും പറഞ്ഞത്.

കേരള നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഊടും പാവവും നെയ്തിരിക്കുന്നത് മലയാളക്കരയുടെ മതാത്മകതയിലാണ്. അതിനെ തമസ്ക്കരിക്കാൻ ആരെല്ലാം ശ്രമിച്ചാലും അനിഷേധ്യമായ ചരിത്രവസ്തുതകൾ എതിർസാക്ഷികളായി രംഗത്തു നിറയും. മത നവീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ മത നിരസന പ്രസ്ഥാനങ്ങളോ നിരീശ്വരവാദ പ്രസ്ഥാനങ്ങളോ ആയി പുനസൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് വഴിതെറ്റിത്തുടങ്ങിയത്. കേരള നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങളെല്ലാം മതവിശ്വാസത്തിന്റെ ചൂടും ശരിയായ ഈശ്വര ഭക്തിയുടെ പ്രകാശവും പേറുന്നവയായിരുന്നു. 1888-ൽ നടന്ന അരുവിപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠയും തുടർന്ന് ഈശ്വര സമുദായത്തിന്റെ സമഗ്രവളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി 1903-ൽ ശ്രീനാരായണ ധർമ്മപരിപാലനസംഘത്തിന്റെ സ്ഥാപനവും മതവിശ്വാസവും ഈശ്വരഭക്തിയും ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളായിരുന്നല്ലോ. സാമൂഹിക നവോത്ഥാന നായകരിൽ പ്രമുഖനായ മറ്റൊരു നേതാവ് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളായിരുന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ ദാസ്യവൃത്തി ശ്രേഷ്ഠമായി കരുതിയിരുന്ന നായന്മാരെ ആത്മാഭിമാനമുള്ളവരാക്കാൻ സ്വാമികൾ സർവ്വതാ പരിശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം രചിച്ച “പ്രാചീന മലയാളം” എന്ന കൃതിയിൽ നായർ സമുദായം അഭിമാനപ്രതീകമായി കരു

തായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണ സംബന്ധത്തെ നായർ സമുദായത്തിന്റെ ആത്മാവു നശിപ്പിച്ച പ്രവൃത്തിയായി സ്വാമികൾ വിവരിച്ചു. ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരുമായി വാദപ്രതിവാദത്തിലേർപ്പെടുക എന്നതും ഹിന്ദുമതം ക്രിസ്തുമതത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുക എന്നതും സ്വാമികളുടെ പ്രധാന ദൗത്യങ്ങളായിരുന്നു. ഈശ്വര കൂട്ടത്തോടെ ക്രിസ്തുമതം ആശ്ലേഷിക്കാനുള്ള നീക്കമുണ്ടായപ്പോൾ അതിനെ ഫലപ്രദമായി തടഞ്ഞതും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളായിരുന്നു. 1924-ൽ സ്വാമികൾ പന്മനയിൽ സമാധിയിടത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യർ അദ്ദേഹത്തിനായി ക്ഷേത്രം പണിത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യം അവിടെ കുടിയിരുത്തി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പ്രവർത്തനവും നവോത്ഥാന നീക്കങ്ങളും പൂർണ്ണമായും മതാധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു.⁶

ഉത്തരകേരളത്തിൽ ജാതിചിന്തയ്ക്കെതിരെയും മദ്യവർജ്ജനത്തിനുവേണ്ടിയും ആത്മവിദ്യാസംഘം സ്ഥാപിച്ചു പൊരുതിയ വാഗ് ഭടാനന്ദനും (1885-1939). മേൽമുണ്ടു സമരത്തിലൂടെ തെക്കൻ കേരളത്തിൽ ശക്തമായ സാമൂഹിക സാന്നിധ്യം അറിയിക്കുകയും “സമത്വസമാജം” എന്ന പേരിൽ കേരളത്തിൽ ആദ്യത്തെ സാമൂഹിക സംഘടന സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്ത വൈകുണ്ഠസ്വാമിയും (1809-1851) മതനിഷേധത്തിലൂടെയല്ല മതവിശ്വാസത്തിലൂടെയാണ് സാമൂഹികപരിഷ്കരണം സാധിച്ചത്. മുസ്ലിം സമുദായ സമുദ്ധാരണത്തിനായി യത്നിച്ച വക്കം അബ്ദുൾഖാദർ മൗലവിയും (1873-1932) മതവിശ്വാസത്തെ പ്രാണവായുവാക്കി സാമൂഹിക പരിഷ്കരണത്തിനു തിരിതെളിയിച്ച വ്യക്തിയാണ്.

വ്യക്തികൾ മാത്രമല്ല സാമൂഹിക പരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളും യഥാർത്ഥ മതവിശ്വാസത്തെ പോഷിപ്പിക്കാനും മതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള അനാചാരങ്ങളെ എതിർക്കാനുംവേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. 1903- മെയ് 15-ന് സ്ഥാപിതമായ ശ്രീനാരായണ ധർമ്മ പരിപാലനസംഘവും 1914-ഒക്ടോബർ 31-ന് മന്നത്ത് പദ്മനാഭന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച നായർ സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റിയും തികച്ചും മതസമുദായാധിഷ്ഠിത നവീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്നു. 1908-ൽ വി.ടി ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ സമുദ്ധാരണത്തിനായി ആരംഭിച്ച യോഗക്ഷേമസഭയും ഈശ്വരവിശ്വാസത്തെപ്രതി സാമൂഹികപരിഷ്കരണം എന്ന യഥാർത്ഥ്യം ഉൾക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിച്ച സംഘടനയായിരുന്നു. 1907-ൽ അയ്യൻകാളിയുടെ (1866-1941) നേതൃത്വത്തിൽ ഹരിജനസമുദ്ധാരണത്തിനായി ആരംഭിച്ച “സാധുജനപരിപാലനയോഗ”വും ദൈവവിശ്വാസവും മതാത്മകതയും പുലർത്തിയസംഘടനയായിരുന്നു. കേരളനവോ

തമാന ചരിത്രത്തിലെ നാഴികക്കല്ലുകളായ സംഭവങ്ങളെല്ലാംതന്നെ മതവിശ്വാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണ്. വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം (1924 -1925), ഗുരുവായൂർ സത്യാഗ്രഹം (1931-1932), ശ്രീചിത്തിര തിരുന്നാളിന്റെ ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരം (1936, നവംബർ 12) തുടങ്ങിയവയെല്ലാം മതപക്ഷത്തുനിന്നാരംഭിച്ച സാമൂഹിക ഇടപെടലുകളായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രകാരന്മാർ സമർത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിൽനിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നമായി മതനിരാസത്തിലും ഈശ്വരനിഷേധത്തിലും ഊന്നിയശ്രമങ്ങളെല്ലാ മറിച്ച് മതവിശ്വാസത്തിന്റെ സർഗ്ഗാത്മക ഇടപെടലുകളാണ് കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന ചരിത്രത്തിന്റെ കാതൽ എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാകും.

വർഗ്ഗീയതയും ദേശീയതയും

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. ബി. രാജീവൻ, വാക്കുകളും വസ്തുക്കളും, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2009, p.344.
2. Ibid, p. 300
3. പി.കെ ബാലകൃഷ്ണൻ, ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും കേരളചരിത്രവും, p.174.
4. രാജീവൻ, വാക്കുകളും വസ്തുക്കളും, p.301.
5. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, ക്രൈസ്തവരും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും, കച്ചിറമറ്റം ഫൗണ്ടേഷൻ, 2000, p.68-70.
6. എ. ശ്രീധരമേനോൻ, കേരളചരിത്രം, ഡി. സി ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2009, p.378-388.

വർഗ്ഗീയത മതപരമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണെങ്കിൽ ദേശീയത രാഷ്ട്രീയപരമാണ്. തന്മൂലം വർഗ്ഗീയതയും ദേശീയതയും തമ്മിലുള്ള പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിശകലനം മതരാഷ്ട്രീയ തലങ്ങളുടെ സങ്കലനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാതെ തരമില്ല. മതവിശ്വാസികളെയൊക്കെ വർഗ്ഗീയവാദികളും മതനിഷേധികളെ ദേശീയതയുടെ തീക്ഷ്ണ പ്രവാചകരുമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന പ്രവണതയാണ് മാർക്സിസ്റ്റ് ചരിത്രകാരന്മാർ പൊതുവേ അവലംബിക്കുന്നത്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയും സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ കയ്യിലെ ശക്തമായ ആയുധമായും വിപ്ലവത്തിനു വിലങ്ങുതടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതിലോമശക്തിയായുമാണ് മതം വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. മതത്തിനോ മതവിശ്വാസങ്ങൾക്കോ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിലോ ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിലോ സ്ഥാനമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവയെ വർഗ്ഗീയ വിഭാഗീയതയുടെ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തിയായിട്ടാണ് മാർക്സിസം വിലയിരുത്തുന്നത്. എന്നാൽ ഭാരതചരിത്രം നൽകുന്ന സൂചനകൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്ത് ദേശീയ വിരുദ്ധവികാരം സൂക്ഷിച്ചു ഇടതുപക്ഷവും ദേശീയവിരുദ്ധ സമീപനം വളർത്താൻ

ശ്രമിച്ച മതാധിഷ്ഠിത പാർട്ടികളും ഒരുപോലെ വർഗ്ഗീയതയുടെ പ്രചാരകരായി മാറി എന്നതാണ് സത്യം. ഭാരതചരിത്രത്തിൽ എന്നും ദേശീയതയ്ക്കു വിരുദ്ധമായ യാഥാർത്ഥ്യമായിരുന്നു വർഗ്ഗീയത. ആരെല്ലാം ഏതെല്ലാം കാരണത്താൽ ദേശീയബോധത്തെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുവോ അവരെല്ലാം ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ വർഗ്ഗീയത വളർത്തിയവരായിരുന്നു. വർഗ്ഗീയതക്ക് മതത്തേക്കാൾ ദേശീയതയോടു ബന്ധമുള്ള അപൂർവ്വപ്രതിഭാസമാണ് ഭാരതത്തിൽ നില നിന്നിരുന്നത്.

ഇന്ത്യൻ സാമൂഹികശാസ്ത്ര ഗവേഷണകൗൺസിലിന്റെ അധ്യക്ഷനായ ബിപിൻ ചന്ദ്ര ഇന്ത്യയിലെ വർഗ്ഗീയതയുടെ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചു നടത്തുന്ന ഏതാനും നിരീക്ഷണങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഏതൊരു വർഗ്ഗീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനും അടിസ്ഥാനപരമായി മൂന്നുതലങ്ങൾ (ഘട്ടങ്ങൾ) ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.¹

ഒന്നാമത്, ഒരേ മതം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആളുകൾ എല്ലാവർക്കും പൊതുവായ മതേതരതാത്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ട് അഥവാ പൊതുവായ രാഷ്ട്രീയ, സാമ്പത്തിക, സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക താത്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്ന വിശ്വാസമാണത്.

ഇന്ത്യയെപ്പോലെ ഒരു ബഹുമതസമൂഹത്തിൽ ഒരു മതത്തിന്റെ അനുയായികളുടെ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക, സാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയതാത്പര്യങ്ങൾ അഥവാ മതേതരതാത്പര്യങ്ങൾ മറ്റൊരു മതത്തിന്റെ അനുഭാവികളുടേതിൽനിന്ന് വിഭിന്നവും വ്യത്യസ്തവും ആയിരിക്കും എന്ന ആശയത്തിന്മേലാണ് വർഗ്ഗീയതയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഘടകം നിലകൊള്ളുന്നത്.

വ്യത്യസ്ത മതക്കാരുടെ താത്പര്യങ്ങൾ പരസ്പരം യോജിക്കാത്തവയും ശത്രുതാപരവും വിവിധവുമാണെന്ന് വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന തോടെയാണ് വർഗ്ഗീയതയുടെ മൂന്നാം ഘട്ടം ആകുന്നത്.

ഈ അടിസ്ഥാന പ്രമേയങ്ങളെ സാക്ഷിനിർത്തി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഹിന്ദു-മുസ്ലീം-ക്രിസ്ത്യൻ-സിഖ് വർഗ്ഗീയതകൾ തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യത്യാസങ്ങളില്ല എന്നു കണ്ടെത്താനാവും. ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയതയെ ദേശീയബോധമായും ഇസ്ലാമികവർഗ്ഗീയതയെ ഭീകരവാദമായും ക്രിസ്ത്യൻ വർഗ്ഗീയതയെ കൊളോണിയൽ ചിന്താഗതിയായും വേർതിരിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്നു സാരം. വർഗ്ഗീയത, വിശേഷിച്ചും അതിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ഏതുമതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും അത്യന്തം ആപൽകരമാണ്.

കല്പിത വർഗ്ഗീയത

വർഗ്ഗീയതയെ കേവലം മതപരമെന്ന് അധികേഷപിച്ച് തമസ്കരിക്കുന്നതിനപ്പുറം അതിന്റെ കാര്യകാരണങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു പരിഹരിക്കുകയാണാവശ്യം. പലപ്പോഴും വർഗ്ഗീയത സാങ്കല്പികവും ആരോപിതവുമായിരിക്കാം. ഇതിന്റെ കാരണങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഒന്നാമതായി, വർഗ്ഗീയത എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പല സാമൂഹികനീക്കങ്ങൾക്കു പിന്നിലും ചൂഷണത്തിനും അടിച്ചമർത്തലിനും എതിരായ വികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം. സി.ജി.ഷാ നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണം ഇത്തരൂണത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. “വർഗ്ഗീയ പ്രചാരണത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദത്തിൽ കീഴിൽ ബഹുജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ചൂഷണത്തിന്റെ, മർദ്ദനത്തിന്റെ, ദുരിതത്തിന്റെ, യഥാർത്ഥ കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാനാവുന്നില്ല. അവർ അവയുടെ ഉറവിടം കല്പിതമായ ഒരുവർഗ്ഗീയതയാണെന്ന് ധരിക്കുന്നു”² ഭരണകൂട ധർഷ്ട്യത്തിനെതിരായി നടത്തുന്ന ജനകീയ മുന്നേറ്റങ്ങളെ വർഗ്ഗീയതയുടെ നിറംകലർത്തി വിലകുറഞ്ഞതാക്കാൻ ബോധപൂർവ്വശ്രമം നടക്കാറുണ്ട്. കിനാലൂരിലെ നാലുവരിപാതക്കെതിരായ സമരം സർക്കാരിന്റെ തെറ്റായ വികസന നയത്തിനെതിരായ സമരമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ ഇസ്ലാമിക തീവ്രവാദമായി ചിത്രീകരിക്കാനാണ് ഭരണകൂടം ശ്രമിച്ചത്. സമരത്തിനു നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നവർക്ക് വർഗ്ഗീയ ചിന്തയും ലക്ഷ്യവുമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ജനസമൂഹമാകെ പ്രതികരിക്കാനുള്ള ആദ്യാവസരത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്ന സാമൂഹിക പരിതോവസ്ഥ ഉളവാക്കിയതിൽ വർഗ്ഗീയവാദികൾക്കു പങ്കില്ല. അവർ പ്രസ്തുത ജനവികാരത്തെ തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യത്തിനായി ഫലപ്രദമായി വിനിയോഗിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. കേരളത്തിൽ സമീപകാലത്തു നടന്ന പല വർഗ്ഗീയ സംഘർഷങ്ങളെയും ഇത്തരത്തിൽ വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്.

രണ്ടാമതായി, ചില ജനമുന്നേറ്റങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരുടെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളിൽ വർഗ്ഗീയധ്രുവീകരണം കടന്നുകയറിയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ, അവയെ വിലയിരുത്തിയ നിരീക്ഷകർ പ്രസ്തുത മുന്നേറ്റങ്ങളെ വർഗ്ഗീയമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന സാഹചര്യമുണ്ടാകാം. മാധ്യമ പ്രവർത്തകരും രാഷ്ട്രീയക്കാരും ചരിത്രകാരന്മാരും ഇപ്രകാരം കല്പിത വർഗ്ഗീയതയുടെ ഉപജ്ഞാതാക്കളാകാറുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, അടുത്തകാലത്തു നടന്ന കേരള കോൺഗ്രസുകളുടെ ലയനത്തെക്കുറിച്ച് ഉയർന്നുവന്ന നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വർഗ്ഗീയ ചുവയുള്ളതായിരുന്നു. കേരള കോൺഗ്രസുകാർ സ്വഭാവത്താൽതന്നെ പിളരുകയും ഒരുമിക്കു

കയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. ജോസഫ് ഗ്രൂപ്പിലെ അന്ത്യദ്രവ്യം അസന്ധിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയും മുതലടുന്നത് മാണിഗ്രൂപ്പ് നടത്തിയ തന്ത്രപൂർവ്വമായ രാഷ്ട്രീയ കരുനീക്കമായി അതിനെ വിലയിരുത്തുന്നതായിരുന്നു രാഷ്ട്രീയ സത്യസന്ധത. എന്നാൽ, ഇവിടുത്തെ മാധ്യമപ്രവർത്തകരും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരും അതിനെ ക്രിസ്ത്യൻ വർഗ്ഗീയ ധ്രുവീകരണമായി ചിത്രീകരിച്ചു. ബിഷപ്പുമാരെപ്പോലും പഴിചാറുകയും ചെയ്തു. കേരളാ കോൺഗ്രസിലുള്ളതിന്റെ പത്തിരട്ടി ക്രിസ്ത്യാനികൾ അംഗങ്ങളായുള്ള കോൺഗ്രസ് പാർട്ടിയുടെ സംസ്ഥാന നേതാക്കൾപോലും ഈ ലയനത്തിൽ ക്രിസ്ത്യൻ വർഗ്ഗീയത ആരോപിച്ചു എന്നതാണ് അത്ഭുതകരം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ക്രൈസ്തവ മേലധ്യക്ഷന്മാരെ പേരെടുത്തുപറഞ്ഞ് അധിക്ഷേപിച്ചു. സ്വാശ്രയനിയമ വിരുദ്ധ സമരത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ പരിഷ്കരണങ്ങൾക്കെതിരായി നടന്ന പ്രതികരണങ്ങളിലും വർഗ്ഗീയത വായിച്ചെടുക്കാനുള്ള സൂക്ഷ്മദർശിനിയുമാണ് ഇവിടുത്തെ മാധ്യമ വിശാരദന്മാർ നടന്നത്. ഇല്ലാത്ത വർഗ്ഗീയതയുടെ ഭീകരതകാട്ടി ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ആശങ്കയും വിദ്വേഷവും വളർത്താനും വർഗ്ഗീയതയെ സാമാന്യവൽക്കരിക്കാനും മാത്രമേ ഇത്തരം നീക്കങ്ങൾ സഹായകമാവുകയുള്ളൂ.

മൂന്നാമതായി, ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക എന്ന കൊളോണിയൽ തന്ത്രം കേരളത്തിലെ മുഖ്യധാരാരാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ അവസരം പോലെ പ്രയോഗിച്ചു എന്നതും ഇവിടെ വർഗ്ഗീയത വളരാൻ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലീംലീഗിനെ തളർത്താൻ പി.ഡി.പി, എൽ.ഡി.എഫ്, ജമാ അത്തെ ഇസ്ലാമി, പോപ്പുലർ ഫ്രണ്ട് തുടങ്ങിയ തീവ്രവർഗ്ഗീയവാദികളുമായി കക്ഷിചേർന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ അഭിനവ നേതൃത്വത്തിന്റെ ദീർഘവീക്ഷണക്കുറവാണ് സമീപകാലത്ത് കേരളമണ്ണിൽ വർഗ്ഗീയത അത്ഭുതപൂർവ്വമായി തഴച്ചുവളരാൻ കാരണമായത് എന്ന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർപോലും സമ്മതിക്കുന്ന സത്യമാണ്. വൈകിയാണെങ്കിലും പാർട്ടി തെറ്റുകൾ തിരുത്തുന്നതിന് തയ്യാറാകുന്നതിനെ കേരളജനത ആശ്വാസപൂർവ്വമാണ് നോക്കിക്കാണുന്നത്. കേരളാകോൺഗ്രസുകളെ സമൂലം പിളർത്തി നിർവീര്യമാക്കുന്നതിന് ശ്രീ. കെ. കരുണാകരനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യങ്ങളെക്കാൾ വർഗ്ഗീയ-സമുദായ ചിന്തകളായിരുന്നു എന്നതും സത്യമാണ്. സമുദായത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയെ ഭിന്നിപ്പിക്കുകയും ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗത്തെ താൽക്കാലികമായി വഴിവിട്ടു പിന്തുണക്കുകയും അവരുടെ വർഗ്ഗീയനീക്കങ്ങൾക്കുപോലും വളം വച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ പിളർപ്പുരാഷ്ട്രീയം വർഗ്ഗീയതയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു നൽകുന്ന ആക്കം അത്ഭുതാവഹമാണ്.

നാലാമതായി, ന്യൂനപക്ഷ ഭൂരിപക്ഷ വർഗ്ഗീയ ചിന്തകളെ സജീവമാക്കി നിർത്താൻ ഭരണകൂടം നടത്തുന്ന കരുനീക്കങ്ങൾ ഇവിടെ വർഗ്ഗീയതയ്ക്കു വഴിമരുന്നിട്ടുണ്ട്. കേരളസമൂഹത്തിൽ, വിശേഷിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ക്രൈസ്തവർക്കുള്ള മേൽക്കോയ്മയെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഇതരസമുദായങ്ങളെ ക്രൈസ്തവർക്കെതിരെ തിരിയാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്ത 'സ്വാശ്രയനിയമം' ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ വർഗ്ഗീയ പ്രീണനനയത്തിന്റെ ശക്തമായ തെളിവാണ്. പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ 8 (b) ഉപവകുപ്പിലൂടെ ക്രൈസ്തവസ്ഥാപനങ്ങളെമാത്രം തെരഞ്ഞുപിടിച്ച് വിവേചനം കാട്ടാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തത് കേരളസമൂഹത്തിൽ വ്യക്തമായ വർഗ്ഗീയധ്രുവീകരണത്തിന് കളമൊരുക്കി. ഇടതുപക്ഷഭരണം ഭൂരിപക്ഷവർഗ്ഗീയത പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതും ന്യൂനപക്ഷവിരുദ്ധവുമാണെന്ന ചിന്ത ഇവിടുത്തെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും ക്രൈസ്തവരുടെയിടയിൽ സംജാതമായി. ക്രൈസ്തവനേതൃത്വത്തിൽനിന്ന് തുടർച്ചയായി പുറന്തിറങ്ങുന്ന ഇടയലേഖനങ്ങളും പ്രസ്താവനകളും ഈ അരക്ഷിതാവസ്ഥയെയാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ ചില സർവ്വകലാശാലകൾ ക്രിസ്ത്യൻ മാനേജ്മെന്റിലുള്ള സ്വാശ്രയസ്ഥാപനങ്ങളെ തെരഞ്ഞുപിടിച്ച് അഫിലിയേഷൻ റദ്ദാക്കുന്നതിൽവരെയെത്തി നിൽക്കുന്നു ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ വർഗ്ഗീയ പ്രീണനനയം.

അഞ്ചാമതായി, കേരളത്തിലെ സമുദായിക സംഘടനകളിൽ ഒന്നിനും പ്രസ്തുത സമുദായങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ്ണ പിന്തുണ അവകാശപ്പെടാനാവില്ല എന്നതാണു സത്യം. എസ്.എൻ.ഡി.പിയിലുള്ളതിലും കൂടുതൽ ഈഴവർ സി.പി.എമ്മിലും കോൺഗ്രസിലുമുണ്ടെന്നതാണ് സത്യം. എൻ.എസ്.എസിനെയും മുസ്ലീംലീഗിനെയും സംബന്ധിച്ചും ഈ പ്രസ്താവന സത്യമാണ്. സമുദായത്തെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ പ്രതിനിധീകരിക്കാത്തവർ സമുദായത്തിനു വേണ്ടി നടത്തുന്ന സമരങ്ങളത്രയും സമുദായ സംഘടനാ നേതൃത്വങ്ങളുടെ നേട്ടത്തിനും ലാഭത്തിനുംവേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. മദ്യമുതലാളിമാരും ബിനാമി പേരിൽ കോടികൾ വാരിക്കൂട്ടുന്നവരും സാമ്പത്തികമേഖലയിൽ നിഗൂഢ അജണ്ടകളുള്ളവരുമാണ് കേരളത്തിലെ പല സാമുദായ സംഘടനകളുടെയും തലപ്പത്തുള്ളത്. തങ്ങളുടെ നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സമുദായങ്ങളെ മറയാക്കി അവർ നടത്തുന്ന വിലപേശലുകളെയും കരുനീക്കങ്ങളെയും വർഗ്ഗീയതയായിട്ടല്ല വ്യക്തമായ അഴിമതിയായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടത്. ഇവരുടെ സാമൂഹികാവശ്യങ്ങൾ പരമാവധി സർക്കാർ ജോലിയിലെ സംവരണം എന്ന ആവശ്യത്തിൽ

ഒരുങ്ങാനാണ് പതിവ്. അതുകൊണ്ട് പ്രസ്തുത സമുദായത്തിലെ ഒരു ശതമാനം മാത്രംവരുന്ന മേൽത്തട്ടുകാരെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന വിഷയമാണ്. സമുദായത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന സാധാരണക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിൽ കേരളത്തിലെ സാമുദായിക സംഘടനകൾ തീർത്തും നിസ്സംഗരാണ്.

മതത്തെയും മതാധിഷ്ഠിത-രാഷ്ട്രീയ സ്വത്വത്തെയും വേർതിരിക്കുന്നതിൽ വരുന്ന പരാജയമാണ് വർഗ്ഗീയതയ്ക്കു പിന്നിൽ മതത്തെയും ദൈവവിശ്വാസത്തെയും പഴിക്കാൻ ഇടവരുത്തുന്നത്. മതത്തിൽനിന്ന് വർഗ്ഗീയത ഉയർന്നുവരുന്നു എന്ന തത്വവും കേരളസമൂഹത്തിൽ ശരിയായിരുന്നില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ദേശീയതയും മതാത്മകതയും പരസ്പരപുരകങ്ങളായിട്ടാണ് വളർന്നുവന്നിരുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി ഭാരതത്തിലെ ക്രൈസ്തവർ ദേശീയതയ്ക്കു നൽകിയ സംഭാവനകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇത് വ്യക്തമാകും.

ക്രൈസ്തവരും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും

ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ തങ്കലിപികളാൽ ആലേഖനം ചെയ്യേണ്ട പ്രസ്ഥാനമാണ് ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്. ഇത് സ്ഥാപിച്ചത് 1885 ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ക്രൈസ്തവനായിരുന്ന എ. ഒ. ഹ്യൂം ആണ്. കോൺഗ്രസ്, ഹോംറൂൾ എന്നീ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ച് ജോൺ കച്ചിറമറ്റം നൽകുന്ന വിവരണം ശ്രദ്ധേയമാണ്.³

ഇന്ത്യക്ക് പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയിരുന്നില്ല കോൺഗ്രസ് സ്ഥാപിച്ചത്. ഇന്ത്യക്കാരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുക, അവയ്ക്ക് പരിഹാരം കാണുക എന്നതായിരുന്നു അന്നു മുഖ്യലക്ഷ്യം. 1885 മുതൽ 1904 വരെയുള്ള കാലഘട്ടം പ്രമേയങ്ങളുടെ പാസാക്കലിന്റെയും വൻ യോഗങ്ങളുടെയും കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ബംഗാൾ വിഭജനം നടന്ന 1905 മുതൽ 1918 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാരുടെ ദേശാഭിമാനത്തെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതിനും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് ജനങ്ങളെ സജ്ജരാക്കുന്നതിനുമായി ചർച്ചാസമ്മേളനങ്ങളും കൺവെൻഷനുകളും നടത്തി. 1918 മുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ നിരവധി പ്രക്ഷോഭങ്ങളുൾക്കൊണ്ട കോൺഗ്രസ് നേതൃത്വം നൽകി.

കോൺഗ്രസിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ പ്രവർത്തന ശൈലിയോട് മിതവാദികളല്ലാത്തവർക്ക് പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അവരുടെ

മുന്നണിയിൽനിന്ന് പ്രവർത്തിച്ചവരിൽ പലരും ക്രൈസ്തവരായിരുന്നു. കോൺഗ്രസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും മുഖ്യപങ്ക് ക്രൈസ്തവർ വഹിച്ചിരുന്നു. കോൺഗ്രസ് രൂപീകരിക്കുന്നതിന് മുന്നിട്ടുനിന്ന് പ്രവർത്തിച്ച ക്രൈസ്തവനായ എ.ഒ.ഹ്യൂം കോൺഗ്രസിന്റെ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി ദീർഘനാൾ പ്രവർത്തിച്ചു. കോൺഗ്രസിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രസിഡന്റ് ക്രൈസ്തവനായ ഡബ്ലിയു. സി. ബാനർജി (1885-86) ആയിരുന്നു. ക്രൈസ്തവ നേതാക്കളായ ജോർജ്ജ് കുർ (1886-89), വില്യം ബേഡർബേൺ (1889-90), ഡബ്ലിയു. സി. ബാനർജി (രണ്ടാം പ്രാവശ്യം 1892-93), ആൽഫ്രഡ് വെമ്പ് (1894-95), ഹെൻറി കോട്ടൺ (1904-1095), വില്യം ബേഡർബേൺ (രണ്ടാം പ്രാവശ്യം 1910-11), പി. ആനന്ദ വാർലു (1911-12), ഡോ. ആനി ബസന്റ് (1917-18) എന്നിവർ കോൺഗ്രസ് പ്രസിഡന്റുമാരായി പ്രവർത്തിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയ ക്രൈസ്തവരാണ്. 1920 ൽ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ നേതൃത്വം മഹാത്മാഗാന്ധി ഏറ്റെടുക്കുന്നതുവരെ ക്രൈസ്തവനേതാക്കളായിരുന്നു സംഘടനയെ പ്രധാനമായും നയിച്ചത്. 1920 ന് ശേഷം ഇന്ത്യൻ ദേശീയരംഗത്ത് മഹാത്മാഗാന്ധിക്കുണ്ടായിരുന്ന അതിനായകത്വം അതിനു മുമ്പുള്ള നാലു ദശാബ്ദകാലം ശ്രീമതി ആനി ബസന്റിനാണുണ്ടായിരുന്നത്.

ഹോംറൂൾ പ്രസ്ഥാനം

1885 ൽ കോൺഗ്രസ് ജന്മമെടുത്തെങ്കിലും സ്വയംഭരണത്തിനു വേണ്ടി ശക്തിയേറിയ പ്രക്ഷോഭം നയിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അതിൽ പല രാജ്യസന്നേഹികളും ദുഃഖിതരായിരുന്നു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് സ്വയംഭരണത്തിനുവേണ്ടി ശക്തിയേറിയ ഒരു നീക്കം റോമൻ കത്തോലിക്കനായിരുന്ന ജോസഫ് ബാപ്റ്റിസ്റ്റായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ബോംബെയിൽ ചേർന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി പ്രക്ഷോഭം നടത്തുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്ത ബാപ്റ്റിസ്റ്റ, ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടനെ സഹായിക്കുന്നതിനു പകരമായി സ്വയംഭരണം ഭാരതജനതയ്ക്കു നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. 1916 ഏപ്രിൽ 28 ന് ബൽഗാമിൽ ചേർന്ന സമ്മേളനം ഹോംറൂൾ പ്രസ്ഥാനത്തിന് രൂപംനൽകി. ഹോംറൂൾ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഥമ പ്രസിഡന്റായി ജോസഫ് ബാപ്റ്റിസ്റ്റായും സെക്രട്ടറിയായി എൻ.സി. കെൽക്കാരും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ മുന്നണിപ്പോരാളിയും തീവ്രവാദിയുമായിരുന്ന ബാലഗംഗാധര തിലകനും ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ഹൃദയം കവർന്ന ഡോ. ആനി ബസന്റും ഹോംറൂൾ പ്രസ്ഥാന

ത്തിൽ സജീവമായി പങ്കുചേരുകയും മഹാരാഷ്ട്രയിലും മദ്രാസിലും ഹോംറൂൾ ലീഗ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് മുൻനിന്ന് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. പുനയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയത് ജോസഫ് ബാപ്റ്റിസ്റ്റായിരുന്നു.

1916 ൽ ആരംഭിച്ച ഹോംറൂൾ ലീഗിന് നേതൃത്വം നൽകിയവരിൽ നല്ലപങ്കും ക്രൈസ്തവരായിരുന്നു. ശ്രീമതി. ആനിബസന്റിന്റെയും ബാലഗംഗാധര തിലകന്റെയും നേതൃത്വം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്ക് ആയിരങ്ങളെ ആകർഷിക്കാൻ ഇടനൽകി. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപക പ്രസിഡന്റ് ജോസഫ് ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് ബ്രിട്ടൺ സന്ദർശിച്ച് സ്വയംഭരണത്തിനായുള്ള നീക്കങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകയും അവിടെ ഒരു പ്രചരണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഹോംറൂൾ പ്രസ്ഥാനത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് 1919 ൽ ബ്രിട്ടനിൽ നടന്ന ലേബർ കോൺഫറൻസിലും അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തു.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടനെ സഹായിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഇന്ത്യക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുമെന്ന് ഭാരതീയർ ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ, ബ്രിട്ടൺ അതിനു തയ്യാറായില്ല. 1919 ൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ റൗളറ്റ് ആക്ട് ഭരണപരിഷ്കാരം കോൺഗ്രസ് തള്ളിക്കളഞ്ഞു. റൗളറ്റ് ആക്ടിനെതിരെയുള്ള പ്രക്ഷോഭം ആളിക്കത്തി. റൗളറ്റ് ആക്ടിനെതിരെ ഗാന്ധിജി ആഹ്വാനം ചെയ്ത നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിലും ഉപ്പുസത്യാഗ്രഹത്തിലും ക്രൈസ്തവർ സജീവമായി പങ്കുകൊണ്ടു.

അന്നത്തെ വാർത്താ മാധ്യമങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവപങ്കാളിത്തത്തെപ്പറ്റി ശരിയായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരാണല്ലോ അച്ചടിയും മറ്റും ഇവിടെ ആരംഭിച്ചത്. ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമായ ഹാർവെസ്റ്റ് ഫീൽഡ് മാസിക ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ദേശീയബോധം വളർത്തുന്നതിനും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലേക്ക് ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചു. പ്രസ്തുത മാസികയുടെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ ക്രൈസ്തവജനതയെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലേക്ക് ആഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. ജെ. ഇ. നൈൽ ആണ് ഈ സംരഭത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയത്.

ഗാന്ധിജിയുടെ സബർമതി ആശ്രമത്തിലെ പ്രധാന ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന കൃഷിശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു ടൈറ്റസ്. ഗാന്ധിജിയോടൊപ്പം ദണ്ഡിയാത്രയിൽ ഈ ക്രൈസ്തവശാസ്ത്രജ്ഞനും സജീവമായി പങ്കെടുത്തിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്തെ ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവർ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരപ്രസ്ഥാന ചരിത്രത്തിന്റെ അവിഭാജ്യമായ

ഭാഗമായി. സംഖ്യാപരമായും ഗുണപരമായും ക്രൈസ്തവർ തങ്ങളുടെ വലുപ്പത്തിൽ വളരെ കൂടുതൽ പങ്കാളിത്തം സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ വഹിച്ചു. 1885 മുതൽ 1947 വരെയുള്ള 62 വർഷത്തെ പോരാട്ടം ക്രൈസ്തവദേശീയത്വം (ഹൈന്ദവ-മുസ്ലീം സഹോദരങ്ങളുടേതിനൊപ്പം) കോൺഗ്രസിന്റെ കീഴിൽ ഉണർവും ഉറപ്പിക്കലും ദൃഢീകരിക്കലും സാധിച്ചതിന്റെ സുവർണ്ണാധ്യായമാണ്. രാഷ്ട്രീയഐക്യം വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക വിഭാഗങ്ങളുടെ ഉദ്ഗ്രഥനം എന്നിവയുടെ അടിത്തറയിൽ ഒരു നൂതനദേശീയ 'സ്വത്വം' കണ്ടെത്താനുള്ള ഇന്ത്യയുടെ അന്വേഷണത്തിലും ഒരു മതേതരജനാധിപത്യ-ഫെഡറൽ രാഷ്ട്രമാകാനുള്ള പരിണാമപ്രക്രിയയിലും ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുഖ്യപങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ വർഗ്ഗീയ ഡ്രുവീകരണങ്ങൾ

അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദേശീയതാ ചിന്തകളിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും വലിയൊരളവിൽ ഹിന്ദുസ്വരം ഉയർന്നു നിന്നിരുന്നു എന്ന് ബിപിൻ ചന്ദ്ര നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണം ഒട്ടൊക്കെ ശരിയാണ്. മുഗൾ ഭരണകാലത്തെ ഭാരതത്തിന്റെ ഇസ്ലാമിക പൈതൃകം പരിത്യജിച്ച് പൗരാണിക ഭാരതത്തിന്റെ സാംസ്കാരികതനിമകൾക്ക് ഊന്നൽ ലഭിച്ചുതുടങ്ങിയത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. ഗണേശപൂജയും ശിവജി ഉത്സവവും ഗംഗാസ്നാനവുമൊക്കെ ദേശീയ പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ അവിഭാജ്യ ഭാഗമാക്കി തിലകൻ മാറ്റിയതും ഇതേ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. ബങ്കിംചന്ദ്ര ചാറ്റർജി അടക്കമുള്ള ദേശീയസാഹിത്യകാരന്മാർ മുസ്ലീങ്ങളെ വിദേശീയരായി ചിത്രീകരിച്ച് ആഖ്യാനങ്ങൾ രചിച്ചതും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് ഹിന്ദു വർഗ്ഗീയതയുടെ നിറം പകർന്നു. ദേശീയപ്രസ്ഥാനം വിജയിച്ചാൽ വരുന്നത് ഹിന്ദുരാജ്യമാണെന്ന ചിന്ത മുസ്ലീങ്ങളുടെയിടയിൽ പരത്താൻ ഈ സാഹചര്യം ഇടയാക്കി.

അലിഗർ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകനായ സയിദ് അഹമ്മദ്ഖാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയതയ്ക്കെതിരേ മുസ്ലീങ്ങൾ സാവകാശം പ്രതികരിച്ചുതുടങ്ങി. ഇന്ത്യക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചാൽ ഭൂരിപക്ഷമായ ഹിന്ദു സമുദായം മുസ്ലീങ്ങളുടെമേൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുമെന്നും അതിനാൽ മുസ്ലീം ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായത് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണമാണെന്നും സയിദ് അഹമ്മദ് മുസ്ലീങ്ങളെ ബോധവൽക്കരിച്ചു. 1907-ൽ ആഗാഖാൻ, ധാക്കായിലെ നവാബ്, നവാബ് മൊഹ്സിൻ

-ഉൽ-മുക് എന്നിവർ ചേർന്ന് അഖിലേന്ത്യാ മുസ്ലീംലീഗ് സ്ഥാപിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തോടുള്ള അചഞ്ചലമായ കുറും കോൺഗ്രസ് നേതൃത്വം നൽകുന്ന ദേശീയ മുന്നേറ്റത്തോടുള്ള വെറുപ്പും മുസ്ലീം ലീഗിന്റെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു.

മുസ്ലീം വർഗീയതയെ പ്രതിരോധിക്കാനായിട്ട് എന്നു പറയാനാ വില്ലെങ്കിലും 1909-ൽ പഞ്ചാബ് ഹിന്ദുസഭയും 1915-ൽ അഖിലേന്ത്യാ ഹിന്ദു മഹാസഭയും നിലവിൽവന്നു. മുസ്ലീങ്ങളെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ ഹിന്ദുക്കളുടെ അവകാശങ്ങൾ ബലികൊടുക്കുന്നു എന്ന് ആരോ പിച്ച് ഹിന്ദു മഹാസഭയും കോൺഗ്രസിന്റെ ദേശീയ മുന്നേറ്റങ്ങളെ എന്തു വിലകൊടുത്തും തടയാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. “കോൺഗ്രസ് എന്ന വിഷം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഉന്മൂലനത്തിനുള്ളതാകയാൽ അത് ഛർദ്ദിച്ചുകളയേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചു” എന്നാണ് ഹിന്ദു മഹാ സഭയുടെ അധ്യക്ഷൻ ലാൽചന്ദ് പ്രസംഗിച്ചിരുന്നത്. ഹിന്ദു മഹാ സഭയുടെ എതിർപ്പും ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെതിരേ ആയിരുന്നില്ല. ഹിന്ദു മുസ്ലീം സംഘർഷത്തിലെ നിഷ്പക്ഷമായ മൂന്നാം കക്ഷിയായിട്ടാണ് ലാൽചന്ദ് ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാരിനെ കണ്ടത്.

ഈ വർഗ്ഗീയ ധ്രുവങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ് എന്ന ദേശീയപ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ സ്വത്വം കണ്ടെത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടി. 1916-ലെ ലഖ്നൗ സമ്മേളനത്തിൽ ലോകമാന്യതിലകനും മുഹമ്മദലി ജിന്നയും ചേർന്ന് കോൺഗ്രസ്-ലീഗ് സഖ്യം രൂപീകരിക്കുകയും ഇന്ത്യയുടെ സ്വയംഭരണം മുഖ്യപ്രമേയമായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് സീറ്റ് സംവരണം എന്ന വർഗ്ഗീയ നിലപാട് അംഗീകരിക്കേണ്ടിവന്നത് കോൺഗ്രസിന്റെ നയപരമായ വീഴ്ചതന്നെയായിരുന്നു. എങ്കിലും സാമുദായിക ഐക്യത്തിന്റെ ശംഖൊലി ഇന്ത്യയിലുടനീളം മുഴക്കാൻ ലഖ്നൗ സമ്മേളനത്തിനു കഴിഞ്ഞു. കടുത്ത ആര്യ സമാജക്കാരനായ സ്വാമി ശ്രദ്ധാനന്ദിനെ ഡൽഹി ജൂമാമസ്ജിദിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചതും ഡോ. സൈഫുദ്ദീൻ കിച്ഛിലുവിന് അമൃതസറിലെ സുവർണ്ണ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ താക്കോൽ കൈമാറിയതും സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ പലമാറ്റങ്ങൾക്കും വഴി തെളിച്ച സംഭവങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ 1922-ഓടെ മതസൗഹാർദ്ദാന്തരീക്ഷം പാടെ കലുഷിതമായി. വർഗ്ഗീയ കലാപങ്ങൾ സർവ്വ സാധാരണമായി. ഹിന്ദുക്കളുടെയിടയിൽ സംഘത്താൻ, ശുദ്ധിപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എന്നിവയും മുസ്ലീങ്ങളുടെയിടയിൽ ‘തൻസീം’ ‘തബ്ലീഗ്’ തുടങ്ങിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും തീവ്രവർഗീയത വളർത്തി. ഇരുകൂട്ടരും ദേശീയതാവാദത്തെ പിശാചിന്റെ പ്രവർത്തിയായും സ്വന്തം മതത്തിനെതിരായ കരുനീക്കമായും കരുതിയിരുന്നു. ദേശീ

യതക്കു വിരുദ്ധമായ ശക്തിയായി വർഗ്ഗീയത പൂർണ്ണമായും പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു എന്നതാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷത. ദേശീയവാദികളായിരുന്ന ലജ്പതറായി, മദൻമോഹൻ മാളവ്യ, എൻ.സി. കോൽക്കർ എന്നിവർ ഹിന്ദു മഹാസഭയിൽ ചേർന്ന് ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയത ആളിക്കത്തിച്ചു. പഴയ ഖിലാഫത്തു പ്രസ്ഥാനക്കാരായിരുന്ന മൗലാന മുഹമ്മദ് അലി, ഷൗക്കത്ത് അലി തുടങ്ങിയവർ മുസ്ലീം തീവ്രവാദപക്ഷത്തേക്കു ചുവടുമാറ്റുകയും കോൺഗ്രസ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് ഹിന്ദു സർക്കാരിനെയാണെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

1930 കളിലെ വട്ടമേശ സമ്മേളനങ്ങളിൽ വർഗ്ഗീയവാദികൾ സർവ്വ ശക്തിയും സംഭരിച്ച് തമ്മിലടിച്ചു. ബിപൻചന്ദ്രയുടെ വാക്കുകളിൽതന്നെ ഈ ഭിന്നതയുടെ ചിത്രം വ്യക്തമാണ്.

1932 ൽ ഹൗസ് ഓഫ് കോമൺസിൽ വച്ച് നടന്ന ഒരു യോഗത്തിൽ ആഗാഖാൻ, കവി മൊഹമ്മദ് ഇഖ്ബാൽ, ചരിത്രകാരൻ ഷഫാത്ത് അഹമ്മദ്ഖാൻ എന്നിവർ ‘ഹിന്ദുവിന്റെയും മുസ്ലീമിന്റെയും രാഷ്ട്രീയതാത്പര്യങ്ങൾ-അല്ലെങ്കിൽ തീർച്ചയായും സാമൂഹിക താത്പര്യങ്ങൾ-തമ്മിലൊരു ലയനം അന്തരാ അസാധ്യമാണ്’ എന്നും “ബ്രിട്ടീഷ് ഏജൻസി മുഖാന്തരമല്ലാതെ മറ്റേതെങ്കിലും തരത്തിൽ ഇന്ത്യ ഭരിക്കുന്നത് അപ്രായോഗികമാകും” എന്നും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. 1933 ൽ ഹിന്ദു മഹാസഭ യോഗത്തിൽ അധ്യക്ഷം വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഭായ് പരമാനന്ദ് ഹിന്ദുക്കളും ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാരും തമ്മിൽ സഹകരണം വേണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും “പുതിയ ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലെ അഗ്രഗ്രാമി സമുദായം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഹിന്ദുക്കളുടെ പദവിയും ഉത്തരവാദിത്വവും അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഹിന്ദുക്കൾ ഗ്രെയ്റ്റ് ബ്രിട്ടനുമായി സഹകരിക്കും” എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു.⁴

ക്രൈസ്തവരും ദേശീയതയും

ഹിന്ദു-ഇസ്ലാം മതവിഭാഗങ്ങളിലെ ഒരു ന്യൂനപക്ഷമെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിൽ വർഗ്ഗീയതയെ വളർത്തുന്ന നിലപാട് സ്വീകരിച്ചിരുന്നു എന്ന് മേൽവിവരിച്ച ചരിത്രാന്വേഷണത്തിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവർ ഭാരതത്തിന്റെ ദേശീയതയോട് ചേർന്നു നിൽക്കാനാണ് എക്കാലവും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് തന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കും അവശവിഭാഗങ്ങൾക്കുമായി പ്രത്യേക നിയോജക മണ്ഡലങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റ് “ഇന്ത്യാ ആക്ട്” എന്നപേരിൽ പുതിയ നിയമം കൊണ്ടുവന്നു. 1930

നവംബർ 12 മുതൽ 1931 ജനുവരി 19 വരെ ലണ്ടനിൽ നടന്ന ഒന്നാം വട്ടമേശ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത കെ.റ്റി. പോളും റാവുബഹദൂർ പന്നീർസെൽവവും രണ്ടാം വട്ടമേശ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത എസ്.കെ. ദത്തും ക്രൈസ്തവർക്ക് വർഗ്ഗീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ മണ്ഡലങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പരിപൂർണ്ണ ജനാധിപത്യത്തിനും പൊതുനിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയാണ് ക്രൈസ്തവർ വാദിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ വിവിധ മതവിഭാഗങ്ങളെ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ “കമ്മ്യൂണൽ വാർഡ്” എന്ന പേരിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കും അധസ്ഥിതർക്കും പ്രത്യേക മണ്ഡലങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയാണ് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചെയ്തത്.

സാമുദായികമായി ഏറെ നേട്ടമുണ്ടാക്കാമായിരുന്ന തീരുമാനമായിരുന്നിട്ടും ക്രൈസ്തവർ ഈ നീക്കത്തെ എതിർത്തു. വർഗ്ഗീയ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾക്കെതിരെ ഗാന്ധിജി ജയിലിൽ കിടന്നു നടത്തിയ 21 ദിവസത്തെ നിരാഹാരസമരത്തിനു പൂർണ്ണ പിന്തുണയുമായി ആദ്യം രംഗത്തുവന്നത് ക്രൈസ്തവരായിരുന്നു.

ഗാന്ധിജിയുടെ സമരത്തിനു പിന്തുണയറിയിച്ചുകൊണ്ട് പുനായിൽചേർന്ന ക്രൈസ്തവ സമ്മേളനത്തിൽ ഫാ. ജറോം ഡിസൂസ, അലോഷ്യസ് സോറസ്, എസ്.കെ. ദത്ത തുടങ്ങിയവർ പങ്കെടുത്തു. രാജ്യത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയുടെ ഭാഗമായി മാത്രമേ ക്രൈസ്തവർ നിലകൊള്ളുകയുള്ളൂ എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചതോടൊപ്പം വർഗ്ഗീയ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മത്സരിക്കാനില്ലെന്നും സമ്മേളനം തീരുമാനിച്ചു. വർഗ്ഗീയ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾക്കെതിരെ ബിഷപ്പ് വി.എച്ച്. അസ്റ്ററിയാ പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രസ്താവന ക്രൈസ്തവരുടെ ദേശസ്നേഹത്തിന്റെ ജ്വലിക്കുന്ന സാക്ഷ്യമാണ്:

“എല്ലാ മതവിഭാഗങ്ങളെയും സ്വാഗതം ചെയ്ത നാടാണ് ഭാരതം. എല്ലാ മതങ്ങളെയും ആദരിക്കുകയും എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളെയും സ്വീകരിക്കുകയും എല്ലാവിധ ആചാരങ്ങൾക്കും ബഹുമാനം നൽകുകയും ചെയ്തുപോന്നിട്ടുള്ളതാണ് ഭാരതീയ സംസ്കാരം. ഇത്ര മഹത്തായ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറവിടമായ ഈ മണ്ണിൽ-ഭാരതത്തിൽ- ക്രിസ്ത്യാനികളായ നമുക്ക് പൊതുവായ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ വോട്ടുചെയ്യാൻ അവകാശമില്ലാതായി എന്നത് വേദകരമാണ്. നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ ജനപ്രതിനിധികളും എല്ലാ സമുദായങ്ങളുടെയും താലപര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നവരായിരിക്കും എന്ന്

ഞങ്ങൾക്ക് ഉത്തമബോധ്യമുണ്ട്. അതാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ മഹത്തായ പാരമ്പര്യമെന്നും ആ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടുമാത്രമേ ഇന്ത്യൻ ജനത പ്രവർത്തിക്കുകയുള്ളൂവെന്നും ക്രൈസ്തവരായ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്ന് അഭിമാനപൂർവ്വം പറയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇവിടുത്തെ ക്രൈസ്തവരുടെ പൗരതാല്പര്യങ്ങൾ മറ്റ് സമുദായങ്ങളുടെ പൗരതാല്പര്യങ്ങളിൽനിന്നും വിഭിന്നമല്ലെന്ന് അടിവരയിട്ട് പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു”⁵.

1945 ൽ ഇന്ത്യയിൽ വന്ന കാബിനറ്റ് മിഷനിലും തുടർന്ന് സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനാസമിതിയിലും ക്രൈസ്തവർ ഇതേ നിലപാട് ആവർത്തിച്ചു.

1942 ൽ മഹാത്മജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന കിറ്റ് ഇന്ത്യ പ്രക്ഷോഭത്തിന് ക്രൈസ്തവസമുദായം എല്ലാവിധ പിന്തുണയും നൽകുകയുണ്ടായി. പ്രമുഖ തൊഴിലാളി യൂണിയൻ പ്രവർത്തകനും ക്രൈസ്തവനേതാവുമായിരുന്ന വി. ചക്കരൈ കിറ്റ് ഇന്ത്യ പ്രക്ഷോഭത്തോട് ക്രൈസ്തവർക്കുള്ള ഐക്യദാർഢ്യം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ബ്രിട്ടന്റെ അടിച്ചമർത്തൽ നയത്തിനെതിരായി പോരാടാൻ ക്രൈസ്തവ സമ്മേളനങ്ങൾ ആഹ്വാനം ചെയ്തു.

ക്രൈസ്തവരുടെ നൂറ്റാണ്ടുകളായുള്ള ദേശസ്നേഹപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ പലരും പ്രശംസിക്കുകയുണ്ടായി. ഭാരതത്തിന്റെ ഗവർണ്ണർ ജനറലായിരുന്ന സി. രാജഗോപാലാചാരി ഭാരതത്തിലെ ക്രൈസ്തവർ എല്ലാ സമ്മേളനങ്ങളിലും പരിപൂർണ്ണ പിന്തുണ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന് നൽകിയിരുന്നുവെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെ അധ്യക്ഷൻ ബി.എസ്സ്. മോൻജെ ക്രൈസ്തവരുടെ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദേശീയ ചിന്താഗതിയെയും അവരുടെ നിശ്ചയ ദാർഢ്യത്തെയും പ്രശംസിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികൾ മറ്റ് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് മാതൃകയാണെന്ന് എടുത്തുപറഞ്ഞു. കൽക്കട്ടയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന അമൃതബസാർ പത്രികയിൽ മോൻജെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: ഭാരതക്രൈസ്തവർ മുസ്ലീംങ്ങളെക്കാൾ ചെറുതായ ഒരു സമൂഹമാണെന്നും എന്നിട്ടും അവരുടെ മതം അപകടത്തിലാണെന്നോ ഭൂരിപക്ഷസമുദായപീഡനത്തിന് എന്നെങ്കിലും വിധേയരാകുമെന്നോ ഒരു ചിന്ത അവർക്കില്ല. ഔദാര്യങ്ങളോ പ്രത്യേക പദവികളോ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല.

കോൺഗ്രസിന്റെ ദേശീയതാവാദത്തിന് ഒരു മതം എന്നനിലയിൽ പിന്തുണ ലഭിച്ചത് ക്രൈസ്തവരിൽ നിന്നു മാത്രമാണെന്ന് ഈ ചരിത്രപശ്ചാത്തപനം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇടതുപക്ഷവും വർഗ്ഗീയതയും ദേശീയതയും

കോൺഗ്രസിനകത്തെ തീവ്രനിലപാടുകാരുടെ സംഘമാണ് ഇടതുപക്ഷമായി വികസിച്ചുവന്നത്. രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ആശയത്തിന് വ്യക്തമായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തികമാനം ആവശ്യമാണെന്നുള്ള ചിന്തയിൽനിന്നാണ് കോൺഗ്രസ് നേതാക്കളായിരുന്ന സുഭാഷ്ചന്ദ്രബോസും ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവും ചേർന്ന് സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചിന്താധാരയെ ഇന്ത്യൻ ദേശീയതാ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. 1917 ഒക്ടോബർ 7 ന് വി.ഐ. ലെനിനിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ബോൾഷെവിക് (കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്) പാർട്ടി സാർ ചക്രവർത്തിമാരുടെ ഏകാധിപത്യഭരണം തകർത്ത് റഷ്യയിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവം നടപ്പിലാക്കിയ ചരിത്രസംഭവവും ഇന്ത്യൻ ചിന്താഗതിയിൽ വന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് ആഭിമുഖ്യത്തിനു പിന്നിലുണ്ട്. തൊഴിലാളി കർഷക പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ സജീവമായിരുന്ന ആദ്യകാല ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ എല്ലാം കോൺഗ്രസിൽ അംഗത്വം നേടിയിരുന്നു. 1932 ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കെതിരെ സർക്കാർ കൊണ്ടുവന്ന മിറ്റിംഗുൾലോചനകേസിൽ അറസ്റ്റിലായ 32 കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രവർത്തകർക്കുവേണ്ടി കോടതിയിൽ കേസ് വാദിച്ചത് നെഹ്രു, എം.എ. അൻസാരി, എം.സി. ഹസ്ത തുടങ്ങിയ ദേശീയ നേതാക്കളായിരുന്നു. കോൺഗ്രസ് നയങ്ങൾക്ക് ശക്തമായ പിന്തുണ നൽകി ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തിയായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നിലകൊണ്ട ഈ കാലഘട്ടം വർഗ്ഗീയതയെ എതിർക്കാൻ പര്യാപ്തമായ കാലമായിരുന്നു.

എന്നാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇന്റർനാഷണലിന്റെ ആറാം കോൺഗ്രസിലെ പ്രമേയങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കോൺഗ്രസുമായുള്ള ബന്ധം പൂർണ്ണമായും വിച്ഛേദിച്ചു. കോൺഗ്രസ് നേതാക്കളെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുപോകാനും ഗാന്ധിയെ രാജ്യദ്രോഹിയായും അഹിംസാസിദ്ധാന്തത്തെ വിഡ്ഢിത്തമായും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ചിത്രീകരിച്ചു. വർക്കേഴ്സ് ആന്റ് പെസന്റ്സ് പാർട്ടി (WPP) അടക്കമുള്ള ഇടതുപക്ഷ തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ പിരിച്ചുവിട്ട് ഏകീകൃത കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി രൂപീകരിക്കാൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സകല കഴിവും വിനിയോഗിക്കാൻ തീരുമാനമായി. അസമയത്തും ആലോചനരഹിതമായും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ എടുത്ത ഈ തീരുമാനം ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിനേൽപ്പിച്ച പ്രഹരം കനത്തതായിരുന്നു. കോൺഗ്രസിനെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുക എന്ന വർഗ്ഗീയ കക്ഷികളുടെ നയം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും കൂടി ഏറ്റുപാടി തുടങ്ങിയതോടെ വർഗ്ഗീയതയുടെ സ്വരം കൂടുതൽ കനത്തതും വർഗ്ഗീയവാദികളുടെ നീക്കങ്ങൾ കൂടുതൽ തീവ്രവുമായി മാറി. വർഗ്ഗീയവാദികളെ സംബന്ധി

ച്ചിടത്തോളം അപ്രതീക്ഷിതമായി കിട്ടിയ അത്ഭുതാവഹമായ പിന്തുണയായിരുന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ നയംമാറ്റം.

വർഗ്ഗീയത ഒരു കുത്തൊഴുക്കാണ്, കരുത്തോടെയും കരുതലോടെയും എതിർദിശയിൽ തുഴയേണ്ടിയിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തുഴച്ചിൽ നിർത്തി വർഗ്ഗീയ പ്രവാഹത്തിന്റെ കോൺഗ്രസ് വിരുദ്ധ മനോഭാവത്തിൽ പങ്കാളികളായപ്പോൾ വർഗ്ഗീയതക്ക് അപ്രതിരോധമായ ആവേശം കൈവന്നു.

ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന സൈമൺ കമ്മീഷൻ വിരുദ്ധ സമരം, ഉപ്പുസത്യാഗ്രഹം, കിറ്റ് ഇന്ത്യാസമരം, സമ്പൂർണ്ണ സ്വരാജിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരം തുടങ്ങിയ ഐതിഹാസിക സ്വാതന്ത്ര്യ സമരങ്ങളെയെല്ലാം അട്ടിമറിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്ക് നിഷേധിക്കാനാവാത്ത വസ്തുതയാണ്. 1935-ൽ മോസ്കോയിൽ കൂടിയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇന്റർനാഷണലിന്റെ പ്രമേയത്തിൽ ജനറൽ സെക്രട്ടറി ഡിമിട്രോവും ഏഷ്യൻ കാര്യ സെക്രട്ടറി വാങ്ങ്മിങ്ങും ചേർന്നു നടത്തിയ പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധേയമാണ്: “ഇന്ത്യയിൽ നമ്മുടെ സഖാക്കൾക്കു പറ്റിയ തെറ്റ് ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ കീഴിൽ സംഘടിപ്പിച്ച ബഹുജന പ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തില്ല എന്നതാണ്. മേലിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഗാന്ധിയുടെ കോൺഗ്രസിൽ ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്” (Marxism, 21). റഷ്യക്കാരന് ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം പോലും ഇവിടുത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കില്ലായിരുന്നു എന്ന ആരോപണത്തിന്റെ പൊരുൾ ഇതായിരുന്നു. 1942 ൽ സർ സ്റ്റാഫോർഡ് ക്രിപ്സ് ഇന്ത്യയിൽ വന്ന് ഇന്ത്യാക്കാർക്ക് അപമാനകരമായ നിയമവ്യവസ്ഥകൾ നിർമ്മിച്ചപ്പോൾ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയ ഭേദമന്യേ സകലപാർട്ടികളും അതിനെ എതിർത്തു. എന്നാൽ, ഈ വ്യവസ്ഥകളെ ഇരുകയ്യും നീട്ടി സ്വീകരിച്ചത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മാത്രമായിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് റഷ്യൻ നേതാവായിരുന്ന സ്റ്റാലിൻ ആയിരുന്നു. ഹിറ്റ്ലറുടെ നാസിസത്തിനെതിരേ റഷ്യയും ബ്രിട്ടനും സഖ്യകക്ഷികളായി രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം നടക്കുകയായിരുന്നതിനാൽ ബ്രിട്ടന് അനുകൂലമായി നിൽക്കാൻ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്കോട് സ്റ്റാലിൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തത്ഫലമായി മാതൃരാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ സ്വപ്നങ്ങളെ റഷ്യയുടെ താല്പര്യപ്രകാരം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഒറ്റിക്കൊടുത്തു. ഗാന്ധിജിയെ “കള്ളസന്യാസി”യെന്നും സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോധിയെ “ജപ്പാൻ കാവൽനായ എന്നും നെഹ്രു

റുവിനെ ബ്രിട്ടീഷ് ചെരുപ്പുകുത്തി” എന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ആക്ഷേപിച്ചു. നെഹ്റുവിന്റെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളെ “പത്തവത്സര പദ്ധതികൾ” എന്നാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ആക്ഷേപിച്ചത്. “സ്റ്റാലിന്റെയും ക്രൂഷ്ചേവിന്റെയും ബ്രഷ്ണേവിന്റെയും കാലത്ത് അമേരിക്കൻ ഗോതമ്പും മെയ്സുപൊടിയും റഷ്യ ഇറക്കുമതി ചെയ്തതിനെ അനുകൂലിച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഇന്ത്യയിലെ ക്രൈസ്തവസ്ഥാപനങ്ങളുൾപ്പെടെയുള്ളവർ അമേരിക്കൻ ഗോതമ്പു സ്വീകരിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് സാമ്രാജ്യത്വത്തിനുള്ള അടിമപ്പണി” എന്നാണ് ആക്ഷേപിച്ചത്.

മുസ്ലീംവർഗ്ഗീയതയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും ശ്രമിച്ചു എന്നത് സത്യമാണ്. 1942 മുതൽ 1946 വരെ മുസ്ലീംലീഗിനെ അനുനയിപ്പിക്കാനെന്ന വ്യാജേന ലീഗും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിയും തമ്മിൽ അവിശുദ്ധമായ ഒരു കൂട്ടുകെട്ട് നിലവിൽവന്നു. എന്നാൽ മുസ്ലീംലീഗിനെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നുമാത്രമല്ല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായ നല്ലചില കേഡർമാരെ മുസ്ലീം വർഗ്ഗീയവാദത്തിലേക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിലേക്കും ഈ ബന്ധം വഴിതെളിച്ചു.⁶ 1946 ൽ മാത്രമാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ലീഗിന്റെ വർഗ്ഗീയതയെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്ന നയം അവസാനിപ്പിച്ചത്.

സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ആദ്യത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യദിനം കരിദിനമായി ആചരിച്ചു. തുടർന്ന് 6 വർഷങ്ങൾകൂടി അവർ ആഗസ്ത് 15 കരിദിനമായി ആചരിച്ചു. 1948 ൽ രണദിവസയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച കുപ്രസിദ്ധമായ “കൽക്കത്താ തീസിസ്” സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ സായുധവിപ്ലവത്തിനുള്ള ആഹ്വാനമാണ്. ഇതിൽ നിന്നും പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും വിപ്ലവത്തിനു കോപ്പുകൂട്ടിയ സഖാക്കളുടെ പരാക്രമങ്ങളാണ് വിഖ്യാതമായ പല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സമരങ്ങളും. 1953- ൽ റഷ്യൻ പ്രസിഡന്റായിരുന്ന ക്രൂഷ്ചേവ് ഇന്ത്യയിൽ വന്നപ്പോൾ ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രരാജ്യമാണ് എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അന്നുമുതലാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സ്വതന്ത്ര്യദിനം ആഘോഷിച്ചു തുടങ്ങിയത് എന്നതാണ് രസകരമായ കിംവദന്തി. എല്ലാ സ്വാതന്ത്ര്യദിനത്തിലും “മനുഷ്യചങ്ങല”യും “മനുഷ്യമതിലും” തീർക്കാനും സാമ്രാജ്യത്വത്തെ അറബിക്കടലിൽ താഴ്ത്താനുമായും തത്രപ്പെടുന്ന DYFI യുടെ നേതാക്കൾ ഇന്ത്യാചരിത്രം ശരിയാം വിധം പഠിച്ചാൽ സ്വാതന്ത്ര്യദിനത്തിൽ തലയിൽ മുണ്ടിട്ടുനടക്കേണ്ടി വരുമോ?

ഇടതു നയങ്ങളിലെ വൈകല്യം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഇന്ത്യയിലും വർഗ്ഗീയവാദത്തിന് അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ വളംവച്ചു നൽകി

യിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ ദേശീയതലത്തിലുള്ള ഉദാഹരണം 1989 ലെ ലോകസഭാ തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്. 1984 ൽ അഞ്ചിൽ നാല് ഭൂരിപക്ഷവുമായി അധികാരത്തിലേറിയ രാജീവ്ഗാന്ധിയുടെ ഭരണത്തിന് അറുതി കുറിക്കുക എന്ന താൽക്കാലിക ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തി ബി.ജെ.പി, ജനതാദൾ, തെലുങ്കദേശം, ആസ്സാം ഗണപതിഷത്ത് ദ്രാവിഡ മുന്നേറ്റകഴകം എന്നിവയുമായി കൂട്ടുചേർന്ന് വിശാല കോൺഗ്രസ് വിരുദ്ധ മുന്നണിയുണ്ടാക്കാൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചത് ഇടതുപക്ഷമായിരുന്നു. തത്ഫലമായി 1984 ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കേവലം 2 സീറ്റുമായി ഒതുങ്ങിയിരുന്ന ബി.ജെ.പി. എന്ന വർഗ്ഗീയ കക്ഷി 1989 ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ 98 സീറ്റുമായി മുൻനിരയിലെത്തി. ബി.ജെ.പി.യുടെ വർഗ്ഗീയ വളർച്ചയ്ക്കു വഴിമരുന്നിട്ടതിൽ ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ സംഭാവന വലുതായിരുന്നു. 1989 ഡിസംബർ 2 നു നിലവിൽവന്ന വി.പി. സിംഗ് മന്ത്രിസഭയെ താങ്ങി നിർത്തിയ നെടുംതൂണുകളിലൊന്ന് ബി.ജെ.പി.യും മറ്റൊന്ന് ഇടതുപക്ഷവുമായിരുന്നു.

2004-ൽ നിലവിൽവന്ന യു.പി.എ. സർക്കാരിനെ ആണവക്കരാറിന്റെ പേരിൽ ബി.ജെ.പി.യുമായി ചേർന്ന് അട്ടിമറിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതോടെ ഇടതുപക്ഷം വർഗ്ഗസമരത്തേക്കാൾ വർഗ്ഗീയസമരത്തിലാണ് വിശ്വസിക്കുന്നതെന്ന് ഭാരതീയർക്കു ബോധ്യമായി. ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ ഇരട്ടത്താപ്പിന് 2009 ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ശക്തമായ തിരിച്ചടി ലഭിച്ചു. അവരുടെ ലോകസഭയിലെ പ്രാതിനിധ്യം മുന്നിലൊന്നായി ചുരുങ്ങി. ഇടതുനയങ്ങളിലെ വൈരുധ്യങ്ങൾ ഭാരതത്തിൽ വർഗ്ഗീയത വളർത്തുന്നതിൽ നിർണ്ണായക പങ്കുവഹിച്ചിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. Bipin Chandra, *India's Struggle for Independence*, New Delhi, 1995, p. 441-474.
2. C.G Sha, *Marxism, Gandhism, Stalinism*, Bombay 1963, p. 185
3. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, *ക്രൈസ്തവരും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും*, p. 219 -222
4. Bipin Chandra, *India's Struggle for Independence*, p. 473
5. Cfr. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, *ക്രൈസ്തവരും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും*, p.210
6. Bipin Chandra, *India's Struggle for Independence*, p. 487

08

കേരള ക്രൈസ്തവരും ദേശീയതയും

ഭരതജനസംഖ്യയിൽ കേവലം രണ്ടരശതമാനം മാത്രം വരുന്ന ക്രൈസ്തവർ മാതൃരാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ദേശീയോദ്ദേശ്യത്തിനും നൽകിയ സംഭാവനകൾ മാതൃകാപരമാണ്. എന്നാൽ ഭാരതക്രൈസ്തവർ സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്ത് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ദല്ലാളുകളായി പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന ദുരാഭാവം മതമൗലികവാദികളും നിരീശ്വരവാദികളും ചേർന്ന് പലപ്പോഴും ഉന്നയിക്കാറുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്ത് ജീവനെപ്പോലും ത്യജിച്ചവർ ഉൾപ്പെടെ ധീരനേതൃത്വം കൊടുത്ത ക്രൈസ്തവരായ ദേശാഭിമാനികളുടെ പേരുപോലും സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിൽനിന്ന് വെട്ടിനീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

പാശ്ചാത്യർ ക്രൈസ്തവരായിരുന്നതിനാൽ തദ്ദേശീയക്രൈസ്തവർ വിദേശ ശക്തികളെ സ്വാഗതം ചെയ്തു എന്ന ആരോപണം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. വിദേശക്രൈസ്തവ മേധാവിത്വത്തിനെതിരെ ആദ്യത്തെ പ്രതിഷേധം കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നാണ് ഉയർന്നത്. 1653 ജനുവരി 3-ാം

തീയതി മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ ദൈവമാതാവിന്റെ പള്ളിയകണത്തിൽ കുരിശിൽ ആലാത്തുകെട്ടി അതിൽതൊട്ട് തദ്ദേശീയ ക്രൈസ്തവർ സത്യംചെയ്തു “ഞങ്ങളും ഞങ്ങളുടെ സന്തതികളും ഉള്ളിടത്തോളംകാലം വിദേശമേൽക്കോയ്മ അംഗീകരിക്കില്ല”. ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിനു തുടക്കംകുറിച്ച ഐതിഹാസിക സംഭവമായിരുന്നിട്ടും കുന്നൻ കുരിശുസത്യത്തെ ഇന്ത്യൻ ചരിത്രകാരന്മാർ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു.

ജോൺ കച്ചിറമറ്റം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, ഇന്ത്യൻ ദേശീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് അധാനിച്ച രാജാ റാംമോഹൻറായും സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതിയും അവർ സ്ഥാപിച്ച ബ്രഹ്മസമാജവും ആര്യസമാജവും ക്രൈസ്തവ വീക്ഷണത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിയാണ് പ്രവർത്തിച്ചത്. വിദേശ ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർ ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തിയ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച ഭാരതീയർക്ക് ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അടിമവ്യാപാരം നിർത്തലാക്കുന്നതിനും സതി, നരബലി, ശിശുവിവാഹം മുതലായ സാമൂഹ്യദുരാചാരങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനും പരിശ്രമിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച ഭാരതീയർ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടുവന്നു.¹

വർത്തമാനപുസ്തകം

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരചരിത്രത്തിലെ നാഴികക്കല്ലായ മറ്റൊരു സംഭവം “വർത്തമാനപുസ്തകം”ത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണമായിരുന്നു. 605 നാട്ടുരാജ്യങ്ങളായി ഭിന്നിച്ചും കലഹിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഭാരതീയരിൽ “ഇന്ത്യ” എന്ന മാതൃരാജ്യവികാരം ആദ്യമായി ഉണർത്തിയത് മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ യാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥം കൂടിയായ വർത്തമാനപുസ്തകമായിരുന്നു. പാരമ്പര്യക്കൽ തോമാകത്തനാർ രചിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് “സ്വയം ഭരണം” എന്ന ആശയം ആദ്യമായി മുന്നോട്ടുവച്ചത്. വിദേശ മേധാവിത്വത്തിനെതിരെ ഭാരതത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ആദ്യഗ്രന്ഥമായ വർത്തമാനപുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രൊഫ. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ നിരൂപണം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

“ഈ കൃതിയിൽ ഏതുഭാഗവും മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നത് മലപ്പാന്റെ രാജാഭിമാനവും ദേശസ്നേഹവും വർഗ്ഗാഭിമാനവും ഭാഷാസ്നേഹവുമാണ്. സൂക്ഷ്മ ചിന്തകനും നീതിജ്ഞനുമായ കത്തനാർ ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും തന്റെ അനുഭവങ്ങൾ പകർത്തിയിട്ട് വിചാരപരമായ ഒരു തത്വനിരൂപണം നടത്തിയിട്ടുള്ളത് വായിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ മനോഭാവങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാകുന്നത്. ഗർവ്വീഷ്ഠന്മാരായ വിദേശികൾ മലപ്പാണോടും മറ്റും വീരപാണ്ടിദേശത്തു

വച്ച് ബഹുമാനം കാണിക്കാത്തതിൽ അവിടെയുള്ള നാടൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് വിഷമമുണ്ടായതിനെപ്പറ്റി കത്തനാർ വർത്തമാനപുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു ഇത് എന്തുകൊണ്ട്? പക്ഷെ മുൻപിൽ ഞങ്ങളുമായിട്ടുള്ള കണ്ടറിവുകൊണ്ടോ, ഞങ്ങൾ ഏതാനും മനോഗുണം അവർക്കു ചെയ്തതുകൊണ്ടോ ആയത് ഒന്നുകൊണ്ടുമല്ല പിന്നെയോ നാമെല്ലാവരും ഒരു ജാതി അതായത് ഇന്ത്യാക്കാരായതുകൊണ്ട് വർഗ്ഗത്തിനടുത്ത ഈ സ്നേഹം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഇളക്കിയതുകൊണ്ടത്രെ”.

ഇന്നത്തെ ഭാരതീയർക്കുപോലും ഭാവിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു സ്വയാഭിമാനമല്ലെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ശക്തിയേറിയ വാക്കുകളിൽ നാം കാണുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ജനത അറുനൂറ്റിൽപരം നാട്ടുരാജ്യങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ്, പഞ്ചാബിയെന്നും മലയാളിയെന്നും ബംഗാളിയെന്നും പറയുകയും അങ്ങനെ ഹ്രസ്വമായി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് തോമാക്കത്തനാർ നാം ഭാരതീയരെന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

പാരമ്പര്യക്കൽ തോമാക്കത്തനാറും കരിയാറ്റി ജോസഫ് മല്പാനും റോമിലേക്കു നടത്തിയ യാത്രയുടെ വിവരണമായി മാത്രം വർത്തമാനപുസ്തകത്തെ കാണരുത്. മറിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും ദേശീയതയെക്കുറിച്ചുമുള്ള അഗ്നിസ്പുലിംഗങ്ങൾ ഭാരതീയന്റെ മനസ്സിൽ ആദ്യമായി ഉണർത്തിയ മഹത്തായ ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു വർത്തമാനപുസ്തകം.

അങ്കമാലി പടിയോലയും ദീപികയും

1787 ഫെബ്രുവരി ഒന്നാം തീയതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച “അങ്കമാലി പടിയോല” സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലെ മറ്റൊരു നിർണ്ണായക ചുവടുവെപ്പായിരുന്നു. പാരമ്പര്യക്കൽ തോമാക്കത്തനാറെ സ്വയംഭരണാവകാശമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തയായി അംഗീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ പോർച്ചുഗീസു രാജാജിയുടെ അധികാരം കേരള ക്രൈസ്തവർ അംഗീകരിക്കില്ല എന്നതായിരുന്നു അങ്കമാലിപടിയോലയുടെ ഉള്ളടക്കം.

മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്വയം ഭരണത്തിനുള്ള ആഗ്രഹമാണ് ഈ പടിയോലയിൽ ദർശിക്കുക. മാർ കരിയാറ്റിയും പാരമ്പര്യക്കൽ തോമാക്കത്തനാറും തച്ചിൽ മാത്തൂരരകനും പുനത്തിൽ ഇട്ടിക്കുരുവിള തരകനും ഒക്കെകൂടി നയിച്ച സഭയിലെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടക്കാനിരിക്കുന്ന സംഘടിതമായ രാഷ്ട്രീയ വിമോചന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്നുവെന്ന് തറപ്പിച്ചു പറയാൻ സാധിക്കും.²

1887 ൽ ഏപ്രിൽ 15 ന് മാനാനത്തുനിന്ന് മലയാളത്തിലെ പ്രഥമ ദിനപത്രമായ ദീപിക പുറത്തിറങ്ങി. കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക വിദ്യാഭ്യാസ, രാഷ്ട്രീയ രംഗങ്ങളെ മുല്യാധിഷ്ഠിതമായി രൂപീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് കേരള നവോത്ഥാനത്തിന് നെടുനായകത്വം വഹിച്ചത് ദീപികയാണ്. അയിത്തോച്ചാടനം, അധകൃതരുടെ ഉന്നമനം, ക്ഷേത്ര പ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യം, പൗരാവകാശ സമത്വം, വിദ്യാഭ്യാസ സ്വാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയ സാമൂഹിക വിഷയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്താൻ ഈ പത്രം മുൻപന്തിയിലുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ സ്വതന്ത്രഭാരതം എന്ന സുന്ദരസ്വപ്നത്തെ മലയാളിയുടെ മനസ്സിൽ വിരിയിച്ചെടുക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യസമരാഗ്നി നാടെങ്ങും ആളിപ്പടർത്താനും ദീപിക പത്രത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ദേശീയ അവബോധം സൃഷ്ടിക്കാൻ ദിനപത്രത്തോളം ശ്രേഷ്ഠമായി മറ്റൊന്നുമില്ല എന്നു കണ്ടെത്തി അതിനായി അത്യധാനം ചെയ്ത ക്രൈസ്തവനേതാക്കളുടെ ക്രാന്തദർശനം അത്ഭുതാവഹമാണ്.

വൈക്കം സത്യാഗ്രഹവും ക്രൈസ്തവവും

താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്ക് വൈക്കം ക്ഷേത്രത്തിനുസമീപമുള്ള വഴിയിലൂടെ സഞ്ചാര സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കണമെന്ന ആവശ്യമുന്നയിച്ചുകൊണ്ട് വൈക്കത്ത് നടന്ന 603 ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട സമരമാണ് വൈക്കം സത്യാഗ്രഹമെന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. “വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിലെ പുലയപങ്കാളിത്തം” എന്ന വ്യഖ്യാത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ മുൻമന്ത്രി പി.കെ രാഘവൻ എഴുതിയ വരികൾ ഈസമരത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു:

“വസ്തുത എന്തുതന്നെയായാലും 603 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റിയ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ അധഃസ്ഥിതരുടെ സ്ഥിതി പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് ഉൾകൊള്ളാനോ സങ്കല്പിക്കാനോ കഴിയുകയില്ല. കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല ഭാരതത്തിലുടനീളം അവർണ്ണന്റെ നില അതായിരുന്നു. ജാതി അതിന്റെ എല്ലാ ക്രൂരതകളോടും കൂടി അഴിഞ്ഞാടിയകാലമായിരുന്നു അത്. ഇവിടെ ശ്രീനാരായണഗുരുവും ഭാരതം ദർശിച്ച സാമൂഹ്യവിപ്ലവകാരികളിലെ മുൻനിരക്കാരനായ ശ്രീ. അയ്യൻകാളിയുമെല്ലാം നടത്തിയ ധീരമായ പോരാട്ടങ്ങളെ ആ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിലയിരുത്തേണ്ടത്. പൊതുവഴിയെ നടക്കാൻ, മാറുമറയ്ക്കാൻ കല്ലുമാല മാറ്റാൻ, അക്ഷരം പഠിക്കാൻ അധഃസ്ഥിതത്വം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ഒക്കെയായിരുന്നു ആ പോരാട്ടങ്ങൾ. സംഘബലം സ്വരൂപിച്ചായിരുന്നു

അവർ ആ പോർ സംഘടിപ്പിച്ചത്. രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും വിദ്യയിലും സ്വത്തിലും ശുചിത്വത്തിലും ജാതിഹിന്ദുക്കൾക്ക് സമന്മാരായിട്ടും എന്റെ ഈഴവർ അയിത്തക്കാരായി എന്ന് ഗാന്ധിജി സമ്മേളനത്തിൽ ഉറക്കെചോദിച്ചതും, ഇവിടമാണ് ജാതിയുടെ ഭ്രാന്തായ മെന്ന് സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ പ്രവചിച്ചതും അക്കാലത്തായിരുന്നു. ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ പുറത്തുള്ളവരെല്ലാം ഇവിടെ വഞ്ചകരും അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഹീനരും മ്ലേച്ഛരും ചണ്ഡാലന്മാരുമൊക്കെയായിരുന്നു. അവരെ തല്ലാനും കൊല്ലാനും വിൽക്കാനും വിലയ്ക്കു വാങ്ങാനും ജാതിശ്രേണിയിൽപ്പെട്ടവർക്കും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു.”³

1923 ൽ മൗലാനാ മുഹമ്മദ് മൗലവിയുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ കാക്കിനാടയിൽ ചേർന്ന കോൺഗ്രസ് സമ്മേളനം അയിത്തോച്ഛാടനപ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെടാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ തീരുമാനപ്രകാരം 1924 മാർച്ച് 30 ന് വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം ആരംഭിച്ചു. തിരിവിതാംകൂർ പ്രജാസഭയിൽ വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിന് പിന്തുണ നൽകി വീറോടെവാദിച്ചതും ഫാ. ജോസഫ് വെട്ടിക്കാപ്പിള്ളി, ശ്രീ. പോൾ വി. ഡാനിയേൽ, ശ്രീ. ജോൺ നിധീരി, ഷെഖലിയർ ഇലഞ്ഞിക്കൽ തദ്യതൊമ്മൻ, കെ.സി മാമ്മൻ മാപ്പിള തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു. ശ്രീമതി ആനിബസന്റിന്റെ ഹോംറൂൾ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അമരക്കാരനായിരുന്ന ബാരിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് ജോസഫ് കൂടി എത്തിയതോടെ സത്യാഗ്രഹം ജനശ്രദ്ധനേടി. സത്യാഗ്രഹത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് ജയിലിൽ പോയ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ജോർജ്ജ് ജോസഫ് ഭജേതരം മാത്തുണ്ണിയും കുരുവിള മാത്യുവും പൂവത്തും മുട്ടിൽ സെബാസ്റ്റ്യനും ഉൾപ്പെടുന്നു. സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം പൗരാവകാശമാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ച് ശ്രീ. എം. എം. വർക്കി തയ്യാറാക്കിയ ലേഖനങ്ങൾ ജനമനസാക്ഷി ഉണർത്തി.

സത്യാഗ്രഹ പന്തൽ സന്ദർശിച്ച മഹാത്മാഗാന്ധി അഹിന്ദുക്കൾ സമരത്തിൽനിന്ന് പിൻമാറണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതിനാൽ പ്രത്യക്ഷസമരംഗത്തുനിന്ന് ക്രൈസ്തവർ മാറിനിൽക്കേണ്ടി വന്നു. എന്നാൽ, തമിഴ്നാട് കോൺഗ്രസ് പ്രവർത്തകരെയും പഞ്ചാബിൽനിന്ന് 15 അംഗ സിക്ക പ്രതിനിധി സംഘത്തെയും വൈക്കത്ത് എത്തിക്കുന്നതിനും സത്യാഗ്രഹികൾക്ക് ഭക്ഷണം എത്തിക്കുന്നതിനും ബാരിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് ജോസഫിന്റെ സ്വാധീനം ശക്തമായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവരുടെ ശക്തമായ നേതൃത്വവും പിന്തുണയും മൂലമാണ് വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം വിജയം കണ്ടതെന്ന് സാരം.

മലയാളി മെമ്മോറിയലും പൗരസമത്വവും

തിരുവിതാംകൂറിൽ നടന്ന ജനകീയപ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രസക്തമായത് മലയാളി മെമ്മോറിയലാണ്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ മനസാക്ഷിസൂക്ഷിപ്പുകാരനായിരുന്ന രാമയ്യൻ എന്ന തമിഴ്ബ്രഹ്മണൻറെ സ്വാധീനത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ സർക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങളത്രയും പരദേശികളായ തമിഴ് ബ്രാഹ്മണർക്കു ലഭിച്ചുതുടങ്ങി. പരദേശ ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാമാണ്യം ഉച്ചാവസ്ഥയിലെത്തിയത് ദിവാൻ ടി. മാധവറാവുവിന്റെ കാലത്താണ്.

ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം സർക്കാർ സർവ്വീസിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിന്റെ മുഖ്യമാനദണ്ഡമായതോടുകൂടി പരദേശബ്രാഹ്മണരുടെ മുന്നേറ്റം അപ്രതിരോധ്യമായിത്തീർന്നു. 1890 ൽ മുൻദിവാൻ ടി.യവറാവുവിന്റെ ബന്ധുവായ ടി. രാമറാവു ദിവാൻജിയായി. അന്നത്തെ നാലു ദിവാൻപേഷ്കാരന്മാരിൽ മൂന്നുപേരും ബിരുദദാരികളായ പരദേശബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. ഹൈക്കോടതികളിലേയും ജില്ലാക്കോടതികളിലേയും പതിനെട്ട് ജഡ്ജിമാരുടെ സ്ഥാനങ്ങളും അവരാണ് വഹിച്ചിരുന്നത്. ലൈസൻസുള്ള 231 വക്കീലന്മാരും പ്ലീഡന്മാരിൽ 145 പേരും മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല. ഇരുപത്തിയൊൻപത് തഹസിൽദാർമാരിൽ പതിനഞ്ച് പേരും മുപ്പത് ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാരിൽ പതിനേഴ് പേരും പരദേശബ്രാഹ്മണന്മാരായിരുന്നു.⁴

തൊഴിൽപരമായ ഈ സാമൂഹിക അനീതിക്കെതിരെ സമരം നടത്തിയവരിൽ പ്രമുഖൻ നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാരായിരുന്നു. തൊഴിൽ മേഖലകളിൽ തദ്ദേശീയർക്ക് പ്രാമുഖ്യം വേണം എന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഭീമഹർജിയിൽ. 10037 പേർ ഒപ്പിട്ടു. മെമ്മോറിയൽ സമർപ്പണത്തെക്കുറിച്ച് ഉയർന്ന സാമുദായിക തർക്കങ്ങൾ രമ്യമായി പരിഹരിച്ചത് മാണിക്കത്തനാരുടെ സന്ദർഭോജിതമായ ഇടപെടലിലൂടെയായിരുന്നു. മലയാളിമെമ്മോറിയൽ സമർപ്പണത്തിൽ ദീപിക ദിനപത്രവും സർവ്വവിധ പിന്തുണയും നൽകിയിരുന്നു. രാജഭരണകാലത്ത് ദിവാന്റെ നയങ്ങൾക്കെതിരെ നിലകൊള്ളുക ആത്മഹത്യാപരമായിരുന്നിട്ടും അതിനായി ധീരമായി നിലകൊള്ളുകയും നന്നാജാതി മതസ്ഥരായ കേരളീയർക്ക് തൊഴിലവസരങ്ങൾ ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്തത് ക്രിസ്തീയ സമൂഹം വഹിച്ച പങ്ക് നിസ്തുലമാണ്.

നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭം

ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി നിയമനിർമ്മണസഭ ആരംഭിച്ചത് തിരുവിതാംകൂറിൽ ആയിരുന്നു. 1888 ൽ

ആരംഭിച്ച നിയമനിർമ്മാണസഭയിൽ ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി പ്രാതിനിധ്യം ഇല്ലായിരുന്നു. സവർണ്ണവിഭാഗങ്ങളെ മാത്രം ജനപ്രതിനിധികളാകുന്ന സംവിധാനമാണ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. നികുതി നൽകുന്നവർക്കു മാത്രമായി വോട്ടവകാശം നിജപ്പെടുത്തിയതിനാൽ ദരിദ്രരും അധഃസ്ഥിത വിഭാഗവും ജനപ്രതിനിധിസഭയും നിന്ന് അകറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിരുന്നു.

അന്നത്തെ സമ്മതിദാന യോഗ്യതയും നിയോജകമണ്ഡല വിഭജനവും പൊതുവെ വളരെ തൃപ്തമായ ഒരു ചെറിയവിഭാഗത്തിനു മാത്രം പൗരാവകാശം ലഭിക്കത്തക്കതായിരുന്നുവെന്നതിനും പുറമെ ആ ചെറിയവിഭാഗം തന്നെ സാമുദായികമായി സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളിൽ മാത്രം ഉൾപ്പെടുന്നവരുമായിരുന്നു. 1922-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ 13.47 ലക്ഷം ജനസംഖ്യയുള്ള നായന്മാർക്കും സവർണ്ണഹിന്ദുക്കൾക്കും കൂടി 16 സീറ്റ് ലഭിച്ചപ്പോൾ 16.04 ലക്ഷം ജനസംഖ്യയുള്ള ക്രൈസ്തവർക്ക് 7 സീറ്റും 8.69 ലക്ഷം ജനസംഖ്യയുള്ള ഈഴവർക്കും 3.53 ലക്ഷം ജനസംഖ്യയുള്ള മുസ്ലീംങ്ങൾക്കും പുജ്യം സീറ്റുവീതമാണ് ലഭിച്ചത്. 1925-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സവർണ്ണനായർ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് 17 സീറ്റ് ലഭിച്ചപ്പോൾ ക്രൈസ്തവർക്ക് വെറും 7 സീറ്റും 1928-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് 16 സീറ്റ് ലഭിച്ചപ്പോൾ ക്രൈസ്തവർക്ക് വെറും 4 സീറ്റ് മാത്രമാണ് ലഭിച്ചത്. ഈ നാല് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലും 8.69 ലക്ഷം ജനസംഖ്യയുള്ള ഈഴവർക്ക് ഒരു സീറ്റുപോലും ലഭിച്ചില്ല. 1928 തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മാത്രം മുസ്ലീംങ്ങൾക്കും 1931-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മാത്രം അവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കൾക്കും ഓരോ സീറ്റ് മാത്രം ലഭിച്ചു. അന്നത്തെ നിയോജകമണ്ഡല വിഭജനവും വോട്ടവകാശരീതിയും നായന്മാർക്കും സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കൾക്കും മാത്രം പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്ന രീതിയിലായിരുന്നു.⁵

ഈഴവർ, മുസ്ലീംങ്ങൾ എന്നിവർ ജനപ്രതിനിധിസഭയിൽ നിന്ന് സമ്പൂർണ്ണമായി അവഗണിക്കപ്പെട്ടതിനെതിരെയും ക്രൈസ്തവർക്ക് ജനസംഖ്യാനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കാതിരുന്നതിനെതിരെയും ക്രൈസ്തവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രൂപം കൊണ്ട പ്രക്ഷോഭമാണ് നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭം എന്ന പേരിൽ ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. നിവേദനങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രക്ഷോഭം ആരംഭിച്ചത്. 1932 ഒക്ടോബർ 15-ന് ശ്രീചിത്തിരത്തിരുന്നാൾബാലരാമവർമ്മ രാജാവിനു സമർപ്പിച്ച നിവേദനത്തിൽ ജനസംഖ്യാനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യം എല്ലാ സമുദായങ്ങൾക്കും ലഭ്യമാകണമെന്ന് ക്രൈസ്തവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങൾക്കെതിരെയും

എക്കാലവും കേരളക്രൈസ്തവർ നിലകൊണ്ടിരുന്നു എന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവാണ് നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭം. ശ്രീ. ജോൺ നിയീരി, ബാരിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് ജോസഫ്, കെ.റ്റി. തോമസ്, ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ, എൻ. വി. ജോസഫ് തുടങ്ങിയ ക്രൈസ്തവ പ്രമുഖർ നിവർത്തന പ്രക്ഷോഭത്തിന് നേടുന്നായകത്വം വഹിച്ചവരാണ്. എന്നാൽ പിൽക്കാലചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം നിവർത്തന പ്രക്ഷോഭചരിത്രം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഈ നായകരെ വിസ്മരിച്ചു.

നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണ് വൈസ്രോയിയായ വെല്ലിംഗ്ടൺ പ്രഭു തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിക്കുന്നത്. 1933 -ൽ കൊല്ലത്തുവന്ന വൈസ്രോയിയെ നിവർത്തന പ്രക്ഷോഭകരുടെ ആവശ്യം ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ബാരിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് ജോസഫ്. എം. എം. വർക്കി തുടങ്ങിയവരുടെ ഇടപെടലിലൂടെ സാധ്യമായി. തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനായിരുന്ന സർ. സി. പി രാമസ്വാമി അയ്യർ ഉറക്കുമുഷ്ടികൊണ്ട് നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭം അടിച്ചമർത്താൻ ഉത്തരവിട്ടു. സർക്കാരിന്റെ നിരോധനാജ്ഞ ലംഘിച്ച് 1935 മെയ് 13-ന് കോട്ടയത്തുനടന്ന സമ്മേളനത്തിന്റെ അധ്യക്ഷനായിരുന്ന സി. കേശവൻ ജയിലിലടക്കപ്പെട്ടു. ഇതോടെ ടി. എം വറുഗീസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭം തിരുവിതാംകൂറിൽ ആളിപ്പടർന്നു. 1936 ആഗസ്ത് 16-ന് നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭകരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ഇതേ സമുദായങ്ങളുമായി തോളോടുതോൾ ചേർന്ന് പ്രവർത്തിച്ച സാമൂഹികാസമത്വങ്ങൾ തുടച്ചുനീക്കുന്നതിൽ ക്രൈസ്തവർ മുൻനിരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

കുന്ദളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള തന്റെ ആത്മകഥയിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. “നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭം കാലം മുതൽ ഇവിടുത്തെ ക്രിസ്തീയ സമുദായങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ വഴി നിർവ്വഹിച്ച പങ്ക് മറ്റ് ഏതു സമുദായത്തെ അപേക്ഷിച്ചു നോക്കിയാലും പിന്നിലല്ലായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായ പ്രക്ഷോഭങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രചാരണങ്ങൾക്കും കൈയയച്ചു സംഭാവന ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിലും അവർ മുന്നോക്കമായിരുന്നു.”

ക്രൈസ്തവർ വർഗ്ഗീയതയ്ക്കെതിരെ

ക്രൈസ്തവസമൂഹം എക്കാലത്തും വർഗ്ഗീയപരമായ നിലപാടുകൾക്കെതിരെ നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നു. റീജൻ്റ് മഹാനാണിയുടെ ഭരണകാലത്ത് ദിവാൻ രാഘവയ്യായുടെ ഏപിൻശാമിയായി നിഷ്പക്ഷമതിയും സമർത്ഥനുമായ വ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്ലണ്ട് വക്കീലായിരുന്ന ലെഫ്റ്റന്റ് കേണൽ മോറിസ്. ഇ. വാട്സിനെ നിയ

മിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനി ആണ് എന്ന കാരണത്താൽ നിയമനത്തിനെതിരെ വർഗ്ഗീയ വികാരം ഉണർത്തി വിട്ടുകൊണ്ട് പട്ടം താണുപിള്ള, വി. അച്യുതമേനോൻ, പി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള തുടങ്ങിയ പൗരപ്രമുഖർ രംഗത്തുവന്നത് ക്രൈസ്തവരെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഞെട്ടിച്ചു. സർവ്വസമുദായമെത്രീയുടെ വക്താക്കളായി നാളിതുവരെ നിലകൊണ്ട ഇവരുടെ വർഗ്ഗീയ ചായ്വ് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഏറെ വേദനിപ്പിച്ചു എങ്കിലും ക്രൈസ്തവ സമീപനം പാലിച്ചു.

നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭത്തിലൂടെ ജനസംഖ്യാനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യം എന്ന തത്വം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ദിവാൻ സർ. സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യരും നായർ സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റിയും ക്രൈസ്തവർക്കെതിരായിരുന്നു. എന്നാൽ 1937 ൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പുവന്നപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യൻ - നായർ കൂട്ടുകെട്ടിലൂടെ മൂഗിയ ഭൂരിപക്ഷം നേടാമെന്ന ആശയവുമായി എൻ. എസ്. എസ്. മുന്നോട്ടുവന്നു. ഇതരസമുദായങ്ങൾക്ക് അർഹമായത് നിഷേധിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള മുന്നണിബന്ധം ശരിയല്ലെന്നു വാദിച്ച് ക്രിസ്ത്യൻ നേതാക്കളായ ഇ. ജെ. ജോണും എ.എ പോളും ഈ നീക്കത്തെ എതിർത്തു. സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയപരവുമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ക്രൈസ്തവ സമുദായത്തിന് വൻ നേട്ടം ലഭിക്കാമായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ കൂട്ടുകെട്ട് ഉപേക്ഷിച്ചതിലൂടെ വർഗ്ഗീയതയ്ക്കെതിരെയീരമായ നിലപാടാണ് ക്രൈസ്തവ നേതൃത്വം കൈകൊണ്ടത്.

വർഗ്ഗീയ നിലപാടുകൾക്കെതിരെ ക്രൈസ്തവ സമൂഹം സ്വീകരിച്ച നിലപാട് മാതൃകാപരമായിരുന്നു. സ്വന്തമായി സാമുദായിക രാഷ്ട്രീയസംഘടന സ്ഥാപിക്കാതെ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസിന്റെ ഭാഗമായി പ്രവർത്തിക്കാനാണ് ക്രൈസ്തവർ തീരുമാനിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂറിലെ കോൺഗ്രസ് സംഘടനയെ ക്രിസ്ത്യൻ വർഗ്ഗീയ സംഘടന എന്ന് സർ സി. പി യും എൻ. എസ്. എസും അക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ് ആഹ്വാനം ചെയ്ത ജില്ലാതല നിയമലഘനയോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തവരിൽ നിന്ന് ഈഴവരെയും മുസ്ലീംങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കി ക്രൈസ്തവരെ മാത്രം തിരഞ്ഞുപിടിച്ച് അറസ്റ്റുചെയ്ത് മർദ്ദിക്കാൻ ദിവാൻ ഉത്തരവിട്ടു. സമുദായങ്ങളിൽ ഭിന്നത വളർത്തുക ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുക എന്നിവയായിരുന്നു ദിവാന്റെ ലക്ഷ്യം. എസ്. എൻ. ഡി. പി. എൻ. എസ്. എസ്. തുടങ്ങിയ സമുദായ സംഘടനകളെ ക്രൈസ്തവർക്കെതിരെ തിരിക്കുന്നതിനായി സർ. സി. പി. വിദഗ്ദ്ധമയ കരുക്കൾ നീക്കിയിരുന്നു. 1944 ലെ നിയമസഭ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സമുദായ സംഘടന

കളിൽ പെടാത്തവരുടെയും സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ് പ്രവർത്തകരുടെയും പത്രികകൾ തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് നായർ - ഈഴവ കൂട്ടുകെട്ടിന് വൻ ഭൂരിപക്ഷം നേടാൻ സർ. സി. പി. കളമൊരുക്കി.

കേരളചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ വർഗ്ഗീയധ്രുവീകരണത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ തെളിഞ്ഞുവന്ന സർവ്വസാഹചര്യങ്ങളിലും മതസാഹോദര്യത്തിന്റെ ദീപനാളം അണയാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ ക്രൈസ്തവസഭ പ്രതിബദ്ധമായിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തമാകും. ക്രൈസ്തവസഭയിൽ അനേകം സാമുദായിക സംഘടനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, കേഡർ പാർട്ടികളെ വെല്ലുന്ന കെട്ടുറപ്പ് കൈമുതലായി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവയിലൊന്നുപോലും രാഷ്ട്രീയമുതലെടുപ്പിന് രംഗത്തിറങ്ങിയിട്ടില്ല എന്നതിന് ചരിത്രം സാക്ഷിയാണ്. കാലാകാലങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയലാഭത്തിനുവേണ്ടി വർഗ്ഗീയതയെ ഊതിക്കത്തിച്ചവർ പ്രസ്തുതപാപഭാരത്തിന്റെ പങ്കാളിത്തം ക്രൈസ്തവസഭകളുടെമേൽ ആരോപിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തിലുള്ള അജ്ഞത കൊണ്ടോ പ്രത്യയശാസ്ത്ര അന്ധതകൊണ്ടോ ആണ്.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, ക്രൈസ്തവരും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും, p. 89.
2. *Ibid.*, p. 98
3. പി.കെ രാഘവൻ, വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിലെ പുലയപങ്കാളിത്തം, p.4.
4. ജോൺ കച്ചിറമറ്റം, ക്രൈസ്തവരും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും, p. 124.
5. *Ibid.*, p. 181-182..

09

വിമോചനസമരവും വിപ്ലവത്തിൽ നിന്നുള്ള വിമോചനവും

ഐക്യുകേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ പ്രഥമ ജനകീയ പ്രക്ഷോഭമെന്ന ഖ്യാതി എന്തുകൊണ്ടും വിമോചന സമരത്തിനർഹമാണ്. പ്രസ്തുതസമരത്തിന്റെ ന്യായാന്യായങ്ങളും ജയാപജയങ്ങളും തലനാരിഴകീറി പരിശോധനകളുടെയടിമയിൽ അർദ്ധശതാബ്ദി ആഘോഷിച്ചിട്ടും വിമോചനസമരചരിത്രത്തോളം തമസ്കരിക്കപ്പെടുകയോ വ്യഭിചരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്ത മറ്റൊരു സമരചരിത്രവും ഐക്യകേരളചരിത്രത്തിലില്ല എന്നത് സത്യമാണ്. വിമോചനസമരത്തിന്റെ കാര്യകാരണങ്ങൾ ചർച്ചിതചർച്ചണം ചെയ്യപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും അവയെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പക്ഷത്തുനിന്നുമാത്രമുള്ള വായനയും പുനർവായനയുമായിരുന്നു. അതിനാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്കു കൂടാതെ വിമോചനസമരചരിത്രം വായിച്ചാൽ പുനരുകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കയ്ക്കിടമുണ്ടാവുകയില്ല. രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ചുവപ്പുകണ്ണടയിൽ തെളിയാതെ പോയ പാഠങ്ങളെ ചരിത്രത്തിന്റെ നേർവരയിൽ വായിച്ചെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്.

1957 ഏപ്രിൽ 5-10-ാം തീയതി അധികാരമേറ്റ ലോകത്തെ ആദ്യത്തെ ജനാധിപത്യ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്

ഗവൺമെന്റിന് അധികാരകസേരയിൽ 848 ദിവസങ്ങളെ കഴിയാനായുള്ളു എന്നതിന് ജനാധിപത്യവും കമ്മ്യൂണിസവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യാത്മകതയിൽ മാത്രമാണ് അർത്ഥം തേടേണ്ടത്. കമ്മ്യൂണിസവും പാർലമെന്റി ജനാധിപത്യവും ഒരുമിച്ച് ചേർത്തതാണ് ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിലെ വൈരുദ്ധ്യാത്മികത. ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ പൊയ്ക്കാലുകളിലൂന്നിനിന്നുകൊണ്ട് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നടത്തുന്ന ട്രിപ്പിസുകളിൽ നിലനില്പിന്റെ സന്തുലനം നഷ്ടപ്പെട്ട് കാലിടറി വീണതിന്റെ ചരിത്രം വിമോചനസമരത്തിലാരംഭിച്ച് ആണവക്കരാർ വിഷയത്തിലെ വീഴ്ചവരെയെത്തിനിൽക്കുന്നു.

മനംമടുപ്പിച്ച സെൽഭരണം

അധികാരത്തിന്റെ ദണ്ഡു കയ്യിലേന്തിയാൽ ഞാഞ്ഞുലും വാലു യർത്തുന്ന നാട്ടിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അധികാരം പിടിച്ചപ്പോൾ കേരളത്തിലുടനീളം പാർട്ടിയുടെ സെൽഭരണമാരംഭിച്ചു. കേവലം 35.28% മാത്രം വോട്ടുലഭിച്ച് ഭരണത്തിലേറിയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ബ്രാഞ്ചുസെക്രട്ടറി മുതൽ അധികാരത്തിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കളായി. ജനാധിപത്യത്തിൽ ക്രമസമാധാന പാലനത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥാപിതമാർഗ്ഗമായ പോലീസ് സേനയുടെ നിയന്ത്രണം നാട്ടിലെ സഖാക്കൾ കയ്യടക്കി. ചെങ്കൊടിക്കു വിപ്ലവാഭിവാദ്യമർപ്പിക്കാത്തവനു നാട്ടിൽ ജീവിക്കാനാവാത്ത അവസ്ഥയുണ്ടായി. വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ തടവുകാരെ മുഴുവൻ വിട്ടയയ്ക്കുകയും കേസുകൾ പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊലപാതകവും മോഷണവും നിത്യ സംഭവങ്ങളായി. പാർട്ടിക്കാർല്ലാത്തവരുടെ ജീവനും സ്വത്തിനും സംരക്ഷണമില്ലാതായി. ഈ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് സമകാലികനായ ഒരു ചരിത്രകാരൻ നൽകുന്ന വിവരണം ഉദ്ധരണിയുമാണ്: “28 മാസത്തെ ഭരണത്തിനിടയിൽ 7 വെടിവെയ്പ്പ് നടത്തുകയും 19 പേർ കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണകാലത്ത് 757 തൊഴിൽ സമരങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും 87 വ്യവസായ ശാലകൾ പൂട്ടിയിടുകയും 16735 ആളുകൾ തൊഴിൽരഹിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നാലായിരം കുടുംബങ്ങളിലായി അധിവസിക്കുന്ന ഏതാണ്ട് ഇരുപതിനായിരത്തിൽ പരം കർഷകരെ കുടിയിറക്ക് നടപടിക്ക് വിധേയരാക്കി. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഭൂമി കൈയേറ്റങ്ങൾ ആയിരത്തിലധികമാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ പേരിലുണ്ടായിരുന്ന 2050-ൽ പരം ക്രിമിനൽ കേസുകൾ പിൻവലിക്കപ്പെടുകയും രാജ്യത്ത് അസമാധാനം അഴിച്ചുവിടുകയും ചെയ്തു. 523 കൊലപാതകങ്ങളും 3913 ഭവനഭേദങ്ങളും നടന്നു. ഇത് മുൻവർഷത്തിന് 50%വരെ കൂടുതലാണ്. രാഷ്ട്രീയ പകമൂലം 196 പേരെ കൊലപ്പെടുത്തി. രാഷ്ട്രീയവധശ്ര

മങ്ങളും കൈയ്യേറ്റങ്ങളും 193 ആണ്. 326 പ്രാവിശ്യം ലാത്തിച്ചാർജ്ജ് നടത്തുകയും 149847 പേരെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിൽ അടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. 60000-ൽ പരം സ്ത്രീകളെ അറസ്റ്റുചെയ്തു. സ്വന്തക്കാർക്കായി 300 രൂപയ്ക്കുമേൽ 255 ഉദ്യോഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സർക്കാർ നിയമിച്ച കമ്മറ്റികളിലെ മൊത്തം എണ്ണം 9000 ആയിരുന്നു. അതിൽ 7013 പേർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായിരുന്നു”.

ജനവിരുദ്ധമായ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിയ സർക്കാരിനെതിരെ ഉയർന്ന ജനവികാരത്തെ കേവലം വിദ്യാഭ്യാസ ബില്ലിനോടുള്ള എതിർപ്പുമാത്രമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നത് ചരിത്രവഞ്ചനയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസബില്ലിന് എതിരായി എണ്ണയൊഴിച്ച സംഭവമായിരുന്നു. സർക്കാരിനെതിരെയുള്ള ബഹുജനവിരോധം മറന്നിരിക്കുപുറത്തുവരാൻ വിദ്യാഭ്യാസബില്ലിനെതിരെയുള്ള സമരം നിമിത്തമായി എന്നുകരുതുന്നതാണു സത്യം. മന്നത്തു പദ്മനാഭന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ എൻ. എസ്. എസും. ആർ. ശങ്കറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ എസ്.എൻ.ഡി.പിയും സി. എച്ച് മുഹമ്മദ് കോയയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മുസ്ലീംലീഗും കേരളത്തിലെ പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികളൊന്നടങ്കവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയ്ക്കെതിരെ നിലകൊണ്ട, കേരളം കണ്ട ഏറ്റവും വലിയ ജനകീയ പ്രക്ഷോഭത്തെ കേവലം പള്ളിമണിയടിച്ച് ആളെക്കൂട്ടിയ സമരമായി ചെറുതാക്കാൻ ഇവിടുത്തെ ചരിത്രകാരന്മാർ കിണഞ്ഞു ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസബില്ലിന്

1957 ജൂലൈ 7 നാണ് മുണ്ടശ്ശേരി വിദ്യാഭ്യാസബില്ലിന് അവതരിപ്പിച്ചത്. കേരളത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ചില അധിനിവേശങ്ങളെ ചെറുക്കുകയായിരുന്നു ഈ ബില്ലിന്റെ ലക്ഷ്യം. അന്നു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പതിനായിരത്തോളം സ്കൂളുകളിൽ ഏഴായിരത്തിൽ പരവും സ്വകാര്യസ്കൂളുകളായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നും പിരിച്ചെടുക്കുന്ന പരിമിതമായ ഫീസുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഈ സ്കൂളുകൾ മുന്നോട്ടുപോയിരുന്നത്. ശമ്പളമായോ ഗ്രാന്റ് ആയോ സർക്കാർവക സഹായങ്ങളൊന്നും സ്വകാര്യവിദ്യാഭ്യാസമേഖലയ്ക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സ്കൂളുകളുടെ, സ്ഥാപനവും പ്രവേശനവും നിയമനവും നടത്തിപ്പുമുൾപ്പടെ മാനേജ്മെന്റുകൾക്ക് സമ്പൂർണ്ണ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്വകാര്യസ്കൂളുകളെ ദേശസാൽക്കരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രിയായിരുന്ന ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി ബില്ലിന് അവതരിപ്പിച്ചത്. പതിനാലു വയസ്സുവരെയുള്ളവർക്കു വിദ്യാഭ്യാസം സൗജ

ന്യമാക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുക എന്നത് സർക്കാരിന്റെ കടമയായതിനാൽ അധ്യാപകർക്കുള്ള ശമ്പളം സർക്കാർ നൽകുക തുടങ്ങിയ ഭാവാത്മക നടപടികളുമുണ്ടായി ബില്ലിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അധ്യാപക നിയമനം സർക്കാർ നിശ്ചയിക്കുന്ന പാനലിൽനിന്നു മാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്നും വിദ്യാലയങ്ങൾ സർക്കാരിലേയ്ക്കു കണ്ടുകെട്ടാൻ സർക്കാരിന് അധികാരമുണ്ടെന്നുമുള്ള വ്യവസ്ഥകളിലൂടെ ബില്ലിന് മാനേജ്മെന്റുകളുടെ രോഷം ജ്വലിപ്പിച്ചു. ചുരുക്കം ചില മുട്ടാളൻമാരായ മാനേജർമാരെ നിലയ്ക്കുനിർത്താനുള്ള വഴി തേടുന്നതിനു പകരം സകല മാനേജർമാരെയും ബുർഷാകളായും അധ്യാപകരെ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗമായും കരുതുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സമീപനമാണ് സർക്കാർ സ്വീകരിച്ചത്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടന ഉറപ്പുനൽകുന്ന ആർട്ടിക്കിൾ 30 ലെ 1,2 വകുപ്പുകളുടെ നഗ്നമായ ലംഘനമാണ് പുതിയ ബില്ലിന് എന്ന സത്യം സർക്കാർ സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസ ബില്ലിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളേക്കുറിച്ചും നയവൈകല്യങ്ങളേക്കുറിച്ചും ചുവപ്പുകോട്ടിട്ട് പിലക്കാല ചരിത്രപണ്ഡിതർ മൗനം ദീക്ഷിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസ ബില്ലിന് അവതരിപ്പിച്ച ഉടനെ കത്തോലിക്കാ സഭ വിമോചന സമരം പ്രഖ്യാപിച്ചു എന്ന വാദവും അടിസ്ഥാന രഹിതമാണ്. 1957 ഏപ്രിൽ മുതൽ 1959 ജൂൺ മാസം വരെ സാധ്യമായ സകല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും ബില്ലിലെ ന്യൂനത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ സഭ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. 10 ലക്ഷം പേർ ഒപ്പിട്ട സങ്കട ഹർജി ഗവർണ്ണർക്കു സമർപ്പിച്ചതും കേരള കത്തോലിക്കാ ബിഷപ്പുമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തക സമിതി (KCBEAC), ക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തക സമിതി (CEAC), സ്വകാര്യ സ്കൂൾ അവകാശ സംരക്ഷണ സമിതി (PSRPC), അഖില കേരള കത്തോലിക്കാ കോൺഗ്രസ്സ് (AKCC) എന്നീ സമിതികളുടെ പ്രതിനിധികൾ സർക്കാരുമായി ചർച്ചകൾ നടത്താൻ നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പലപ്പോഴും ചർച്ചകൾക്ക് സർക്കാർ തയ്യാറായിരുന്നില്ല; നടത്തിയ ചർച്ചകളാകട്ടെ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ധർഷ്ട്യം മൂലം നിഷ്പ്രയോജനകരവുമായിരുന്നു.

എതിരായി എണ്ണയൊഴിക്കുന്നതുപോലെ പാഠപുസ്തക പരിഷ്കരണവും സർക്കാർ നടപ്പിലാക്കി. 1957 നവംബർ 21 ന് വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രി ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി രൂപം കൊടുത്ത സിലബസ് കമ്മിറ്റി പടച്ചെടുത്ത പുസ്തകങ്ങളത്രയും കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ “ദിഗിജയം” പ്രഘോഷിക്കുന്നവയായിരുന്നു. റഷ്യൻ വിപ്ലവവും

ചൈനീസ് വിപ്ലവവും സുദീർഘ പ്രതിപാദിച്ച പ്രസ്തുത പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തെ തമസ്കരിച്ചു. “ബുർഷാ” “പിൻതിരിപ്പൻ” ഇൻക്വിലാബ് സിന്ദാബാദ് തുടങ്ങിയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പദങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാര വേദിയായി ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുകൾ മാറ്റപ്പെട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗമാകെ ചുവപ്പണിയിക്കാൻ സർക്കാർ തുടങ്ങിപ്പോയി. ശ്രമത്തിന്റെ തുടർച്ചയായിട്ടാണ് പാഠപുസ്തക നവീകരണത്തെ കേരള ജനത വിലയിരുത്തിയത്. വിമോചനസമരത്തിന്റെ ന്യായാന്യായങ്ങൾ വിലയിരുത്തിയവർ പാഠപുസ്തകങ്ങളെ ചുവപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തെ സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുന്നു.

കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കളുടെതല്ല രാഷ്ട്രത്തിന്റെതാണെന്നും അവർ എന്തു പഠിക്കണം എവിടെ പഠിക്കണം എന്നിവ തീരുമാനിക്കേണ്ടത് സ്റ്റേറ്റാണ് എന്നുമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ് വിദ്യാഭ്യാസ ബില്ലിലൂടെയും പാഠപുസ്തക പരിഷ്കരണത്തിലൂടെയും ഇ.എം.എസ് മന്ത്രിസഭ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. കേരളത്തിലെ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാഠപുസ്തകത്തിനു സമാനമായിട്ട് ക്രമീകരിച്ചതാണ് എന്ന് “ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ്” പത്രം Catch Them Young എന്ന മുഖപ്രസംഗത്തിലൂടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതും വിമോചനസമരത്തിനുള്ള ഏറ്റവും അടുത്ത കാരണമായിരുന്നു.

ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമം

വിമോചനസമരം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസ സമരമായിട്ടാണ് അറിയപ്പെടുന്നതെങ്കിലും അതിന്റെ പിന്നിലെ അതഭൂതകരമായ ജനപിന്തുണയ്ക്ക് 1957 ഡിസംബർ 18 ന് നിയമസഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും 1959 ജൂൺ 10 ന് പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്ത ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമവും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഭൂരഹിതരും കുടികിടപ്പുകാരുമായ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന കർഷകത്തൊഴിലാളികൾക്കും തിരുവതാംകൂറിൽ നിന്നും മറ്റും മലബാറിലേക്കും ഹൈന്ദവ ബിലേക്കും കുടിയേറി പാർത്ത് ജന്മിമാരിൽ നിന്നു ഭൂമി പാട്ടത്തിനെടുത്ത് കൃഷിചെയ്തു വന്നിരുന്ന കുടിയേറ്റ കർഷകർക്കും ഭൂമിയുടെമേൽ അവകാശം അനുവദിച്ചു നൽകിയ ഐതിഹാസികമായ ബില്ലായിരുന്നു ഇത്. സാമൂഹികനീതിയുടെ നടത്തിപ്പിനായി കേരള നിയമസഭ പാസ്സാക്കിയതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ബില്ലാണിത്. ക്രൈസ്തവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും സഭാനേതൃത്വത്തിനും ഈ ബില്ലിനോട് അനുകൂല നിലപാടായിരുന്നു. കുടിയേറ്റക്കാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും ക്രിസ്ത്യാനികളായതിനാൽ ഈ ബില്ലിനോടൊപ്പി സഭാ നേതൃത്വം ഉള്ളിലേ സന്തോഷിച്ചിരുന്നു എന്ന

താണ് സത്യം. എന്നാൽ ഭൂപരിഷ്കരണനിയമത്തെ പലും നഖവും ഉപയോഗിച്ച് എതിർത്തിരുന്ന മനത്തിന്റെ പിന്തുണ വിദ്യാഭ്യാസ സമരത്തിന് ഉറപ്പുവരുത്താനായി ഭൂപരിഷ്കരണനിയമത്തെയും സഭാനേതൃത്വത്തിന് തള്ളിപ്പറയേണ്ടിവന്നു. അവസരവാദ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ വഴിയേ നടക്കാൻ അന്നു സഭയും നിർബന്ധിതമായി. സാമൂഹ്യനീതിയുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങളെപ്പോലും അവഗണിച്ച ഈ ആദാനപ്രദാന പ്രക്രിയയുടെ അന്തിമാർത്ഥത്തിൽ നഷ്ടം സഭാനേതൃത്വത്തിനു തന്നെയായിരുന്നു. സഭ പാവങ്ങളുടെ പക്ഷത്തല്ല എന്നും ഭൂവുടമകളായ സമ്പന്നരുടെ താല്പര്യമാണ് സഭയ്ക്കുവേണ്ടി എന്തുമുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണ സാമാന്യ ജനത്തിനിടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ഈ നിലപാട് മാറ്റം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്ക് അവസരമൊരുക്കി. നാളിതുവരെയും പാവങ്ങളുടെ പരിരക്ഷകയായിരുന്ന സഭയെ ബുർഷാപക്ഷത്തു തള്ളാൻ ഈ സമരത്തിലൂടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്ക് കഴിഞ്ഞു. അധ്വാനിക്കുന്നവന്റെ അവസാന അത്താണിയായിപ്പോലും സഭയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ലെന്നും അവരുടെ ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും അത്താണി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിയായി എന്നുമുള്ള അവസ്ഥ കേരളരാഷ്ട്രീയത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിക്കു നേടിക്കൊടുത്ത സ്വീകാര്യത, വിശേഷിച്ചും പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ, അതഭൂതാവഹമായിരുന്നു. വിമോചനസമരത്തിലൂടെ സ്ഥാപനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും സഭയുടെ യഥാർത്ഥ സമ്പത്തായ പാവങ്ങൾ സഭയുടെ ശത്രുപക്ഷത്തായി എന്ന ദുരന്തം സംഭവിച്ചു.

1959 മെയ് 10 തിയതി ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ ചേർന്ന സമരസമിതിയാണ് വിമോചനസമരപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയത്. അതുവരെയും വിവാദബില്ലുകൾ പിൻവലിക്കുക എന്ന ആവശ്യം മാത്രം ഉന്നയിച്ച സമരക്കാരിൽനിന്നു ഭിന്നമായി മനത്തു പത്മനാഭൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു: “ഗവൺമെന്റിനെ താഴെയിറക്കുക എന്നതാണ് സമരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം”. 1959 ജൂൺ 13 ന് മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ജന്മദിനത്തിൽ അങ്കമാലിയിൽ ഏഴുപേരെ വെടിവെച്ചുകൊന്നുകൊണ്ട് സർക്കാർ സമരത്തെ നേരിട്ടു. ജൂൺ 13 മുതൽ ജൂലൈ 31 വരെ കേരളമാകെ സമരാഗ്നി ആളിക്കത്തി. ഭരണകൂട ഭീകരത കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ കരിനിഴലിൽ എത്രകണ്ടു ബീഭത്സമാകും എന്നതിന്റെ തെളിവായിരുന്നു ഈ ഒന്നരമാസക്കാലം. 17 പേർ പോലീസ് വെടിവെയ്പിൽ മരിച്ചു. കൂടാതെ 21 രാഷ്ട്രീയ കൊലപാതകങ്ങൾ ഈ കാലയളവിൽ നടന്നു. 139 സ്ഥലങ്ങളിൽ നടന്ന ലാത്തിച്ചാർജിൽ പതിനായിരത്തോളം പേർക്ക് ഗുരുതരമായി പരിക്കേറ്റു. “കേരള മെയിൽ” ദിന

പത്രം മുഖക്കുറിപ്പിൽ അന്ന് എഴുതിയത് സത്യമാണ്: “സ്വാതന്ത്ര്യ സമരകാലത്തുപോലും ഇത്രയും കൊടിയ ഭരണകൂടഭീകരത നട മാടിയിരുന്നില്ല”. ഒന്നരലക്ഷത്തോളം പേർ തടവിലാക്കപ്പെട്ടു അതിൽ മൂന്നിലൊരുഭാഗമെങ്കിലും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. ഗത്യന്ത രമില്ലാതെ ഗവർണ്ണർ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോട്ടിന്റെ പിൻബലത്തിലും പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു നേരിട്ടു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി നിരീക്ഷിച്ചു ബോധ്യമായതിന്റെ വെളിച്ചത്തിലും 1959 ജൂലായ് 31 ന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയെ പിരിച്ചുവിട്ടു. ഇന്നാട്ടിലെ ചരിത്രകാരന്മാർ ആക്ഷേപിക്കും പോലെ സംഘടിതരായ ന്യൂനപക്ഷം ഭൂരിപക്ഷത്തിനെതിരെ നടത്തിയ സമരമായിരുന്നു വിമോചനസമരമെങ്കിൽ തുടർന്നു നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഭൂരിപക്ഷപിന്തുണയോടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അധികാരമേറേണ്ടതായിരുന്നില്ലേ. പക്ഷേ സംഭവിച്ചതു മരിച്ചല്ലേ. ഭാവനാ കല്പിത കഥകളും ചരിത്രവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു കരുതുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രവീക്ഷണത്തിൽ യുക്തിപരത അവലക്ഷണമായതിനാൽ ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് യുക്തിരഹിതമായ നിഗമനങ്ങളിലെത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവുകയില്ല.

രക്തസാക്ഷികൾ

രക്തസാക്ഷികൾക്കു സാമ്പത്തികസഹായം നൽകിയില്ലെന്നും സഭ അങ്കമാലികല്ലറകളെ മറന്നെന്നുമാണ് മാതൃഭൂമി വാരികയിലൂടെ എ. ജയശങ്കർ വിലപിക്കുന്നത്. അങ്കമാലിയിലെ കളളുഷാപ്പുസമരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണെന്നു ജയശങ്കറും സമാധാനപരമായി നടത്തിയ സമരത്തെ അക്രമ സമരമെന്ന് പോലീസ് തെറ്റിദ്ധരിച്ചതിനാൽ പറ്റിയ അബദ്ധമാണ് അങ്കമാലി വെടിവെയ്പ്പെന്ന് മലയാളം വാരികയിൽ കെ.സി. കിടങ്ങൂരും, ബേബി ആന്റണിയും പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ രക്തസാക്ഷികളുടെ മരണത്തിന്റെ വിദൂര ഉത്തരവാദിത്വം പോലും പോലീസിനോ ഭരണകൂടത്തിനോ ഉള്ളതായി ഈ “മഹാജ്ഞാനികൾ” സമ്മതിക്കില്ല. മരിച്ചത് ക്രിസ്ത്യാനികളായതിനാൽ ഉത്തരവാദികൾ പള്ളീലച്ചന്മാരാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ഇവർക്കു പുനരാലോചന ആവശ്യമില്ല.

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനു ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിയോളം വിലയുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ ക്കാരെപ്പോലെ തലയെണ്ണി വിലയുറപ്പിച്ചു ചാവേറുകളാകുന്നവരല്ല ക്രിസ്ത്യൻ രക്തസാക്ഷികൾ. രക്തസാക്ഷികൾക്കു വിലപറയുന്ന പാർട്ടി സംസ്കാരത്തിൽ വളർന്നവർക്ക് വിമോചനസമരത്തിലെ രക്തസാക്ഷികളെ മനസ്സിലാക്കാനാവാതെപോയത് സ്വാഭാവികം. ജീവനേക്കാളും വിശ്വാസത്തെ സ്നേഹിച്ചവർ സ്വർഗ്ഗത്തിനായി സ്വന്തമായതെല്ലാം

ഉപേക്ഷിച്ചതാണ് രക്തസാക്ഷിത്വം. അതിനു വിലനിശ്ചയിക്കുന്നതിനു പകരം അവരുടെ ചോരയിൽനിന്നും വിശ്വാസത്തിന്റെ ദീപനാളങ്ങൾ ഉയരുകയാണ് ചെയ്തത്. ആ ദീപനാളങ്ങളുടെ ജാജലയുശോഭയിലാണ് ആദ്യത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സർക്കാർ കടപുഴകി വീണത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നിരീശ്വരവാദവുമായുള്ള സന്ധിയില്ലാസമരമാണ് വിമോചനസമരത്തിലെ രക്തസാക്ഷികൾക്കു നല്കാവുന്ന അംഗീകാരം. സർക്കാർ നൽകിയ മുവായിരം രൂപയുടെ സഹായധനം വേണ്ടെന്നുവച്ച ആ രക്തസാക്ഷികളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ക്രിസ്തീയ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ അർത്ഥമറിഞ്ഞവരാണ്.

എന്നാൽ സഭയാകട്ടെ വിമോചനസമരത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ മതികെട്ടുറങ്ങാൻ ഇടവന്നു. സഭാനേതൃത്വവും വിശ്വാസികളും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരം കരുപ്പിടിപ്പിക്കാൻ വിപ്ലവകാരികൾ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങളെ കാണാതിരിക്കാനോ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കാനോ ഇടവന്നു. ഒരിക്കൽ പരാജയപ്പെടുത്തിയവർ നിത്യകാലവും അധീനരായിരിക്കും എന്ന “ബുർഷ മൗഢ്യം” സഭയേയും ബാധിച്ചു. നിരീശ്വരവാദത്തിനെതിരെ കുരിശുയുദ്ധം നടത്താനൊരുക്കിയ കവചകുണ്ടലങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പോലും ആവനാഴിയിൽ മയിൽപ്പീലിയും വെഞ്ചാമരവുമൊരുക്കാൻ പലരും വ്യഗ്രതപ്പെട്ടു. കമ്മ്യൂണിസവും സഭയും തമ്മിൽ പഴയ അകലം ഇപ്പോഴില്ല എന്ന ഔദ്യോഗികഭാഷ്യം ഇതിനെ അടിവരയിട്ട അനുബന്ധമായി. വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് അവിശ്വാസത്തിലേക്കുള്ള ദൂരം ചുരുങ്ങുന്നത് കാണാനോ പള്ളിഭരണസമിതിയിലെ ഭൂരിപക്ഷവും അവിശ്വാസികളാകുന്ന വൈരുദ്ധ്യാത്മകത സഭയിൽ വളരുന്നത് കാണാനോ ഈ ആലസ്യം മൂലം സഭയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ശത്രുവിന്റെ ദ്രോഷ കഴുത്തിലിറങ്ങിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ പേടിച്ചരണ്ടവന്റെ പേക്കിനാവുമാത്രമായി രണ്ടാം വിമോചനസമരത്തിന്റെ സ്വപ്നമുറങ്ങാനാണ് സാധ്യത.

സംസ്കാരവും സമുദായവും

സംസ്കാരം രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന സാമൂഹികതയുടെ അനിവാര്യഭാഗമാണ് സാമുദായികത. ഭിന്നതകളെ തമസ്കരിക്കുന്ന മാക്സിയിൽ ഉദ്യോഗ്യയിൽ സമുദായം പ്രതിലോമശക്തിയായി വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത് സ്വഭാവികമാണ്. സാമുദായികതയുടെ ഭാവാത്മകതകളെപ്പോലും നിർവ്വീര്യമാക്കാനുള്ള ശ്രമം നിസ്തന്ദ്രമായി തുടരുമ്പോൾ സാമുദായികതയുടെ ഋണാത്മകവും ഇരുണ്ടതുമായ മുഖങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. വർഗ്ഗീയതയുടെയും വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെയും മനശാസ്ത്രം അടിസ്ഥാനപരമായി ഒന്നായിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം

ഇതാണ്. സമുദായവും സമൂഹവും തമ്മിലുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ സങ്കലനത്തെ വർഗ്ഗീയതയുടെ കണ്ണിലൂടെ മാത്രം വായിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നതാണ് കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പരാജയം, കഥകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും വിശ്വാസസംഹിതകളും പാരമ്പര്യങ്ങളും ഇഴചേർന്നു നിൽക്കുന്ന സമുദായികതയുടെ വിഹായസിലാണ് ഒരു വന്റെ ധർമ്മീകതയുടെ ചക്രവാളം വിടരുന്നത് എന്ന് ഹാവർവാസിനെപ്പോലുള്ള ധർമ്മജ്ഞർ പറയുന്നത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്.

രാഷ്ട്രീയവും മതവും തമ്മിലുള്ള സമ്പൂർണ്ണ വിഭാഗീകരണത്തെ സ്വപ്നം കാണുന്നത് മൗഢ്യമാണ്, വിശേഷിച്ചും മഹാഭൂരിപക്ഷവും മതവിശ്വാസികളായ ഭാരതത്തിൽ. ഗാന്ധിയെപ്പോലെ മതത്തെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആത്മാവായി സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ ഇച്ഛാശക്തിയുള്ള രാഷ്ട്രീയ-മതനേതൃത്വമാണിവിടെ ആവിശ്യമായിട്ടുള്ളത്. മലയും മനുഷ്യനുമുള്ള കാലത്തോളം മതവുമുണ്ടാകും. മതത്തെ തമസ്കരിച്ചു ഗളഹസ്തം ചെയ്യാനുള്ള പരിശ്രമമെല്ലാം പാഴ്വേലയായിരുന്നെന്ന് റഷ്യയും ചൈനയും ക്യൂബയും പോളണ്ടുമൊക്കെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത് കമ്മ്യൂണിസം മറക്കരുത്. കാര്യലാഭത്തിനുള്ള ആശ്കൂട്ടമായി മാത്രം അനുയായികളെ പരിഗണിക്കുന്ന പ്രവണത മതങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കണം. അപ്പോൾ യഥാർത്ഥ വിമോചനത്തിന്റെ പ്രകാശം അങ്കമാലി കല്ലറമേലും വീഴും.